

Udskriftsdato: 24. december 2025

2019/1 LSF 174 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, pensionsbeskatningsloven og lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. (Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af fordringer med dataproblemer, forældelse m.v. samt fradrag for seniormedlemskabskontingent i arbejdsløshedskasser)

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: Skattemin., j.nr. 2019-11703

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, pensionsbeskatningsloven og lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

(Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af fordringer med dataproblemer, forældelse m.v. samt fradrag for seniormedlemskabskontingent i arbejdsløsheds-kasser)

Skatteministeriet

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019 og § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019 og senest ved § 1 i lov nr. 1575 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 3, indsættes som 4. pkt.:

»Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.«

2. § 2, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning efter 1. pkt. er ikke en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.«

3. I § 2 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. Ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.«

Stk. 10-13 bliver herefter stk. 11-14.

4. I § 2, *stk. 13, 1. pkt.*, der bliver stk. 14, 1. pkt., ændres »stk. 1-12« til: »stk. 1-13«.

5. I § 3, *stk. 8, 3. pkt.*, indsættes efter »saldoprincip,«: »og for gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden eller måtte blive indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., uden oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, for gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 2, stk. 10, 3. pkt., har besluttet, at de fremover skal behandles som selvstændige hovedkrav, samt for renter og gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, behandles som selvstændige hovedkrav,«.

6. Efter § 3 C indsættes før overskriften før § 4:

»§ 3 D. Hvis der for renter eller gebyrer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og efter det oplyste vedrører et hovedkrav, der også er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, og der for hovedkravet ikke er kendskab til eller mistanke om sådanne datafejl eller tvivl om retskraften, kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at renterne eller gebyrerne fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav.

Stk. 2. Renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af stk. 1 behandles som selvstændige hovedkrav, omfattes af § 4, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 3. Renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af stk. 1 behandles som selvstændige hovedkrav, forrentes ikke efter § 5.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke renter der skal kunne inddrives ved lønindeholdelse efter § 10 eller udpanthning efter § 11, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af stk. 1 har besluttet, at disse renter skal behandles som selvstændige hovedkrav.«

7. I § 4, *stk. 2*, indsættes som 5. *pkt.*:

»For fordringer, der før den 1. september 2013 er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, lægges den i inddrivelsessystemet registrerede modtagelsesdato til grund ved anvendelse af 1. pkt.«

8. § 5, *stk. 2, 2. og 3. pkt.*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Skatteministeren kan endvidere bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at stk. 1 anvendes.«

9. I § 6 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde undlade at pålægge rykkergebyr.«

10. I § 7, *stk. 4*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Skatteministeren kan derudover fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen.«

11. Efter § 8 indsættes:

»§ 8 a. Ved modregning kan restanceinddrivelsesmyndigheden lægge de datooplysninger, som for fordringer, herunder renter og gebyrer, er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra det offentlige er overdraget til tredjemand, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har mistanke om, at en registreret datooplysning medfører risiko for uberettiget modregning, kan restanceinddrivelsesmyndigheden for den eller de fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen, anvende en senere dato eller ændre den registrerede dato til en senere dato, der lægges til grund efter stk. 1.

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl i fordringen beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i en udbetaling, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Stk. 4. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan aftale med en fordringshaver eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, at de datooplysninger, der skal gives om en fordring ved dens overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, angives som senere datoer end de rigtige.

§ 8 b. Hvis der i medfør af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., beregner og udbetaler restanceinddrivelsesmyndigheden de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter.

Stk. 2. Anvendes udbetalingsbeløbet til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet, jf. stk. 1, og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.«

12. Efter § 9 a indsættes før overskriften før § 10:

»**§ 9 b.** Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i meddelelser, afgørelser, tilsigelser, underretninger m.v. til skyldner beskrive fordringer samt renter og gebyrer heraf ud fra de datooplysninger, der er registreret i inddrivelsessystemet.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens beskrivelse af fordringer samt renter og gebyrer i meddelelser, afgørelser, tilsigelser, underretninger m.v. til skyldner og andre, herunder regler om de oplysninger, der skal meddeles heri.«

13. I § 10, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.«

14. I § 11 indsættes som 2. *pkt.*:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.«

15. I § 18 a, *stk. 1*, ændres »2018« til: »2021«.

16. § 18 a, *stk. 2, 9. og 10. pkt.*, affattes således:

»Hvis en eller flere renter, der i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse eller i medfør af en beslutning truffet i henhold til § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem er registreret som én rentefordring, udgør den registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks

efter 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer. Det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., og de gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, med tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.«

17. I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., ændres »3. og 4. pkt.« til: »5. og 6. pkt.«

18. I § 18 a, stk. 7, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»For fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt.«

19. I § 18 a, stk. 7, 2. pkt., der bliver 3. pkt., ændres »1. pkt.« til: »1. og 2. pkt.«

20. I § 18 a, stk. 7, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »2. pkt.« til: »3. pkt.«

21. I § 18 a, stk. 7, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., som nyt punktum:

»4. pkt. gælder til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt.«

22. I § 18 a, stk. 7, 4. pkt., der bliver 6. pkt., ændres »Bestemmelsen i 1. pkt.« til: »Bestemmelserne i 1. og 2. pkt.«

23. I § 18 a indsættes som stk. 10:

»Stk. 10. Skyldnerens indsigelse om, at en fordring er forældet, skal senest fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt. Skyldnerens indsigelse bortfalder, hvis den ikke fremsættes i overensstemmelse med 1. pkt.«

24. I §§ 18 b og 18 c ændres »2021« til: »2024«.

25. Efter § 18 h indsættes:

»§ 18 i. Fordringer, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 hos restanceinddrivelsesmyndigheden er registreret til at være under inddrivelse, er senest denne dato under inddrivelse. Skyldnerens indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved lov nr. 1333 af 19. december 2008, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og være modtaget senest den 1. januar 2021, idet der dog kan ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. I forbindelse med indgivelse af en indsigelse omfattet af 2. pkt. og inden indsigelsen kan behandles, skal skyldneren betale et gebyr på 500 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden. Er gebyret ikke betalt senest 10 dage efter indgivelsen af indsigelsen, afviser restanceinddrivelsesmyndigheden indsigelsen. Gebyret tilbagebetales, hvis skyldneren får helt eller delvist medhold i indsigelsen, eller hvis indsigelsen afvises. Restanceinddrivelsesmyndigheden lægger til grund, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved lov nr. 1333 af 19. december 2008,

medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden for den konkrete fordring konstaterer, at fordringshaveren ikke har gjort dette.«

§ 2

I lov nr. 1110 af 13. november 2019 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.) foretages følgende ændring:

1. I § 9, stk. 5, 1. pkt., ændres »2018« til: »2021«.

§ 3

I pensionsbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 238 af 12. marts 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 496 af 1. maj 2019 og § 5 i lov nr. 1573 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 49, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »arbejdsløshedsforsikring«: », og for seniormedlemmer af en arbejdsløshedskasse kan fradrages udgifter til seniormedlemskabskontingent«.

Justitsministeriet

§ 4

I lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001, som ændret ved § 13 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 1 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, § 2 i lov nr. 114 af 31. januar 2017, § 5 i lov nr. 670 af 8. juni 2017 og § 10 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 5, stk. 2, ændres »fordringens modtagelsesdato« til: »at fordringen er under inddrivelse«.

Ikrafttræden m.v.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 13 og 14.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 3, finder anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og kan herunder bestemme, at § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, helt eller delvist finder anvendelse fra forskellige tidspunkter for de enkelte inddrivelsessystemer.

Stk. 4. § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse på forældelsesafbrydende skridt, der er foretaget af restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juli 2020.

Stk. 5. § 3 har virkning for seniormedlemskabskontingenter, der forfalder til betaling den 1. januar 2020 eller senere.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 14, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
 - 1.1. *Lovforslagets formål og baggrund*
2. *Lovforslagets indhold*
 - 2.1. *Forlængelse af forældelsesudskydelse for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden*
 - 2.1.1. *Gældende ret*
 - 2.1.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.2. *Forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift hos restanceinddrivelsesmyndigheden m.v.*
 - 2.2.1. *Gældende ret*
 - 2.2.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.3. *Lempelse af krav om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og underretning ved overdragelse af fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden*
 - 2.3.1. *Gældende ret*
 - 2.3.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.4. *Afskæring af forældelsesindsigelser vedrørende fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden*
 - 2.4.1. *Gældende ret*
 - 2.4.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.5. *Særlige regler om gebyrer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som følge af manglende systemunderstøttelse af fordringer i tre niveauer*
 - 2.5.1. *Gældende ret*
 - 2.5.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.6. *Opsplitning af hoved- og underfordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden m.v.*
 - 2.6.1. *Gældende ret*
 - 2.6.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.7. *Restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af modtagelsesdatoen i dækningsrækkefølgen for tidligere konverterede fordringer og ingen henvisning til modtagelsesdatoen i forkyndelser*
 - 2.7.1. *Gældende ret*
 - 2.7.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.8. *Lempelse af krav til stamdatoer for fordringer og til beskrivelsen af stamdatoer i afgørelser m.v.*
 - 2.8.1. *Gældende ret*
 - 2.8.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.9. *Udvidelse af hjemmel til at undlade at beregne inddrivelsesrenter af sammenlagte fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden*
 - 2.9.1. *Gældende ret*
 - 2.9.2. *Den foreslåede ordning*

- 2.10. *Hjemmel til i særlige tilfælde at undlade opkrævning af rykkergebyr ved restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af rykker*
 - 2.10.1. *Gældende ret*
 - 2.10.2. *Den foreslåede ordning*
- 2.11. *Forenkling af regler om forrentning ved modregning med gæld under opkrævning eller inddrivelse i udbetalinger fra det offentlige*
 - 2.11.1. *Gældende ret*
 - 2.11.2. *Den foreslåede ordning*
- 2.12. *Indførelse af fradragsret for seniormedlemskontingent i arbejdsløshedskasser*
 - 2.12.1. *Gældende ret*
 - 2.12.2. *Den foreslåede ordning*
- 3. *Forholdet til databeskyttelseslovgivningen*
- 4. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
- 5. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
- 6. *Administrative konsekvenser for borgerne*
- 7. *Miljømæssige konsekvenser*
- 8. *Forholdet til EU-retten*
- 9. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
- 10. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Det er vigtigt for aftalepartierne bag »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« af 8. juni 2017 at sikre grundlaget for en sikker og effektiv fremadrettet inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er ikke rimeligt, at andre borgere skal betale for dem, der ikke betaler deres gæld til det offentlige. Der er derfor iværksat en række initiativer, der skal sikre, at inddrivelsen af gæld til det offentlige kommer på fode igen, efter at det daværende SKAT den 8. september 2015 besluttede at stoppe al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige, på baggrund af at en række analyser af Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI) og Debitormotor Inddrivelse (DMI) havde påvist fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter.

Som opfølgning på handlingsplanen »Aftale om et nyt skattevæsen« af 25. september 2015 indgik den daværende regering (Venstre) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor. På baggrund heraf blev der igangsat et omfattende arbejde med bl.a. at udvikle et nyt it-system for inddrivelse, ligesom der blev iværksat et omfattende arbejde med at rydde op i gælden til det offentlige.

Oprydningsarbejdet har vist, at der ud over usikkerhed om retskraften ved en del af gældsposterne er en række andre fejl blandt gældsposterne. Disse fejl skyldes bl.a. systematiske fejlindberetninger fra fordringshavernes side, hvor data (f.eks. stiftelses- og forældelsesdatoer) er fejlbehæftede, eller at gældsposter og deres renter er blandet sammen. Da fejlene betyder, at gældsposterne ikke kan inddrives eller konverteres (overføres) til det nye gældsinddrivelsessystem, blev den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) samt Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti i »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« fra 8. juni 2017 enige om, at disse problemer skal løses.

Oprydningsarbejdet i 2018 og 2019 har haft fokus på de syv største fordringshavere, som repræsenterer i alt ca. 83 pct. af den samlede gæld målt i kursværdi. Oprydningsarbejdet har identificeret et konverteringspotentiale på knap 18 mia. kr. i kursværdi. Realisering af potentialet forudsætter dog vedtagelse og implementering af lovgivningsmæssige løsningstiltag i form af to datalovpakker. Nærværende lovforslag

indeholder bl.a. den første af disse to datalovpakker. Den anden datalovpakke forventes fremsat i foråret 2021.

Nærværende lovforslag indeholder regler, der bl.a. tager sigte på at understøtte oprydningsarbejdet. Som nævnt ovenfor drejer det sig om regler, der forlænger forældelsesudskydelsen af gæld under inddrivelse og paralleldriftsperioden, hvor gælden inddrives i flere systemer. Formålet er at undgå utilsigtet forældelse af gældsposter, som følge af at oprydningsarbejdet har vist sig betydeligt vanskeligere og mere tidskrævende end forudsat. Med henblik på at lette administrationen af gæld under inddrivelse foreslås det endvidere at ændre reglerne om rykkerprocedure og underretning til skyldneren i forbindelse med overdragelse af gæld til inddrivelse og at indføre en tidsmæssig begrænsning af skyldnerens mulighed for at fremsætte en forældelsesindsigelse. Af hensyn til systemudviklingen har det endvidere vist sig nødvendigt at foreslå regler, der skal tage højde for, at det nye inddrivelsessystem ikke har mulighed for at håndtere fordringer i tre niveauer (hovedfordring, underfordring og underfordring til underfordring). Derudover foreslås det at indføre regler, der tager sigte på at understøtte oprydningsarbejdet. Som nævnt ovenfor drejer det sig om regler, der har til formål at gøre så mange fordringer som muligt inddrivelses- og konverteringsparate ved at tage højde for de situationer, hvor konverteringsparate hovedkrav afventer manuel gennemgang af deres tilknyttede renter og gebyrer, hvor datooplysninger fra fordringshavere eller gamle inddrivelsessystemer kan være forkerte, og hvor gældsposterne og deres renter er eller kan være blandet sammen. Desuden er det fundet hensigtsmæssigt at indføre en regel, der tager hensyn til, at det i visse tilfælde vil være urimeligt at pålægge et rykkergebyr. Derudover foreslås der en forenkling af reglerne om forrentning ved Gældsstyrelsens gennemførelse af eller bistand til modregning i udbetalinger fra det offentlige. Der er tale om både forrentningen af udbetalingsbeløbet, f.eks. overskydende skat, og den gæld, der modregnes med.

Endelig foreslås det at indføre fradragsret for seniormedlemskontingent i arbejdsløshedskasser. Dette forslag vedrører ikke oprydningsarbejdet på inddrivelsesområdet.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

I forlængelse af den politiske aftale »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor indgik den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) samt Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« af 8. juni 2017.

Nærværende lovforslag har til formål at udmønte dele af denne aftale.

Af aftalen fremgår bl.a., at aftalepartierne er enige om, at en oprydning er afgørende for at genoprette området og skabe det bedst mulige fundament for fremtidens gældsinddrivelse, og at problemerne med fejlbehæftede gældsposter, der ikke kan inddrives og konverteres til det nye gældsindrivelsessystem, skal løses. Lovforslaget indeholder som opfølgning herpå følgende forslag:

- Yderligere udskydelse af forældelsen af fordringer under inddrivelse.
- Forlængelse af paralleldriftsperioden, hvor inddrivelsen sker i flere systemer.
- Lempelse af krav om sædvanlig rykkerprocedure og underretning ved overdragelse af fordringer til inddrivelse.
- Indsigelse om forældelse skal senest ske i forbindelse med et inddrivelsesskridt.
- Ændring med henblik på at undgå fordringer i 3 niveauer.
- Opsplitning af hoved- og underfordringer under inddrivelse hos Gældsstyrelsen m.v.
- Anvendelse af registreret modtagelsesdato for tidligere konverterede fordringer.
- Mulighed for at inddrive fordringer ved fejl i de registrerede stamdatoer.
- Undladelse af at beregne rente ved sammenblandet gæld.
- Hjemmel til at undlade at pålægge rykkergebyr.

- Forenkling af regler om forrentning ved modregning i udbetalinger fra det offentlige.

Lovforslaget kommer i forlængelse af en række lovgivningstiltag på inddrivelsesområdet, der er fremsat i forlængelse af det tidligere SKATs suspension af al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige via EFI i september 2015 og det efterfølgende igangsatte arbejde med genetablering af en effektiv restanceinddrivelse.

Skatteministeriet har siden december 2015 arbejdet på udviklingen af et nyt it-system, der skal understøtte inddrivelsen.

Det blev besluttet, at det nye it-system skulle være baseret på et standardsystem, som trinvist ville blive videreudviklet, så det ved udgangen af 2018 ville kunne håndtere de fleste inddrivelsesskridt og skyldnergrupper. Parallelt hermed blev der igangsat et arbejde med at forenkle lovgivningen på området, så systemet ville blive mindre komplekst end EFI/DMI.

Systemet udvikles gradvist og i første omgang med fokus på de funktionaliteter, der blev vurderet som værende de vigtigste for ibrugtagningen af systemet for 1. udgave (release).

Som planlagt blev release 1 taget i brug i april 2017. Der var dermed bygget en platform og – som forventet – udviklet den første, begrænsede funktionalitet for systemet. Samtidig blev Danmarks Radio tilsluttet systemet som den første fordringshaver.

Release 2, der blev taget i brug i november og december 2017, udbyggede it-systemet med nye og centrale funktionaliteter, herunder lønindeholdelse, som er et meget effektivt inddrivelsesskridt. Der kan således sendes varsel og træffes afgørelse om lønindeholdelse/særskilt lønindeholdelse, herunder ske anvendelse af oplysninger fra betalingsevneberegning til beregning af lønindeholdelsesprocenten. Herudover kan systemet nu bl.a. håndtere tilbageløb fra fordringshaver i forbindelse med nedskrivning, tilbagesendelse, tilbagekaldelse og opskrivning af en gældspost. Samtidig kan systemet nu foretage en automatiseret betalingsevneberegning, ligesom der er udviklet en fordringshaverportal, hvormed fordringshavere kan oprette gældsposter og modtage og håndtere gældsposter, der er sendt i høring hos fordringshaver. Den gradvise tilslutning af yderligere fordringshavere efter tilslutningen af Danmarks Radio er samtidig igangsat.

Release 3 af det nye inddrivelsessystem blev færdiggjort i august 2018, og det indeholder blandt andet fuldt automatiseret lønindeholdelse og funktionalitet til håndtering af selskaber og PEF-skyldnere (personligt ejede virksomheder). Release 3 indeholder derudover første version af den nye modregningskomponent. Den første modregning i overskydende skatter via den nye modregningskomponent blev gennemført i september 2018. Version 2 af modregningsløsningen, der understøtter modregning på tværs af det nye inddrivelsessystem og DMI, idriftsættes samtidig med resterende funktionaliteter i release 4.

Udviklingen af fjerde og sidste release blev planmæssigt påbegyndt i august 2018, og release 4.1 blev idriftsat i januar 2019. Funktionalitet til håndtering af forældelse, der har været afhængig af lovforenkling på området, er afsluttet ultimo 2019. Release 4 indeholder ud over funktionalitet til håndtering af forældelse også funktionalitet til håndtering af flerhæftere samt yderligere forbedrings- og automatiseringstiltag.

Fordringshaverne vil i løbet af 2020 fortsat blive tilsluttet systemet, i takt med at de får justeret deres interne processer og systemer, så fordringshaverne kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet, der sikrer, at der kan inddrives på fordringerne.

For at undgå utilsigtet forældelse i perioden med ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse blev der i november 2015 gennemført det første lovgivningstiltag om standsning af forældelsen for fordringer under inddrivelse, jf. lov nr. 1253 af 17. november 2015.

I marts 2016 blev det andet lovgivningstiltag gennemført i form af regler, der er nødvendige for etableringen af det nye og fremadrettede it-system og for en hensigtsmæssig behandling af klager på

inddrivelsesområdet. Der blev desuden gennemført en række justeringer og præciseringer med henblik på at sikre et klart og entydigt hjemmelsgrundlag, jf. lov nr. 298 af 22. marts 2016.

I januar 2017 blev det tredje lovgivningstiltag gennemført i form af regler om overdragelse af inddrivelsen af fortrinsberettigede kommunale krav til kommunerne, jf. lov nr. 114 af 31. januar 2017.

Det fjerde lovgivningstiltag blev gennemført ved lov nr. 285 af 29. marts 2017. Med loven gennemførtes yderligere tiltag, der navnlig skulle sikre enklere regler på inddrivelsesområdet. Endvidere indeholder loven en række øvrige præciseringer af regelgrundlaget på inddrivelsesområdet.

Det femte lovforslag blev gennemført ved lov nr. 258 af 10. april 2018 og fastsatte regler om forenkling af oprydningsopgaven med genoptagelsessager og ekstraordinær afskrivning.

Det sjette lovforslag blev gennemført ved lov nr. 551 af 29. maj 2018. Med loven gennemførtes yderligere tiltag på inddrivelsesområdet, der navnlig havde sigte på forældeshåndtering, digitaliser- og administrerbare regler og at gennemføre tiltag, der fulgte af politiske aftaler.

Det syvende lovforslag blev gennemført ved lov nr. 324 af 30. marts 2019. Med loven gennemførtes et sikkert hjemmelsgrundlag for modregningen med fordringer, der er under opkrævning hos fordringshaverne. Endvidere indeholder loven en lovfæstning af Skattestyrelsens praksis om at udskyde betalingsfristen, hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag.

Det ottende lovforslag blev gennemført ved lov nr. 1110 af 13. november 2019. Med loven gennemførtes yderligere lovgivningstiltag, der skulle sikre enklere og klarere regler på inddrivelsesområdet, der skulle sikre udviklingen og etableringen af en effektiv it-understøttelse af inddrivelsesopgaven.

Det niende lovforslag, som blev delt under folketingsbehandlingen, blev gennemført ved lov nr. 1574 af 27. december 2019 og lov nr. 1575 af 27. december 2019. Med den første lov gennemførtes regler, der skulle styrke inddrivelsen af gæld over for skyldnere bosat i udlandet og give kommunalt ejede forsyningsvirksomheder mulighed for at vælge privat inddrivelse. Den anden lov indeholder et regelforenklingstiltag om at ophæve fradragsretten for inddrivelsesrenter med henblik på at undgå forkerte indberetninger samt regler, der sikrer, at genoptagelsessager med muligvis uretmæssig inddrivelse i EFI's driftsperiode kan færdigbehandles.

Nærværende lovforslag indeholder yderligere lovgivningstiltag, der har til formål at understøtte oprydningsarbejdet ved at indføre regler, der skal gøre så mange fordringer som muligt konverteringsparate, så de kan overflyttes til og potentielt inddrives mere effektivt via det nye inddrivelsessystem, PSRM (Public Sector Revenue Management). Herudover har lovforslaget bl.a. til formål at undgå utilsigtet forældelse af fordringer under inddrivelse.

Det foreslås for det første, at den allerede gældende udskydelse af forældelsen for gæld under inddrivelse forlænges med tre år, så forældelsesfristen tidligst regnes fra den 20. november 2021. Baggrunden for forslaget er, at oprydningsarbejdet af de mange fordringer i DMI har vist sig betydeligt vanskeligere og mere tidskrævende end forudsat, og at det derfor forventes, at der i november 2021 fortsat vil være et ikke ubetydeligt antal fordringer i DMI, for hvilke forældelse utilsigtet vil kunne ske. Forældelsesafbrydelse af fordringer i DMI er forbundet med større kompleksitet og ressourcer end i PSRM, og det vil derfor være forbundet med betydelige manuelle ressourcer, der vil skulle gå fra andre opgaver, hvis Gældsstyrelsen inden november 2021 skal sikre forældelsesafbrydelse af størstedelen af fordringsmassen i DMI. Selv om fordringer i DMI konverteres til PSRM inden udløbet af forældelsesfristen, vil der ligge et stort arbejde i at afbryde forældelsen for de store puljer af fordringer, der forventes konverteret i 2020 og 2021. Forslaget har derfor til formål at sikre, at Gældsstyrelsen kan prioritere de manuelle ressourcer på oprydningsarbejdet uden at risikere utilsigtet forældelse af fordringerne i DMI og PSRM.

For det andet foreslås det, at de allerede gældende bemyndigelser for skatteministeren til at fastsætte regler, der muliggør paralleldrift i DMI og PSRM, forlænges med tre år, så de gælder til og med den 31. december 2024. Forslaget har til formål at sikre, at oprydningsarbejdet med gælden i DMI kan

fortsætte, selv om oprydningsarbejdet med de mange fordringer i det gamle inddrivelsessystem har vist sig betydeligt vanskeligere og mere tidskrævende end forudsat. Det vurderes således at være urealistisk at nå at færdiggøre oprydningsarbejdet inden for de nuværende tidsrammer, dvs. ultimo 2021.

For det tredje foreslås det at lempe kravet om sædvanlig rykkerprocedure og underretning ved overdragelse til inddrivelse. Dette foreslås at ske ved at indføre regler om, at fordringshavere fremadrettet ikke behøver at sende rykkere og underretning til skyldnere, når det ikke er muligt, og at rykkere og underretning ikke er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringer til inddrivelse, selv om rykkere og underretning fortsat forudsættes i loven. Derudover foreslås det at indføre en ordning bestående af tre dele, der håndterer fordringer, der før lovens ikrafttrædelse er overdraget til inddrivelse uden foretagelse af sædvanlig rykkerprocedure og underretning. For det første foreslås det, at gæld, der allerede er oversendt til inddrivelse, og hvor der kan være tvivl om fordringshaverens foretagelse af rykkere og underretning, senest ved lovens ikrafttrædelse er under inddrivelse. For det andet foreslås det – via en lovfæstelse af almindelige forvaltningsretlige principper – at indføre en klar hjemmel til, at Gældsstyrelsen ikke har pligt til at undersøge, hvilke skyldnere der ikke har fået rykkere og underretning. For det tredje foreslås det, at der indføres en frist for, hvornår visse indsigelser senest skal være fremsat af skyldneren.

For det fjerde foreslås det at indføre en frist for skyldnerens fremsættelse af en forældelsesindsigelse. Dette foreslås at ske ved at indføre en regel om, at skyldnerens forældelsesindsigelse bortfalder, hvis den ikke senest fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af Gældsstyrelsen efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt. På den måde vil fordringshaveren og Gældsstyrelsen ikke længere skulle opbevare dokumentation for samtlige forældelsesafbrydelser, der er indtrådt i fordringens levetid.

For det femte foreslås det at indføre regler, der har til formål at undgå fordringer i 3 niveauer. Baggrunden for forslaget er, at det i forbindelse med udviklingen af PSRM er konstateret, at PSRM ikke kan administrere fordringer i 3 niveauer. Fordringer under inddrivelse vil f.eks. kunne optræde i 3 niveauer, hvis et gebyr forrentes, og både gebyret og dets tilhørende renter kommer under inddrivelse. Her vil hovedfordringen, som gebyret vedrører, ligge i niveau 1, gebyret i niveau 2, og renterne af gebyret i niveau 3. Forslaget går ud på, at Gældsstyrelsen skal kunne bestemme, at en fordringshaver skal overdrage sine gebyrer til inddrivelse uden oplysning om, hvilken hovedfordring de vedrører, og at gebyrerne i så fald skal behandles som hovedfordringer med selvstændig forældelse. Hvis et gebyr overdrages med oplysning om hovedfordringen, vil Gældsstyrelsen kunne beslutte, at gebyret fremadrettet – mens det er under inddrivelse – skal behandles som en hovedfordring. Forslaget indeholder desuden regler, der fastsætter, hvordan gebyrerne skal behandles i forhold til lønindeholdelse, udpantning og Gældsstyrelsens kommunikation om gebyrerne. Endelig indeholder forslaget regler, der tager højde for, hvordan der undgås fordringer i tre niveauer, hvis det mellem fordringshaveren og Gældsstyrelsen er aftalt, at gebyrer skal overdrages med oplysning om hovedfordringen. Det foreslås således, at renter af gebyrer ikke skal kunne overdrages i et sådant tilfælde.

For det sjette foreslås det at indføre regler, der giver Gældsstyrelsen mulighed for at opsplitte hovedfordringer og renter/gebyrer med henblik på konvertering af hovedfordringer til PSRM. Dette foreslås at kunne gøres i tilfælde, hvor hovedfordringen er klar til konvertering, mens hovedfordringens renter eller gebyrer ikke er. Renterne og gebyrerne foreslås som følge af opsplitningen at skulle behandles som hovedfordringer. Opsplitningen vil som udgangspunkt betyde, at indbetalinger fra skyldneren vil gå til at dække hovedfordringen før hovedfordringens renter. Efter de gældende regler anvendes indbetalinger først til at dække renterne. En anden konsekvens af opsplitningen er, at der ikke gælder accessorisk forældelse for renterne og gebyrerne. Det betyder – i modsætning til de gældende regler – at renterne og gebyrerne ikke forældes, hvis hovedfordringen forældes, men alene, hvis renten eller gebyrets egen forældelsesfrist udløber. Forslaget indeholder desuden regler, der fastsætter, hvordan renterne og gebyrer-

ne skal behandles i forhold til f.eks. lønindeholdelse, udpantning og Gældsstyrelsens kommunikation om renterne og gebyrerne.

For det syvende foreslås det at indføre regler, der giver Gældsstyrelsen mulighed for at anvende den registrerede modtagelsesdato for tidligere konverterede fordringer. Baggrunden for forslaget er, at der for en pulje af fordringer i DMI er konstateret tvivl om, hvorvidt den angivne modtagelsesdato er korrekt. En forkert registreret modtagelsesdato kan føre til en forkert administration af dækningsrækkefølgen, så nogle fordringer uberettiget opnår dækning frem for andre. Med henblik på at sikre korrekt administration af dækningsrækkefølgen foreslås det at indføre en hjemmel til at placere de tidligere konverterede fordringer i dækningsrækkefølgen ud fra den i inddrivelsessystemet registrerede modtagelsesdato, uanset at denne modtagelsesdato kan være udtryk for en forkert registreret dato. For at sikre korrekte oplysninger i meddelelser til skyldneren om pantefogedudlæg foreslås det samtidig at indføre hjemmel til fremover at udelade oplysningen om en konkret fordrings modtagelsesdato i tilsigelser eller meddelelser om udlæg. I stedet skal det blot oplyses, at fordringen inddrives af Gældsstyrelsen.

For det ottende foreslås det at give Gældsstyrelsen mulighed for at anvende en senere dato end den dato, der er registreret for en fordring. Den senere dato skal sikre, at en privat transporthaver ikke ved en modregning, der gennemføres af Gældsstyrelsen, mister en udbetaling, som vedkommende kunne have krav på. Det foreslås desuden, at Gældsstyrelsen i sager om bobehandling gives mulighed for at kunne afstå fra at modregne, hvor det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at indhente en korrekt stiftelsesdato, idet stiftelsesdatoen er afgørende for, om modregning kan gennemføres. Hermed undgås uretmæssig modregning. I forbindelse med oprydningsarbejdet er der konstateret betydelige udfordringer med fejl i de registrerede stamdatoer for fordringer i DMI, og disse fejl gør, at fordringerne ikke umiddelbart kan konverteres til PSRM. Det kan bl.a. dreje sig om fordringens stiftelsesdato og sidste rettidige betalingsdato for fordringen, der kan ligge for sent eller for tidligt. Fejlene i de registrerede stamdatoer medfører risiko for, at Gældsstyrelsen træffer forkerte modregningsafgørelser, når skyldneren har givet transport i sin overskydende skat til en privat transporthaver, og når en skyldner er under konkurs eller anden bobehandling. Derudover betyder fejlene, at Gældsstyrelsen har vanskeligt ved i alle tilfælde at leve op til kravet om at beskrive fordringernes stamdatoer korrekt. Med henblik på at gøre fordringerne konverteringsparate foreslås det desuden at indføre regler, der tager højde for de situationer, hvor tvivlsomme stamdatoer kan give anledning til forkerte modregningsafgørelser, og regler, der fastsætter, hvordan Gældsstyrelsen i afgørelser og andre meddelelser til skyldnerne skal oplyse om de anvendte stamdatoer.

For det niende foreslås det at justere den allerede gældende bemyndigelse om undladelse af renteberegning ved sammenblandet gæld (gæld uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer). Bemyndigelsen omfatter efter sin ordlyd alene sammenblandede fordringer, der er modtaget hos Gældsstyrelsen inden den 1. august 2013. Justeringen har til formål at skabe sikkerhed for, at bemyndigelsen også omfatter de situationer, der er identificeret i forbindelse med oprydningen af gælden i DMI. På baggrund heraf indeholder forslaget en ændring af bemyndigelsen, så der skabes en sikker hjemmel til, at Gældsstyrelsen kan undlade at beregne renter af sammenblandet gæld, uanset hvornår gælden er modtaget til inddrivelse. Derudover foreslås bemyndigelsen ændret, så der skabes sikkerhed for, at Gældsstyrelsen kan undlade at beregne inddrivelsesrente af populationer af fordringer, hvis Gældsstyrelsen har viden eller mistanke om, at én eller flere fordringer i en population er overdraget uden særskilt angivelse af rente og hovedkrav.

For det tiende foreslås det at indføre en hjemmel til, at Gældsstyrelsen i særlige tilfælde kan undlade at pålægge et rykkergebyr. Der skal efter gældende regler altid betales et rykkergebyr på 140 kr., hvis der rykkes for fordringer under inddrivelse. Der kan dog være situationer, hvor det virker urimeligt at pålægge en skyldner et rykkergebyr. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en skyldner i en længere periode ikke har modtaget henvendelser vedrørende sin gæld, eller hvis Gældsstyrelsen har glemt at medtage en

fordring i en rykkerskrivelse og kort tid efter rykker for den »glemte« fordring. Det foreslås derfor at indføre en undtagelse til den gældende regel om rykkergebyr, der skal give Gældsstyrelsen mulighed for at undlade at pålægge rykkergebyr i særlige tilfælde.

For det ellefte foreslås det at give Gældsstyrelsen mulighed for at vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, der er overført til Gældsstyrelsen med henblik på modregning, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. Muligheden herfor vil være relevant i tilfælde, hvor lovgivningen, der regulerer udbetalingen, foreskriver, at beløbet skal forrentes med en simpel rente, da dette ikke kan håndhæves, når det overførte udbetalingsbeløb også indeholder renter. Forslaget indeholder desuden regler, der forkorter forrentningsperioden for udbetalingen og den fordring, der modregnes med, så der beregnes renter frem til og med den dag, hvor Gældsstyrelsen træffer beslutning om, at der vil blive gennemført modregning. Dette skal sikre, at der beregnes renter til og med en dato, der kan fastslås af Gældsstyrelsen.

Endelig foreslås det at indføre fradragsret for seniormedlemskontingenter til arbejdsløshedskasser. Indførelsen af fradragsret vil understøtte folkepensionisters lyst til og mulighed for fortsat at være medlemmer af arbejdsløshedskasser, som kan tilbyde hjælp til jobsøgning m.v. og dermed yde støtte til at blive eller komme tilbage på arbejdsmarkedet.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Forlængelse af forældelsesudskydelse for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.1.1. Gældende ret

Forældelsen af fordringer er reguleret af forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i anden lov.

Forældelsesfristerne regnes ifølge forældelseslovens § 2, stk. 1, fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb, jf. § 2, stk. 2.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er ifølge 2. pkt. den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er fastsat, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog § 18 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For private underholdsbidrag og regioner og kommuners privatretlige fordringer gælder dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Forældelsesfristen for fordringer omfattet af forældelsesloven kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens kapitel 5, ligesom foreløbig afbrydelse kan ske efter reglerne i kapitel 6. Afbrydelse af forældelsesfristen kan bl.a. ske ved skyldners erkendelse af gældsforpligtelsen (§ 15), retslige skridt foretaget af

fordringshaver (§ 16), indgivelse af konkursbegæring m.v. eller anmeldelse af fordringen i et konkursbo m.v. (§ 17) eller indgivelse af anmodning om udlæg til fogedretten, pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning eller restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldner om lønindeholdelse eller modregning (§ 18). Efter afbrydelsen løber en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven, jf. forældelseslovens § 19, stk. 1. Er forældelsesfristen reguleret i en særlov, kan særloven have bestemt en anden frist efter afbrydelsen eller eventuelt en anden afbrydelsesmåde, jf. forældelseslovens § 28.

Bestemmelserne i § 18 a, stk. 2-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM. Samtidig blev det tidligere stk. 2 til stk. 7, og bestemmelsens ordlyd blev ændret, jf. nedenfor.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det nu – for fordringer i PSRM – bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

§ 18 a, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at hvis lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen er stillet i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, er afbrudt med virkning fra afgørelsesdatoen. Den nye forældelsesfrist regnes fra afgørelsesdatoen. Inden afgørelsen træffes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden et forslag til afgørelse til skyldneren med en frist for denne på mindst 21 dage regnet fra forslagets dato til at fremkomme med eventuelle bemærkninger til forslaget.

§ 18 a, stk. 8, blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, tidligst fra den 20. november 2018.

Bestemmelsen, der indebærer, at forældelse tidligst vil kunne indtræde den 23. november 2021, blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1253 af 17. november 2015. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 18 som fremsat, side 4, at den skulle give restanceinddri-

velsesmyndigheden mere tid til i interimperioden med udviklingen af det nye inddrivelsessystem at udføre inddrivelsesarbejdet, der som følge af ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse, efter at systemunderstøttelsen fra EFI blev suspenderet den 8. september 2015, i en periode i vidt omfang ville skulle foregå manuelt og dermed ville være betydeligt mere tids- og ressourcekrævende. Hertil kom, at der kunne rejses tvivl om, hvorvidt alle de forældelsesdatoer, der var registreret i systemet DMI, var korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden ville med bestemmelsen få mulighed for – uden at der indtrådte yderligere utilsigtet forældelse – at gennemgå de fordringer, der ikke lovligt ville kunne inddrives som følge af tvivl om deres korrekte opgørelse og fortsatte retskraft.

2.1.2. Den foreslåede ordning

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 9, stk. 5, i lovforslag nr. L 26, Folketingstidende 2019-20, A, L 26 som fremsat, side 128, at den forældelsesudskydelse, som § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har givet fordringer, der den 19. november 2015 var eller senere er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, idet forældelsesfristen for disse fordringer tidligst regnes fra den 20. november 2018, formentlig vil være utilstrækkelig til at kunne nå en forældelsesafbrydelse af samtlige de fordringer, for hvilke forældelsen vil indtræde den 23. november 2021, medmindre forældelsen forinden afbrydes. Det anføres endvidere, at med forslaget om et fordringskompleks, jf. reglen i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil forældelsesfristen for fordringer, der på dagen for ikrafttræden af den bestemmelse, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 18, om indførelsen af fordringskomplekset, er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som udgangspunkt skulle regnes fra den 20. november 2018, jf. ovenfor, og dermed vil antallet af fordringer, for hvilke forældelse vil indtræde den 23. november 2021, medmindre forældelsen forinden er afbrudt, blive forøget i forhold til det antal, der følger af gældende regler. Det anføres, at det derfor vil være nødvendigt at overveje, om den forældelsesudskydelse, som et samlet Folketing bakkede op om med vedtagelsen af lovforslag nr. L 18 den 12. november 2015, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 18 som fremsat, skal forlænges, så utilsigtet forældelse af fordringer kan undgås.

Oprydningsarbejdet i det gamle inddrivelsessystem DMI har vist sig at være forbundet med betydelige vanskeligheder, hvorfor der som omtalt nedenfor i afsnit 2.2.2 foreslås regler, der skal muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift.

Konvertering af fordringer fra DMI til det nye inddrivelsessystem, PSRM, forudsætter, at fordringshaveren er tilkoblet PSRM. Denne tilkoblingsproces har også vist sig at være mere tidskrævende end forudsat.

Restanceinddrivelsesmyndighedens gennemgang og manuelle retskraftvurdering af de såkaldte »grå fordringer« – dvs. fordringer med tvivl om retskraften – forventes ikke afsluttet før udgangen af 2021, og fordringer konverteres ikke, før retskraften er fastslået.

En udsøgning i november 2019 har vist, at der i perioden til og med den 20. november 2018 i inddrivelsessystemet DMI er modtaget ca. 23,9 mio. fordringer – med en kursværdi på 24,9 mia. kr. – der aktuelt er vurderet retskraftige eller er modtaget efter ikrafttrædelsen af § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om udskydelse af forældelsen. Heraf har op til 14,1 mio. fordringer en forældelsesfrist på 3 år, og disse fordringer kan dermed potentielt forældes den 23. november 2021. Derudover er der i DMI efter den 20. november 2018 modtaget yderligere ca. 3,4 mio. fordringer – med en kursværdi på ca. 4,3 mia. kr. – der tilsvarende har en 3-årig forældelsesfrist.

En forældelsesudskydelse har afgørende betydning for mulighederne for at håndtere fordringsmassen og undgå utilsigtet forældelse den 23. november 2021. Uden en sådan forlængelse er der risiko for utilsigtet forældelse af fordringer i både DMI og det nye inddrivelsessystem, PSRM.

Størstedelen af fordringsmassen vil således med den gældende bestemmelse i § 18 a, stk. 1, bortfalde ved forældelse den 23. november 2021. Det forventes ikke muligt at afbryde forældelsen af den samlede

fordringsmasse i DMI, der i november 2019 indeholdt ca. 26,7 mio. fordringer. DMI understøtter således ikke bl.a. lønindeholdelse, der er et vigtigt forældelsesafbrydelsesskridt, og forældelsesafbrydelsen af fordringer i DMI er således forbundet med langt større kompleksitet og ressourceanvendelse end for fordringer i PSRM. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 23. november 2021 skal gennemføre forældelsesafbrydelse for størstedelen af fordringsmassen i DMI, vil det inden for de nuværende rammer være forbundet med betydelige manuelle ressourcer, som vil skulle tages fra andre opgaver.

Derudover vil de nye regler om et fordringskompleks, jf. § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, få betydning for forældelse af fordringer efter konvertering. Med ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 9, stk. 5, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 vil fordringers forældelsesfrist ved konvertering som udgangspunkt skulle regnes fra den 20. november 2018, og forældelsesfristen vil for flere fordringstyper i medfør af § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blive reduceret til 3 år, der senest regnes fra konverteringsdatoen. Det gælder f.eks. fordringer på forskudsvist udlagte underholdsbidrag, der p.t. har en forældelsesfrist på 10 år.

Endelig var der i november 2019 i DMI ca. 5,5 mio. fordringer af fordringstypen forskudsvist udlagte underholdsbidrag – med en nominel værdi på ca. 9,8 mia. kr. – der er indstillet til konvertering med de regler, der foreslås i nærværende lovforslag.

Dermed opstår der ved konvertering i 2021 og fremefter risiko for utilsigtet forældelse i PSRM, da det må anses for meget usikkert, om alle konverterede fordringer kan nå at blive inkluderet i eksisterende indsatser og dermed opnå en forældelsesafbrydelse.

Når fordringer flyttes fra DMI til PSRM, vil disse fordringer blive omfattet af de regler, der er gældende i PSRM. Hvis § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om fordringskomplekset på datoen for konvertering alene er sat i kraft i PSRM, er forældelsesdatoen for det konverterede hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter (»fordringskomplekset«) den for hovedkravet i DMI gældende forældelsesdato på tidspunktet for konverteringen. Har hovedkravet ved konvertering mere end én forældelsesdato i DMI, er forældelsesdatoen for fordringskomplekset den tidligste af disse datoer. Forældelsesfristen er dog højst 3 år regnet fra konverteringen for de fordringer, der er omfattet af § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den nuværende forældelsesudskydelse efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil derfor ikke være tilstrækkelig til at undgå utilsigtet forældelse af et stort antal fordringer.

Det foreslås derfor at forlænge forældelsesudskydelsen med 3 år, således at det i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021. En forlængelse af forældelsesudskydelsen i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil omfatte hele fordringsmassen.

Den eneste ændring i bestemmelsen vil således være, at forældelsesfristen tidligst regnes fra den 20. november 2021 i stedet for den 20. november 2018.

Det vil derfor stadig være en betingelse for forældelsesudskydelsen, at en fordring, der var under inddrivelse den 19. november 2015, var retskraftig denne dato. For udenlandske fordringer under inddrivelse i Danmark gælder fortsat, at bestemmelsen alene har betydning, hvis forældelsen af den udenlandske fordring er undergivet dansk forældelseslovgivning.

Det foreslåede nye starttidspunkt for forældelsesfristen – den 20. november 2021 – vil indebære, at forældelse herefter tidligst vil kunne indtræde torsdag den 21. november 2024.

Der foreslås desuden den konsekvensændring, at udskydelsen af den tidligste dato, hvorfra forældelsesfristen for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal løbe, til den 20. november 2021 også gennemføres i § 9, stk. 5, 1. pkt., i lov nr. 1110 af 13. november 2019, jf. ovenfor.

2.2. Forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift hos restanceinddrivelsesmyndigheden m.v.

2.2.1. Gældende ret

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 4 er bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. 4. pkt.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslår dækningsrækkefølgen ved modregning. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvist skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

I stk. 2 er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvist dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Bestemmelsen i § 18 b blev med virkning fra den 1. april 2016 under overskriften »Særlige regler for perioden til og med 2019« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 6, i lov nr. 298 af 22. marts 2016 og bestemte dengang, at skatteministeren kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. § 4, og om inddrivelse af udvalgte fordringer for perioden fra og med den 1. april 2016 til og med den 31. december 2019.

Ved § 1, nr. 20, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med virkning fra den 1. april 2017 udvidet til at inkludere fastsættelsen af regler om udbetaling af overskydende beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer.

Ved § 1, nr. 3, i lov nr. 324 af 30. marts 2019 fik § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nuværende ordlyd gennem en nyaffattelse. Ved § 1, nr. 2, blev også den nuværende overskrift før § 18 b indsat: »Særlige regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen og om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringer i told- og skatteforvaltningens opkrævningssystemer m.v.«

Bemyndigelsen i § 18 b er udmøntet i §§ 47 og 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I § 47 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i

systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder følgende regler i forhold til dækning af fordringer:

- 1) § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om dækningsrækkefølge finder anvendelse på hvert system for sig, jf. dog nr. 2, 2. pkt.
- 2) Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog ved anvendelse af et beløb, der modtages i forbindelse med inddrivelsen, eller som opstår, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvende beløbet til dækning af fordringer først i ét system, uanset at beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfattede fordringer i flere systemer. Hvis et overskydende beløb opstår i PSRM og stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfatter fordringer i flere systemer, anvendes det overskydende beløb først til dækning af fordringer i PSRM i medfør af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis der efter gendækning i medfør af 4. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modregning kan foretages via et andet system end det system, hvor fordringerne er registreret. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i PSRM og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i PSRM, kan beløbet efter dækning eller eventuel gendækning i PSRM, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i DMI, hvis det efter gældende regler er muligt. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i DMI og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i DMI, kan beløbet anvendes til modregning i DMI via den i § 49, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales. Hvis der efter modregning i medfør af 8. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modtager restanceinddrivelsesmyndigheden et overskydende beløb fra fordringshaver, fordi fordringshaver ved modregning, jf. § 7, stk. 1 nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, kan beløbet udbetales eller anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til modregning. Var den fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, registreret i DMI, kan modregning ske først med fordringer i DMI i medfør af bekendtgørelsens § 49, nr. 1, og herefter udbetales det overskydende beløb, eller det anvendes til modregning med fordringer i PSRM.
- 3) En frivillig indbetaling anvendes til at dække fordringer i det system, hvor den er modtaget. Hvis en frivillig indbetaling ikke er modtaget i et bestemt system, anvendes beløbet til at dække fordringer i DMI, og eventuelle overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer i PSRM.
- 4) Hvis en frivillig indbetaling eller en indsatsspecifik dækning resulterer i et overskydende beløb i et system, og det er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at overføre beløbet til et andet system, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at udbetale beløbet til skyldner.

I bekendtgørelsens § 49 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38, jf. dog § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet følgende særlige regler:

- 1) Et overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, placeres i en korrektionspulje, som ved udløbet af hver kalendermåned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller

opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner, hvis modregning ikke kan foretages.

- 2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.
- 3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.
- 4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.
- 5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.
- 6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

I § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bestemmelsen blev oprindeligt under overskriften »Særlige regler om tiltag vedrørende fordringer overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til og med den 22. november 2021« indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 21, i lov nr. 285 af 29. marts 2017.

Den nuværende affattelse fik § 18 c ved § 1, nr. 5, i lov nr. 324 af 30. marts 2019, og overskriften før bestemmelsen blev ophævet, jf. § 1, nr. 4, således at § 18 c deler overskrift med § 18 b, jf. ovenfor.

§ 18 c er udmøntet i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I § 50 anføres i stk. 1, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige og uden datafejl, finder § 4 og § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke anvendelse på rækkefølgen for vurderingerne.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 2, er bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer, som ikke er berørt af mistanke om datafejl, jf. stk. 3, retskraftvurderes først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Retskraftvurderingerne foretages derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf.

I stk. 3 er bestemt, at ved mistanke om datafejl, der kan have betydning for inddrivelse, modregning eller dækning, vurderes fordringerne i den rækkefølge, som af restanceinddrivelsesmyndigheden skønnes hensigtsmæssig. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved vurderingen af, hvilken rækkefølge der er

hensigtsmæssig, bl.a. tage hensyn til fordringernes beløb, fejlens karakter, undersøgelsernes kompleksitet og mulighederne for at opnå betaling.

I stk. 4 er bestemt, at ved modtagelsen af en frivillig betaling anvendes beløbet til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl under inddrivelse, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i stk. 2 og 3 så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I stk. 5 er bestemt, at i forbindelse med en modregning og i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, kan rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejlens karakter eller undersøgelsernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Endelig er i stk. 6 bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl. En vurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en vurdering af dem.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt. Ordlyden i 1. pkt. har været gældende siden den 17. december 2019, og den finder alene anvendelse for fordringer i inddrivelsessystemet PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.). Før den 17. december 2019 fandtes bestemmelsen om foreløbig afbrydelse i § 18 a, stk. 2, som indsat ved § 1, nr.

15, i lov nr. 551 af 29. maj 2018. Det fremgik af § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Lov nr. 551 af 29. maj 2018 bestemmer i § 11, stk. 3, 1. pkt., at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved den nævnte ændringslovs § 1, nr. 15, ikke finder anvendelse på fordringer m.v., der første gang modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018. For sådanne fordringer m.v. finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. ændringslovens § 11, stk. 3, 2. pkt. For fordringer, der modtages i restanceinddrivelsesmyndighedens paralleldriftssystem DMI fra og med den 1. juni 2018, finder § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved ændringslovens § 1, nr. 15, dog også anvendelse, selv om fordringerne første gang er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 3. pkt. For sådanne fordringer, der modtages til og med den 31. december 2020, gælder § 18 a, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – hvorefter fristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring regnes fra det første modtagelsestidspunkt – ikke, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 4. pkt.

§ 11, stk. 3, 3. og 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 blev indsat i det fremsatte lovforslag, lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, A, lovforslag nr. L 226 som fremsat, ved et ændringsforslag. Ændringen skyldes, at det for fordringer, der modtages i DMI, ikke vil være muligt systemmæssigt at konstatere, om fordringen modtages første gang eller er blevet genindsendt efter en tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af denne forestår opkrævningen, hvorfor det i praksis ikke vil være muligt at afgøre, om disse fordringer første gang er modtaget til inddrivelse før den 1. juni 2018, jf. lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, A, Betænkning, side 4.

2.2.2. Den foreslåede ordning

Både §§ 18 b og 18 c indeholder bemyndigelser, der vedrører perioden med paralleldrift af to inddrivelsessystemer – det nye inddrivelsessystem, PSRM, og det gamle system, DMI – samt Skatteforvaltningens opkrævningssystem SAP38, der også indeholder en række fordringer, der behandles som værende under inddrivelse, selv om de ikke er blevet overført til et af de to inddrivelsessystemer i paralleldriften, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 8. Fordringshavere, der endnu ikke er blevet tilkoblet PSRM, vil stadig skulle bruge DMI til overdragelsen af fordringer til inddrivelse, og DMI indeholder også en lang række fordringer, der skal retskraftvurderes eller have fjernet datafejl. Når sidstnævnte fordringer er gjort inddrivelsesparate, skal de konverteres til PSRM. Det samme gælder øvrige fordringer, i takt med at deres fordringshavere tilkobles PSRM.

I november 2019 var der ca. 26,7 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 124,6 mia. kr. og en kursværdi på ca. 29,5 mia. kr. under inddrivelse i DMI.

Heraf var ca. 14,3 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 47,9 mia. kr. og en kursværdi på ca. 7,7 mia. kr. ramt af tvivl om retskraft eller mistanke om datafejl. En fortsat paralleldrift og administration af disse fordringer vil afhænge af en forlængelse af de perioder, som de nuværende paralleldriftsregler omhandler.

En forlængelse af disse perioder i paralleldriftsreglerne har betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af hele fordringsmassen, herunder særligt fordringer under inddrivelse i DMI, idet de nuværende regler kun er gældende til og med den 31. december 2021.

Arbejdet med at tilkoble fordringshavere til PSRM og gøre fordringer i DMI inddrivelsesparate vil tage længere tid end oprindeligt forventet. Der er derfor behov for, at paralleldriftsperioden vil kunne vare længere, end det er lagt til grund i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet disse bestemmelser giver skatteministeren mulighed for at fastsætte regler for perioden til og med den 31. december 2021.

Arbejdet med oprydning og konvertering forventes ikke at være afsluttet før udgangen af 2024, hvilket

nødvendiggør en forlængelse af perioderne i de regler, der skal understøtte driften i paralleldriftsperioden, hvor fordringer er under inddrivelse i flere it-systemer.

Uden en forlængelse af perioderne i paralleldriftsreglerne – og dermed uden mulighed for at fravige dækningsrækkefølgen og håndtere fordringerne, når der er tvivl om retskraft og mistanke om datafejl – vil det ikke være muligt i DMI at håndtere driften.

Det foreslås derfor, at perioden i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forlænges med 3 år, således at perioden i begge bestemmelser udstrækkes til at vare til og med den 31. december 2024.

Forslaget har således afgørende betydning for den fortsatte paralleldriften og mulighederne for at håndtere fordringer under inddrivelse i både DMI og PSRM samt SAP38.

Det har været antagelsen, at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således som bestemmelsen blev affattet ved § 1, nr. 15, i lov nr. 551 af 29. maj 2018, også efter at § 1, nr. 19, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 trådte i kraft den 17. december 2019 og ændrede ordlyden i stk. 2, 1. pkt., der blev stk. 7, 1. pkt., ville finde anvendelse for fordringer, der ved deres modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i inddrivelsessystemet DMI. Antagelsen har dog af lovtekniske grunde en tvivlsom berettigelse, og da der fortsat er behov for at kunne modtage og registrere fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og eventuelt andre systemer end det nye inddrivelsessystem PSRM, er det nødvendigt at foreslå at indføre en regel om foreløbig afbrydelse med en ordlyd, der svarer til beskrivelsen af de fordringer, der registreres i DMI og eventuelt andre systemer, for hvilke reglerne i § 18 a, stk. 2 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om et forældelsesmæssigt fordringskompleks ikke finder anvendelse. Reglerne om fordringskomplekset finder alene anvendelse for fordringer, der er registreret i PSRM, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelsehåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.).

For at muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldriften foreslås det også, at reglen i § 18 a, stk. 7, 3. pkt., der bestemmer, at tillægsfristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring til inddrivelse regnes fra den første modtagelsesdag, og som ved en gennemførelse af de foreslåede ændringer i stk. 7 vil blive stk. 7, 4. pkt., i perioden til og med den 31. december 2024 alene skal gælde for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM. Med andre ord foreslås tillægsfristen på 3 år også efter den 31. december 2020, jf. herved undtagelsen i § 11, stk. 3, 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018, at skulle regnes fra den aktuelle modtagelse af fordringer, der modtages i DMI, selv om fordringerne første gang er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018. Dette foreslås også at skulle gælde for eventuelle andre systemer end PSRM, hvis disse systemer i lighed med DMI ved en genfremsendelse af en fordring ikke kan konstatere, om fordringen er genfremsendt eller første gang sendes til inddrivelses, jf. ovenfor i afsnit 2.2.1 om lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, A, Betænkning, side 4.

Forslaget svarer til, at fristen i § 11, stk. 3, 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 forlænges fra den 31. december 2020 til den 31. december 2024 og fortsat kan anvendes for fordringer, der modtages i DMI og eventuelt andre systemer end PSRM, jf. ovenfor.

Det vil fortsat være en betingelse for anvendelsen af den 3-årige tillægsfrist, at fordringen er retskraftig ved sin modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved at forlænge perioden med 4 år opnås overensstemmelse med perioden med paralleldriften, der med de foreslåede ændringer i §§ 18 b og 18 c skal kunne vare til og med den 31. december 2024.

2.3. Lempelse af krav om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og underretning ved overdragelse af fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden

2.3.1. Gældende ret

Fordringshaveren overdrager fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen er en videreførelse af dagældende § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005.

Det fremgår af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4648. Som nævnt nedenfor om bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer er det her forudsat, at »sædvanlig rykkerprocedure« kan være, at der ikke praktiseres en rykkerprocedure, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649.

Fordringshaveren havde i perioden fra og med den 1. november 2005 til og med den 31. marts 2017 mulighed for at overdrage fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt end nævnt i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, når forholdene i særlig grad talte derfor, jf. dagældende § 2, stk. 3, 4. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005 og videreført som § 2, stk. 3, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev ophævet med virkning fra og med den 1. april 2017.

Det fremgik af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 3, 4. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649, at bestemmelsen f.eks. kunne være aktuel, hvis der var krav til opkrævning vedrørende f.eks. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling, samtidig med at en eller flere andre fordringer var overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren ville i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater blev omfattet af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen kunne omfatte hele gældsforholdet. Dette kunne samtidig – i fordringshavernes interesse – sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende.

Inden fordringer overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen er en videreførelse af dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005.

Det fremgår af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at underretningen i praksis kan ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure – sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649. Dette er i administrativ praksis blevet fortolket således, at den skriftlige underretning under opkrævningsproceduren f.eks. kan gives via fortryk på skyldnerens årsopgørelse, såfremt denne underretning er kommet frem til skyldneren, før fordringen overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det fremgår af § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at underretning efter 1. pkt. kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Det fremgår af bemærkningerne til § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at

den absolutte hovedregel fortsat er, at fordringshaveren inden overdragelsen af fordringer til inddrivelse skriftligt skal underrette skyldneren om overdragelsen. Det fremgår også af bemærkningerne, at bestemmelsen om, at underretning kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, alene er møntet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg, arrest eller indgivelse af konkursbegæring, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 274.

Undtagelsen i § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er i praksis blevet fortolket således, at der bl.a. kan undlades underretning ved foretagelse af arrest, ved foretagelse af udlæg uden forudgående underretning, jf. retsplejelovens §§ 486 og 493, og ved indgivelse af konkursbegæring, f.eks. i sager, hvor der optræder økonomisk kriminalitet, eller for uforfaldne krav konstateret i forbindelse med kontrol i en virksomhed.

Det fremgår ikke af bemærkningerne til § 2, stk. 3, 1. pkt., (om fordringshavernes sædvanlige rykkerprocedure) og § 2, stk. 4, 1. pkt., (om fordringshavernes underretningspligt) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, om det i bestemmelserne anførte om, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden efter gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, og at fordringshaveren forinden skal have underrettet skyldneren om overdragelsen, alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om egentlige gyldighedsbetingelser for at overdrage en fordring til inddrivelse. Forskellen mellem forskrifter af ordensmæssig karakter (ordensforskrifter) og forskrifter, der udgør egentlige gyldighedsbetingelser, er, at det kun er overtrædelse af sidstnævnte, der afføder retsvirkninger af betydning for den materielle retsstilling. Ordensforskrifter kan således være indsat for f.eks. at tjene et orienterende eller vejledende formål, der dog ikke vurderes at være af så væsentlig betydning, at manglende overholdelse bør afføde retsvirkninger.

Det taler for, at § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene udgør ordensforskrifter, at overdragelse til inddrivelse er en forventelig følge af, at betalingsfristen er overskredet. En skyldner, som ikke betaler en fordring inden betalingsfristens udløb, må således indse, at fordringen på et tidspunkt kommer under inddrivelse, hvorefter fordringen kan tvangsinddrives. Det forhold, at en fordring overdrages til inddrivelse, har i øvrigt ikke betydning for skyldnerens indsigelsesret i forhold til at anfægte fordringens eksistens eller størrelse, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., hvorefter fordringshaveren behandler sådanne indsigelser, jf. dog §§ 17 og 18. Hertil kommer, at de fleste skyldnere, som har fordringer under inddrivelse, vil få anledning til at anfægte, at der er gennemført rykkerprocedure og foretaget underretning, når de får afgørelser eller andre meddelelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden om f.eks. rykkere for betaling, modregning, iværksættelse af lønindeholdelse, udlægsforretning m.v. Med andre ord vil skyldnerne – uanset at fordringshaverne ikke har foretaget rykkerprocedure og underrettet dem om, at fordringerne vil blive overdraget til inddrivelse – erfare, at fordringerne er under inddrivelse, når restanceinddrivelsesmyndigheden kontakter skyldnerne med afgørelser eller andre meddelelser.

Omvendt har overdragelsen af en fordring til inddrivelse nogle retsvirkninger, der er væsentlige for skyldneren og derfor kan tale for, at § 2, stk. 3, 1. pkt., (om fordringshavernes sædvanlige rykkerprocedure) og § 2, stk. 4, 1. pkt., (om fordringshavernes underretningspligt) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er mere end ordensforskrifter.

For det første vil fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bøder, blive forrentet med en årlig rente (»inddrivelsesrente«) svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, (p.t. 8,05 pct.), jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, 1. pkt., trådte i kraft den 1. august 2013. Før den 1. august 2013 blev fordringer under inddrivelse forrentet med en rente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Inddrivelsesrenten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Inddrivelsesrenter var til og med den 31. december 2019 fradragsberettigede, jf. § 5 b, der blev indsat ved lov nr. 1575 af 27. december 2019

og ophævede fradragsretten med virkning fra og med den 1. januar 2020. Fordringer, der endnu ikke er overdraget til inddrivelse, vil som udgangspunkt få tilskrevet en opkrævningsrente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Det vil derfor bero på en konkret vurdering – ud fra en sammenligning af rentesatsen, tidspunktet for rentetilskrivning og adgang til fradragsret – om inddrivelsesrenten er mere byrdefuld for skyldneren end opkrævningsrenten.

For det andet vil fordringer under inddrivelse kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden med de i lovgivningen fastsatte inddrivelsesskridt. Disse omfatter bl.a. modregning, lønindeholdelse og pantefogedudlæg, jf. §§ 7-12 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Sådanne inddrivelsesskridt er tillagt forældelsesafbrydende virkning, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2 og 4. Derudover kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen stilles i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, afbrydes med virkning fra afgørelsesdatoen, når lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For det tredje vil fordringer under inddrivelse blive omfattet af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af stk. 1, at fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018, der ved dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021, jf. afsnit 2.1. Det følger af stk. 7, 1. pkt., at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter samt de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Praksis på området er ikke helt entydig, i forhold til om § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om egentlige gyldighedsbetingelser for at kunne overdrage en fordring til inddrivelse.

Landsskatteretten fandt i afgørelse af 25. oktober 2010 (SKM2010.680.LSR), at inddrivelsesskridt var foretaget med rette, uanset at der ikke var sket underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forud for overdragelsen af fordringerne til inddrivelse. Landsskatteretten lagde i den forbindelse vægt på, at manglende overholdelse af underretningspligten ikke kunne medføre, at der ikke kunne foretages inddrivelse af kravet, og at foretagne inddrivelsesskridt derfor ikke skulle anses for ugyldige.

Landsskatteretten har imidlertid ved en senere afgørelse af 23. november 2017 (SKM2017.661.LSR) skabt tvivl om sin fortolkning af, hvorvidt manglende opfyldelse af underretningspligten, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, i visse tilfælde kan have betydning for adgangen til at beregne inddrivelsesrenter, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt. I afgørelsen fandt Landsskatteretten således, at fordringshaverens manglende underretning medførte, at de efterfølgende inddrivelsesrenter var pålagt uberettiget, idet betingelserne for at overdrage fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden ikke var opfyldt.

Fogedretten i Svendborg fandt i kendelse af 27. april 2018, at det ikke var dokumenteret, at fordringshaverens sædvanlige rykkerprocedure var gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller at der var foretaget underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og at restanceinddrivelsesmyndighedens udlæg derfor skulle ophæves, fordi fordringen ikke var lovmedholdeligt overdraget til inddrivelse.

Hvis det antages, at manglende gennemførelse af rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens mulighed for f.eks. at beregne inddrivelsesrenter og foretage pantefogedudlæg, vil det efter almindelige forvaltningsretlige principper bero på en samlet og konkret vurdering, i hvilket omfang restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til på eget initiativ at udsøge de fordringer, der er overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført rykkerprocedure og/eller foretaget underretning. Ombudsmanden anførte i FOB 2003.357 (side 374), at der ved vurderingen af, om en myndighed har pligt til på eget initiativ at udsøge og genoptage tidligere afgjorte sager, hvori der er truffet afgørelse ud fra en nu underkendt praksis, skal foretages en samlet vurdering af, om der er tale om væsentlige ændringer til gunst for den pågældende, om myndighedernes nu underkendte praksis var udtryk for en klar lovstridig praksis, og om der er væsentlige praktiske problemer med at identificere de relevante sager. Sidstnævnte kriterium om de praktiske problemer med at identificere de relevante sager vedrører den administrative byrde, der er forbundet med udsøgningen af sagerne. Kriteriet har både et praktisk aspekt, dvs. om det overhovedet er muligt eller dog vanskeligt at fremfinde fordringerne, og et ressourcemæssigt aspekt, dvs. om det vil være forbundet med et uforholdsmæssigt stort ressourceforbrug at udsøge fordringerne.

En tilsvarende vurdering ud fra samme tre kriterier vil skulle foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden, i forhold til om restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at udsøge fordringer, der er overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført rykkerprocedure og/eller foretaget underretning. Dette gælder, både hvor fordringen fortsat er under inddrivelse, og hvor fordringen er inddrevet og derfor ikke længere er under aktiv inddrivelse. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har mulighed for at udsøge de relevante fordringer eller kun kan finde frem til dem ved et betydeligt ressourceforbrug, eksempelvis ved manuel gennemgang af alle fordringer i de mistankeramte fordringstyper, vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke i alle tilfælde være forpligtet til at udsøge fordringerne. Restanceinddrivelsesmyndigheden er da i stedet forpligtet til at informere offentligt om, hvilke typer af fordringer der mistænkes for at være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og/eller foretagelse af underretning, så skyldnerne selv kan fremsætte indsigelse, hvis de mener, at de ikke er blevet rykket eller har modtaget underretning.

2.3.2. Den foreslåede ordning

Fordringshavere kan i nogle tilfælde have svært ved at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det kan f.eks. være tilfældet i situationer, hvor skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, og skyldnerens adresse samtidig er ukendt, eller hvor rykker-/underretningsbrevet kommer retur fra en oplyst adresse (»returpost«). Det er vigtigt for fordringshaverne, at fordringer kan sendes til inddrivelse, da fordringerne ellers risikerer at forældes som følge af fordringshavernes manglende mulighed for at foretage forældelsesafbrydende skridt over for skyldneren. Fordringshavere kan i praksis alene afbryde forældelsen for fordringer under opkrævning, ved at skyldneren erkender sin gæld, jf. forældelseslovens § 15. Det er ofte vanskeligt at få skyldneren til at erkende gælden – og reelt umuligt, hvis skyldnerens adresse er ukendt, og skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post. Hertil kommer, at det virker urimeligt, hvis en skyldner, der holder sin adresse skjult, og som formodes at have aktiver i Danmark, kan undgå inddrivelse af fordringen ved at undlade at blive tilsluttet eller ved at blive fritaget for Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere.

Som beskrevet i afsnit 2.3.1 er der som følge af SKM2017. 661. LSR og Fogedretten i Svendborgs kendelse af 27. april 2018 opstået tvivl om, hvorvidt fordringshaverens manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige, kan have betydning for fordringshaverens mulighed for at overdrage fordringer til inddrivelse.

Det er nødvendigt at undgå usikkerhed om, hvorvidt gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning er gyldighedsbetingelser, for at fordringer kan overdrages til inddrivelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at det har visse retsvirkninger, når en fordring overdrages til inddrivelse, jf. beskrivelsen heraf under gældende ret. Det er således nødvendigt at undgå, at der kan opstå tvivl om, hvorvidt der kan beregnes inddrivelsesrenter af gælden, hvorvidt foretagne inddrivelsesskridt er gyldige, hvorvidt fordringen er omfattet af forældelsesreglerne i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og hvorvidt tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales. Hvor konsekvenserne af uberettigede inddrivelsesrenter vil være, at disse bortfalder og efter omstændighederne vil skulle erstattes af opkrævningsrenter, kan konsekvenserne af, at fordringen ikke er omfattet af forældelsesreglerne i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., eller at tvangsinddrivelsesskridt – med den heraf følgende forældelsesafbrydelsesvirkning – er ugyldige, være, at der indtræder utilsigtet forældelse, medmindre fordringen er omfattet af forældelsesudskyldelsesreglen i forældelseslovens § 14, stk. 1, om manglende kendskab til skyldnerens opholdssted, hvorefter forældelse tidligst indtræder 1 år efter, at fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, idet den absolutte forældelsesfrist på 10 år, jf. § 3, stk. 3, dog skal respekteres, jf. § 14, stk. 2.

På baggrund af ovenstående foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse, der klart fastlægger, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke er en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning. Det foreslås tilsvarende, at der indsættes en ny bestemmelse, der klart fastlægger, at foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., ikke er en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Formålet med de foreslåede regler er at afklare den nuværende tvivl om, hvorvidt det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning alene er udtryk for ordensforskrifter, der ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse. Det vil herefter ikke i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., være gyldighedsbetingelser for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, at der forudgående er gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning. Herved fjernes den uheldige fortolkningstvivl om retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, der er opstået som følge af SKM2017. 661. LSR og Fogedretten i Svendborgs kendelse af 27. april 2018.

Som nævnt ovenfor vil forslaget om, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke er en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, finde anvendelse, medmindre andet følger af anden lovgivning. Hvis det følger af opkrævningslovgivningen for den pågældende fordring, at det er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse, at der er gennemført en bestemt rykkerprocedure, foreslås det ikke ved dette lovforslag at ændre herpå. Særregler om opkrævning har i sådanne tilfælde forrang i forhold til den foreslåede regel. I de tilfælde, hvor fordringshaverens sædvanlige rykkerprocedure er slet ikke at rykke, har forslaget ikke betydning. Forslaget skal derfor alene have betydning for fordringer, for hvilke der – i medfør af særregler om opkrævning eller fordringshaverens praksis – er en sædvanlig rykkerprocedure om at rykke skyldneren, men hvor gennemførelse af denne rykkerprocedure ikke i medfør af særregler om opkrævning er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse. Forslaget skal med andre ord kun have betydning for de fordringer, hvor det i dag alene er i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – og ikke særlige opkrævningsregler – at der udspringer indsigelser af at overdrage fordringen til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure.

Forslaget har ikke til formål at ændre på, at fordringshaveren også fremadrettet vil kunne gennemføre en rykkerprocedure, hvis dette er muligt. Gennemførelse af en rykkerprocedure vil således kunne tilskynde skyldneren til at betale fordringen for derved at afværge, at fordringen overdrages til inddrivelse. Forslaget vil alene medføre, at gennemførelsen af en rykkerprocedure ikke er en forudsætning for at overdrage fordringen til inddrivelse, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Selv om formålet med ovennævnte forslag er at få afklaret, at det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning er udtryk for ordensforskrifter, bør det tilstræbes, at ordensforskrifter i videst muligt omfang overholdes, uanset at manglende overholdelse heraf ikke afføder retsvirkninger for det konkrete retsforhold. Fordringshaverne vil fortsat ikke kunne gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning i de tilfælde, hvor skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, samtidig med at skyldnerens adresse er ukendt, eller hvor rykker-/underretningsbrevet kommer retur fra en oplyst adresse (»returpost«).

Det foreslås derfor, at der, medmindre andet følger af anden lovgivning, kun vil blive gennemført sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis det er muligt at gennemføre rykkerproceduren. Tilsvarende foreslås det, at den eksisterende undtagelse i § 2, stk. 4, 2. pkt., til underretningspligten udvides, således at der kun vil blive foretaget underretning, jf. 1. pkt., hvis det er muligt at foretage underretningen.

Som nævnt ovenfor vil det f.eks. ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning af skyldneren om overdragelsen til inddrivelse, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Dette svarer i øvrigt til de tilfælde, hvor der kan iværksættes lønindeholdelse og særskilt lønindeholdelse uden forudgående varsel og underretning, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilsvarende vil det ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning, hvis skyldneren er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige og rykker-/underretningsbrevet kommer retur fra den oplyste adresse.

Forslaget skal – for så vidt angår undladelse af at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, når dette ikke er muligt – finde anvendelse, medmindre andet følger af anden lovgivning. Dette svarer til forslaget om, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke er en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning, jf. ovenfor. Hvis det af særregler om opkrævning fremgår, at gennemførelse af rykkerprocedure – uanset at det ikke er muligt at gennemføre en sådan rykkerprocedure, f.eks. på grund af manglende kendskab til skyldnerens adresse – er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse, vil disse særregler om opkrævning således have forrang i forhold til den foreslåede regel.

Ovennævnte regler om foretagelse af underretning foreslås af sproglige hensyn indført ved at nyaffatte § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der er ved nyaffattelsen ikke tiltænkt en ændring af, hvordan underretningen vil kunne foretages, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og hvornår underretning vil kunne undlades, som følge af at underretning må antages at ville medføre væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning, jf. § 2, stk. 4, 2. pkt. Forslaget vil derfor ikke indebære en ændring af, at underretning kan ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure – sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. Underretning vil derfor også fremover f.eks. kunne gives via fortryk på skyldnerens årsopgørelse. Tilsvarende vil forslaget ikke indebære en ændring af, at muligheden for at undlade underretning, når underretning må antages at ville

medføre væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Denne bestemmelse vil som hidtil være møntet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg, arrest eller indgivelse af konkursbegæring.

Som nævnt i lovforslagets § 5, stk. 1, foreslås det, at denne del af loven træder i kraft den 1. juli 2020. Ovennævnte forslag om, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse, og at sædvanlig rykkerprocedure og underretning i øvrigt kan undlades, når det ikke er muligt at foretage en sådan rykkerprocedure og underretning, vil således have betydning for fordringer, der modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra og med den 1. juli 2020.

Forslaget skal således ikke finde anvendelse på fordringer, der er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juli 2020. For disse fordringer vil der fortsat være tvivl om retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I forbindelse med den omfattende oprydning og gennemgang af fordringsmassen i det gamle inddrivelsessystem DMI er det konstateret, at nogle fordringshavere har haft en praksis, hvor fordringer i visse tilfælde er blevet overdraget til inddrivelse, uden at der er foretaget underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Da det er fordringshaverens opgave at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning, har restanceinddrivelsesmyndigheden ikke kendskab til, om dette er gjort, når fordringer oversendes af fordringshaverne til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der er foretaget en analyse af, i hvilke tilfælde fordringer er overdraget til inddrivelse uden underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Analysen har vist, at der f.eks. er tale om fordringer opkrævet via Skattestyrelsens opkrævningssystem for virksomhedsskatter m.v. (skattekontoen), hvor mere end fire skyldnere hæfter for samme fordring, f.eks. fordi der er tale om interessenter i et interessentskab. I sådanne tilfælde har det ikke været muligt at systemunderstøtte at sende underretning til mere end fire (tilfældige) skyldnere, uanset hvor mange skyldnere på skattekontoen, der hæfter for den pågældende fordring. Fordringer er imidlertid sendt til inddrivelse i DMI for samtlige af de registrerede skyldnere, uanset at disse ikke alle er blevet underrettet herom. Skattestyrelsen har sikret, at der ikke fremover overdrages fordringer fra skattekontoen til inddrivelse uden underretning af samtlige skyldnere, der hæfter solidarisk for gælden.

Der er endvidere tale om fordringer opkrævet via Skattestyrelsens opkrævningssystem for personskatter (KOBRA). Sådanne fordringer er frem til og med sommeren 2018 blevet sendt til inddrivelse uden underretning, hvis skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke var blevet tilsluttet eller var blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, samtidig med at skyldnerens adresse var ukendt, eller at underretningsbrevet kom retur fra en oplyst adresse (»returpost«). Skattestyrelsen har fra og med september 2018 sikret, at fordringer ikke overdrages til inddrivelse, hvis underretningsbrevet kommer retur med posten, eller hvis skyldnerens adresse er ukendt. Dette har medført, at der i perioden fra september 2018 og frem til ultimo marts 2019 er ca. 1.300 personer med fordringer til en værdi af ca. 17 mio. kr., der ikke er blevet sendt til inddrivelse, da en underretning ikke kan gives.

Det er ligeledes konstateret, at Rigspolitiet i visse tilfælde har overdraget fordringer til inddrivelse, uden at skyldneren forudgående har modtaget underretning herom. Ligesom for fordringer opkrævet via Skattestyrelsens KOBRA-system er der tale om tilfælde, hvor skyldneren ikke kunne underrettes via Digital Post-ordningen, samtidig med at skyldnerens adresse var ukendt, eller hvor underretningsbrevet kom retur fra en oplyst adresse (»returpost«).

Endelig er der for visse yderligere fordringshavere, f.eks. visse kommunalt ejede forsyningsvirksomhe-

der, tvivl om, hvorvidt deres praksis opfylder kravene til den underretning, der efter § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gives til skyldneren, inden fordringer overdrages til inddrivelse. Dette gælder bl.a. i de tilfælde, hvor en fordringshaver alene har givet skyldneren en skriftlig underretning ved overdragelse til inddrivelse af første fordring og i den forbindelse har oplyst, at yderligere restancer uden varsel vil blive sendt til inddrivelse (»seriefordringer«). Ligeledes er der i DMI en generel udfordring i forhold til de såkaldte »AKR-skyldnere« (fysiske personer uden registreret cpr-nummer). Da fordringer vedrørende sådanne skyldnere ofte er overdraget til inddrivelse uden oplysninger, der gør det muligt med sikkerhed at identificere skyldneren, er der tvivl om, hvorvidt sådanne skyldnere i alle tilfælde er underrettet skriftligt af fordringshaveren, inden kravet blev overdraget til inddrivelse.

Problematikken om manglende underretning forud for overdragelse af fordringer til inddrivelse er alene konstateret i DMI. Der var ultimo august 2019 mere end 26 mio. fordringer til en nominal værdi af over 123 mia. kr. til inddrivelse i DMI. Det har været forsøgt at identificere de fordringer i DMI, der kan have været overdraget til inddrivelse uden underretning. Det har for så vidt angår de mere end 4,2 mio. fordringer med en nominal værdi på over 33 mia. kr., der er opkrævet af Skattestyrelsen via skattekontoen, og som ultimo august 2019 var til inddrivelse i DMI, været muligt via systemunderstøttelse at udsøge og »flagmarkere« de fordringer, der er overdraget til inddrivelse, uden at alle medhæftende skyldnere er blevet underrettet herom. Derimod har det ikke været muligt at systemunderstøtte en udsøgning af de fordringer i DMI, der i medfør af de øvrige problemstillinger kan være blevet overdraget uden underretning eller tilstrækkelig dokumentation herfor. En sådan udsøgning ville derfor kræve en manuel gennemgang af de fordringer, der potentielt kan være overdraget til inddrivelse uden underretning. En sådan manuel gennemgang ville blandt andet skulle foretages af den del af de 3,3 mio. fordringer med en nominal værdi på over 34 mia. kr., der er opkrævet af Skattestyrelsen via KOBRA-systemet og i perioden fra den 1. november 2005, hvor underretningspligten blev indført, og indtil september 2018, fra hvilket tidspunkt Skattestyrelsen som ovenfor nævnt har sikret, at der ikke bliver overdraget fordringer til inddrivelse uden underretning, er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor de ultimo august 2019 var registreret til at være under inddrivelse i DMI. En sådan gennemgang må forventes at ville være uoverkommelig og i hvert fald at være forbundet med et uforholdsmæssigt stort ressourceforbrug. Dertil kommer, at det for fordringerne opkrævet af Skattestyrelsen via KOBRA-systemet og af Rigspolitiet heller ikke ved en manuel gennemgang i alle tilfælde vil være muligt at udsøge de fordringer, der er overdraget til inddrivelse uden underretning, efter at underretningen er kommet retur, idet returposten ikke i alle tilfælde er blevet håndteret hensigtsmæssigt.

Der er ikke foretaget en særskilt analyse af, i hvilke tilfælde fordringer er overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Da udfordringerne med at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning er de samme, idet underretning i som regel foretages i rykkerskrivelsen, vil der dog typisk heller ikke være gennemført sædvanlig rykkerprocedure for de fordringer, der er overdraget til inddrivelse uden underretning. De tilfælde, hvor fordringer er overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., antages således i væsentligt omfang at være overlappende med ovennævnte tilfælde, hvor fordringer er overdraget til inddrivelse uden underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt. Derudover er der for fordringer opkrævet af Rigspolitiet konstateret udfordringer i forhold til § 2, stk. 3, 1. pkt., i de tilfælde, hvor Rigspolitiet med hjemmel i dagældende § 2, stk. 3, 4. pkt., der ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev ophævet med virkning fra og med den 1. april 2017, har overdraget fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt end nævnt i 1. pkt. (»når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført«). Overdragelse i medfør af dagældende § 2, stk. 3, 4. pkt., forudsatte en anmodning fra skyldneren og formentlig en underretning om, at anmodningen var efterkommet. Rigspolitiet har i den forbindelse oplyst, at de formentlig ikke i alle tilfælde er i besiddelse af dokumentation herfor.

Så længe der ikke er kendskab til, hvilke af fordringerne der er eller kan være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil der i princippet for alle fordringerne, der indgår i de problemramte fordringstyper, være mistanke om, at fordringerne kan være overdraget uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning. Hvis retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., antages at være, at fordringen ikke kan anses for at være under inddrivelse, kan mistanke om manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning nødvendiggøre, at inddrivelsen af fordringen suspenderes, indtil mistanken er afkræftet. Hvis gennemgangen af en mistankeramt fordring viser, at fordringen er overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller tilstrækkelig underretning, vil restanceinddrivelsesmyndigheden skulle tage stilling til, om inddrivelsesrenter og -skridt er gyldige, om der er indtrådt utilsigtet forældelse, og om tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales.

Som nævnt ovenfor vurderes det at være usikkert, hvad retsvirkningerne af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og underretning er. Det forekommer dog urimeligt, hvis kendskab til eller mistanke om, at nogle fordringer i en fordringspopulation – uden at der er viden eller mistanke om, hvilke fordringer der er tale om – er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og underretning af skyldneren, medfører suspension af inddrivelsen af de mange millioner fordringer, der indgår i disse fordringspopulationer og p.t. er under inddrivelse i DMI. Dette skal ses i sammenhæng med, at det vurderes, at det kun er en relativt lille del af fordringerne i DMI, for hvilke der ikke er foretaget sædvanlig rykkerprocedure og underretning, inden fordringerne blev sendt til inddrivelse.

Hertil kommer, at hovedparten af skyldnerne med fordringer under inddrivelse i hvert fald efterfølgende er blevet orienteret af restanceinddrivelsesmyndigheden om, at fordringerne er overdraget til inddrivelse, f.eks. via modregningsafgørelser eller andre foretagne inddrivelsesskridt samt udsendelse af rykkere og oplysningsbreve til skyldnere med fordringer under inddrivelse. Samlet vurderes det derfor rimeligt og nødvendigt, at der indføres en ordning, der håndterer de fordringer, der er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 1. juli 2020.

På baggrund heraf foreslås en løsningsmodel bestående af tre dele.

For det første foreslås det, at fordringer, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 er registreret hos restanceinddrivelsesmyndigheden til at være under inddrivelse, senest denne dato er under inddrivelse.

Forslaget vil indebære, at fordringer, der har været under opkrævning, og som er registreret til at være under inddrivelse, men som på grund af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke måtte være gyldigt overdraget til inddrivelse, vil være gyldigt under inddrivelse fra og med lovens ikrafttrædelsesdato. Datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af sådanne fordringer, der er registreret til at være under inddrivelse, men som ikke før lovens ikrafttrædelse er blevet gyldigt overdraget til inddrivelse, vil herefter være lovens ikrafttrædelsesdato. Derimod ændrer forslaget ikke på modtagelsesdatoen for fordringer, der forud for lovens ikrafttrædelse er blevet (utvivlsomt) gyldigt modtaget af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.

Forslaget vil kun omfatte fordringer, der har været under opkrævning hos fordringshaveren. Det sikres herved, at forslaget kun omfatter fordringer, som skyldneren må antages at være bekendt med, og som skyldneren derfor vidste eller burde vide ville blive overdraget til inddrivelse, når fordringen ikke betales. Forslaget omfatter endvidere kun fordringer, der ved lovens ikrafttræden er retskraftige. Forslaget vil således ikke indebære, at fordringer, der ved lovens ikrafttræden allerede er forældede, genoplives og anses for at være under inddrivelse.

Forslaget vil som nævnt ovenfor alene indebære, at fordringer, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 er registreret til at være under inddrivelse, senest denne dato vil være under inddrivelse. Forslaget berører derimod ikke skyldnerens indsigelser, der forud for den 1. juli 2020 måtte være opstået som følge af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Selv om fordringerne fra og med den 1. juli 2020 er under inddrivelse, berører forslaget f.eks. ikke en skyldners indsigelser om, at inddrivelsesrenter eksempelvis for perioden fra og med den 15. april 2018 til og med den 30. juni 2020 er uberettigede, at et inddrivelsesskridt foretaget den 1. maj 2019 er ugyldigt, eller at en indbetaling den 1. december 2019, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales.

Der er efter gældende regler som udgangspunkt ikke en frist for, hvornår en skyldner senest skal have fremsat sådanne indsigelser. Da fordringerne, der er overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som nævnt ovenfor ikke kan udsøges systemunderstøttet – og i visse tilfælde heller ikke manuelt – af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan visse skyldnere få et u hensigtsmæssigt incitament til at vente med at fremsætte indsigelser, der udspringer heraf, til der er gået mange år siden overdragelsen til inddrivelse. I sådanne tilfælde, hvor skyldneren venter unødvendigt mange år med at fremsætte indsigelsen, vil fordringshavernes mulighed for at fremfinde dokumentation for en faktisk gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning være væsentlig forringet, da dokumenter potentielt over tid kan være tabt eller systemspor »udvisket«. Dette kan eksempelvis være tilfældet ved skift af opkrævningssystem hos fordringshaveren, eller hvis rykker-/underretningsbreve og/eller returpost ikke er journaliseret på en sådan måde, at brevene i alle tilfælde senere kan fremsøges, herunder hvis fordringen har været tilbage- og genindsendt. I det tilfælde, hvor skyldneren måtte få medhold i en indsigelse, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., kan det – foruden at fordringen eventuelt er bortfaldet som følge af utilsigtet forældelse – indebære en administrativ byrde for restanceinddrivelsesmyndigheden, der administrativt skal foretage en konkret vurdering af, i hvilket omfang tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales. Derudover vil restanceinddrivelsesmyndighedens medgåede tid til at foretage inddrivelsesskridt m.v., der som følge af manglende underretning måtte anses for uberettigede, være spildt.

Det anses derfor for nødvendigt at indføre en frist for, hvornår en skyldner senest skal være fremkommet med indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Som anden del af løsningsmodellen foreslås det derfor, at skyldnerens indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og være modtaget senest den 1. januar 2021, idet der dog kan ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Det foreslås endvidere, at der for sådanne indsigelser, inden indsigelsen kan behandles, skal betales et gebyr på 500 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden, at restanceinddrivelsesmyndigheden afviser at behandle indsigelsen, hvis gebyret ikke er betalt senest 10 dage efter indgivelsen af indsigelsen, og at gebyret tilbagebetales, hvis skyldneren får helt eller delvist medhold i indsigelsen, eller hvis indsigelsen afvises.

Med den foreslåede frist er det hensigten, at skyldnernes eventuelle indsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, som udgangspunkt vil skulle fremsættes senest den 1. januar 2021 for ikke at gå

tabt. Forslaget skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter fristens udløb kan lægge til grund, at en skyldner ikke kan få medhold i en indsigelse, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, medmindre skyldneren kan dokumentere, at fristoverskridelsen skyldes særlige omstændigheder. De særlige omstændigheder, der kan tale for en fravigelse, kan eksempelvis være en hospitalsindlæggelse, som har hindret skyldneren i rettidigt at fremsætte indsigelsen. I sådanne og andre tilfælde, hvor det vil være urimeligt at afvise en indsigelse, vil der kunne bortses fra den manglende overholdelse af fristen for at fremsætte indsigelsen senest den 1. januar 2021.

Forslaget omfatter ikke indsigelser, der allerede er fremsat ved lovens ikrafttrædelse. Hvis skyldneren allerede før lovens ikrafttrædelse har fremsat indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er der således ikke behov for, at skyldneren efter lovens ikrafttrædelse genfremsætter indsigelsen.

Forslaget omfatter alle indsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser. Forslaget omfatter således bl.a. indsigelser om, at inddrivelsesrenter og -skridt er uberettigede, og at tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales. Da uberettigede inddrivelsesrenter efter omstændighederne vil skulle erstattes af opkrævningsrenter, hvis fordringen aldrig er blevet gyldigt overdraget til inddrivelse, må indsigelser om inddrivelsesrenters gyldighed forventes kun at være relevante for fordringstyper, hvor inddrivelsesrenten efter en samlet vurdering – ud fra en sammenligning af rentesatsen, tidspunktet for rentetilskrivning og adgang til fradragssret – er mere byrdefuld for skyldneren end opkrævningsrenten.

Forslaget omfatter ikke forældelsesindsigelser, da det vurderes at være for indgribende også at fastsætte en frist for sådanne indsigelser. Forældelsesindsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås i stedet senest at skulle fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter lovens ikrafttrædelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 23.

Ved den foreslåede gebyrpålæggelse af skyldnerens indsigelser, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er det hensigten at sikre, at det kun er skyldnere, der reelt mener, at de ikke er blevet rykket eller ikke har modtaget underretning, der fremsætter indsigelse herom. Gebyrpålæggelsen har således til formål at undgå, at visse skyldnere, der reelt er blevet rykket eller har fået underretning, anser det som værende »en gratis omgang« at fremsætte indsigelse om ikke at have modtaget en rykker eller underretning. Det foreslås, at gebyret tilbagebetales, hvis skyldneren helt eller delvist får medhold i indsigelsen, eller hvis indsigelsen afvises, f.eks. fordi indsigelsen modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra og med den 2. januar 2021. I de tilfælde, hvor skyldneren ikke får fuldt ud medhold i indsigelsen, eller hvor indsigelsen afvises, vil forvaltningens beslutning herom være udtryk for en forvaltningsretlig afgørelse, der kan indbringes efter reglerne i §§ 17 og 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Ovennævnte frist for at fremsætte indsigelser og gebyrpålæggelsen af sådanne indsigelser foreslås som nævnt ikke at skulle omfatte forældelsesindsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Som nævnt ovenfor vil en udsøgning af fordringerne, der er overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning – med undtagelse af fordringerne opkrævet via skattekontoen, hvor der er mere end fire

medhæftende skyldnere – kræve en manuel gennemgang, der på grund af det store antal fordringer må forventes at være uoverkommelig og i hvert fald at være forbundet med et uforholdsmæssigt stort ressourceforbrug, og som for så vidt angår fordringer opkrævet af Rigspolitiet og af Skattestyrelsen via KOBRA-systemet ikke i alle tilfælde vil kunne føre til en korrekt udsøgning af fordringerne. Som beskrevet under gældende ret følger det i et sådant tilfælde af uskrevne forvaltningsretlige principper, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke i alle tilfælde har pligt til at udsøge fordringerne, idet dette vil bero på en samlet og konkret vurdering. Det er opfattelsen, at en sådan vurdering i denne situation vil føre til, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har pligt til at udsøge fordringerne. Det vurderes hensigtsmæssigt at lovfæste dette, således at der indføres en klar hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har pligt til af egen drift at udsøge fordringer, der måtte være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning.

Som tredje del af løsningsmodellen foreslås det derfor, at der indføres en regel, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden lægger til grund, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden for den konkrete fordring konstaterer, at fordringshaveren ikke har gjort dette.

Forslaget skal sikre en klar hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har pligt til af egen drift at udsøge fordringer, der måtte være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Forslaget skal endvidere sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden – uanset om det antages, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., efter gældende regler er en forudsætning for at overdrage en fordring til inddrivelse – kan fortsætte inddrivelsen af fordringer, der indgår i fordringstyper, hvor der er mistanke om, at visse fordringer kan være overdraget uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, indtil restanceinddrivelsesmyndigheden for den konkrete fordring måtte konstatere, at fordringshaveren ikke har gjort dette. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil bl.a. kunne konstatere dette, når skyldneren over for restanceinddrivelsesmyndigheden fremsætter indsigelse om ikke at have modtaget rykker eller underretning, og restanceinddrivelsesmyndigheden efter at have inddraget fordringshaveren ikke ud fra de foreliggende oplysninger anser det for dokumenteret, at fordringshaveren har gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning. Det vil herefter skulle afgøres ud fra gældende ret, hvad retsvirkningen heraf er for den konkrete fordring. Hvis retsvirkningen antages at være, at fordringen ikke er blevet gyldigt overdraget til inddrivelse, vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke længere have mulighed for at inddrive fordringen, der i så fald vil skulle tilbagesendes til fordringshaveren. Restanceinddrivelsesmyndighedens konstatering af, at der ikke er gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., kan ikke ske alene på baggrund af fordringshaverens oplysning om, at der for en population af fordringer under inddrivelse er mistanke om, at visse af fordringerne kan være overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning. Der stilles således større krav til en sådan konstatering end en sådan oplysning fra fordringshaveren.

Der vil på Gældsstyrelsens hjemmeside blive offentliggjort en oversigt over, hvilke typer af fordringer der mistænkes for at kunne være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og/eller foretagelse af underretning.

Forslaget vil kun have betydning for fordringer, der er overdraget til inddrivelse før den 1. juli 2020. Dette skyldes, at det – som nævnt ovenfor – også foreslås, at der indføres en regel, der skal afklare, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., fra og med den 1. juli 2020 ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse.

2.4. Afskæring af forældelsesindsigelser vedrørende fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.4.1. Gældende ret

Når en fordring overdrages til inddrivelse, omfattes den af forældelsesudskyldelsesreglen i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger heraf, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018, der ved dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021, jf. afsnit 2.1. Fordringer, der overdrages til inddrivelse, omfattes endvidere af reglen i § 18 a, stk. 7, om foreløbig forældelsesafbrydelse. Det følger af bestemmelsens 1. pkt., at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter samt de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Derudover indeholder forældelsesloven og lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regler om, hvornår forældelsen for fordringer under inddrivelse afbrydes.

For det første følger det af forældelseslovens § 15, at forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse. Hvorvidt der som følge af skyldnerens »handlemåde« er sket en erkendelse af forpligtelsen, beror på en konkret vurdering, men en erkendelse kan f.eks. foreligge ved skyldnerens betaling af rente, hvis renten som et særskilt beløb er beregnet som en procentdel af hovedstolen. Betaling af afdrag udgør derimod kun erkendelse, hvis det fremgår af omstændighederne, at det kun drejer sig om et afdrag på en større gæld, og at der ikke er tvist om restfordringens størrelse. Det er således ikke en betingelse, at skyldneren lover at betale gælden eller i øvrigt udtrykkeligt indrømmer dens eksistens. En stiltiende erkendelse kan ligge i skyldnerens henvisning til fordringshavers opgørelse af gælden, når der ikke i forbindelse hermed fremsættes indsigelser mod den eller i øvrigt rejses tvivl om den.

For det andet følger det af forældelseslovens § 17, stk. 1, at forældelsen afbrydes ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling, jf. nr. 1, ved anmeldelse af fordringen i et konkursbo, jf. nr. 2, ved anmeldelse af fordringen til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i forbindelse med indledning af gældsanerings sag, jf. nr. 3, ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dets udstedelse af proklama, jf. nr. 4, og ved anmeldelse af fordringen, efter at skyldneren har udstedt proklama, jf. nr. 5.

For det tredje kan forældelsen afbrydes ved visse forvaltningsretlige afgørelser.

Det følger af forældelseslovens § 18, stk. 4, at forældelsen afbrydes ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om lønindeholdelse eller modregning. »Lønindeholdelse« omfatter både lønindeholdelse, jf. § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og særskilt lønindeholdelse, jf. § 11. Efter § 13, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige kan lønindeholdelse iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Tilsvarende fremgår af § 14, stk. 8, for særskilt lønindeholdelse. Træffes der afgørelse om lønindeholdelse uden varsel, har afgørelsen alligevel afbrydelsesvirkning. Træffes der derimod afgørelse om lønindeholdelse uden underretning, vil afgørelsen ikke have afbrydelsesvirkning. Hvis den manglende underretning skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens ukendskab til skyldnerens opholdssted eller en hindring, som ikke beror på restanceinddrivelsesmyndighedens forhold, indtræder forældelse dog tidligst 1 år efter, at restanceinddrivelsesmyndigheden fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, henholdsvis 1 år efter hindringens ophør, jf.

forældelseslovens § 14, stk. 1. Bestemmelsen i stk. 1 kan dog ikke medføre en forlængelse af fristerne efter § 3, stk. 3, og kan højst forlænge andre frister eller tillægsfrister med 10 år, jf. § 14, stk. 2.

Det følger endvidere af § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen er stillet i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, er afbrudt med virkning fra afgørelsesdatoen.

Fristerne for at klage over eller gøre indsigelse imod restanceinddrivelsesmyndighedens forvaltningsretlige afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v. fremgår af §§ 17 og 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 2. pkt. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, jf. 3. pkt. Indsigelser, der omhandler perioden, hvor fordringen var under opkrævning, er ikke omfattet af § 17, stk. 1, 1. pkt., og behandles i stedet af fordringshaveren, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., der får tilsendt indsigelsen af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 8, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fogedretten efter begæring træffer afgørelse om indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikkselskaber, som skyldneren fremsætter over for restanceinddrivelsesmyndigheden om dels kravets berettigelse, dels berettigelsen af en afgørelse om lønindeholdelse og om en gennemført modregning. Det følger af § 18, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fristen for begæring om indbringelse af indsigelser efter stk. 1 er 4 uger, fra skyldneren har modtaget meddelelse om lønindeholdelse eller modregning. Det følger af stk. 4, 2. pkt., at fogedretten dog undtagelsesvis indtil 1 år efter meddelelsen om lønindeholdelse eller modregning kan tillade, at en indsigelse behandles.

Foretager restanceinddrivelsesmyndigheden lønindeholdelse eller særskilt lønindeholde uden underretning, jf. de ovenfor nævnte bestemmelser i § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal fristerne efter § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3, og stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes fra det tidspunkt, hvor skyldneren – efter iværksættelsen af lønindeholdelse – modtager underretning herom.

For det fjerde følger det af forældelseslovens § 18, stk. 2, at når der foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse. Pantefogeders udlæg er ikke en forvaltningsretlig afgørelse, men en del af de judicielle kompetencer, der er tillagt pantefogeder i medfør af lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Pantefogeders udlæg er derfor ikke omfattet af det administrative rekursystem. Indsigelser mod pantefogedens udlæg behandles i stedet af fogedretten, jf. § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., og skal fremsættes inden for en frist på 4 uger fra forretningens foretagelse, jf. stk. 3, 3. pkt. Fogedretten kan dog undtagelsesvis indtil 1 år efter forretningen tillade, at en indsigelse behandles, jf. 5. pkt.

Når forældelsesfristen for en fordring er udløbet, kan skyldneren fremsætte indsigelse om, at fordringen er forældet. Skyldneren kan efterfølgende give afkald på denne indsigelse, f.eks. ved under en retssag at undlade at gøre forældelsesindsigelsen gældende. Spørgsmålet om forældelse påses således ikke ex

officio af domstolene, hvis skyldneren har givet fremmøde under sagen. Skyldnerens efterfølgende afkald på en forældelsesindsigelse kan både gives udtrykkeligt og stiltiende. Et stiltiende afkald forudsætter, at skyldneren undlader at fremkomme med en forældelsesindsigelse, uanset at skyldneren har haft særlig anledning hertil. Hvornår en sådan særlig anledning foreligger, beror på en konkret vurdering af de foreliggende omstændigheder.

2.4.2. Den foreslåede ordning

Gæld til det offentlige kan være under inddrivelse i en mangeårig periode. Det er derfor, medmindre det er aktuelt at afskrive gælden, typisk nødvendigt at foretage flere forældelsesafbrydende skridt – f.eks. udlæg, modregning, lønindeholdelse eller afgørelse om, at lønindeholdelse ikke kan ske – for at undgå, at fordringen forældes.

Det er restanceinddrivelsesmyndigheden, der har bevisbyrden for, at der er sket forældelsesafbrydelse. For fordringer, der har været under inddrivelse i f.eks. 15 år, vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor efter omstændighederne skulle opbevare dokumentation for forældelsesafbrydelser, der er f.eks. 12 år gamle. Samtidig er det ikke usædvanligt, at en fordring har været til opkrævning hos fordringshaveren i flere år, før fordringen overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis en skyldner har erkendt sin gæld over for fordringshaveren, har det forældelsesafbrydende virkning, jf. forældelseslovens § 15. I den situation er det således fordringshaveren, som har bevisbyrden for, at forældelsen blev afbrudt, mens fordringen var under opkrævning. Det stiller store krav til restanceinddrivelsesmyndighedens (og fordringshaverens) opbevaring af dokumentation og kan f.eks. give anledning til udfordringer, når der som et naturligt led i restanceinddrivelsesmyndighedens drift sker systemændringer i restanceinddrivelsesmyndighedens filhåndteringssystemer, eller når der sker ændringer i fordringshaverens organisation. Hvis der i løbet af årene ved fejl eller lignende går dokumentation tabt, vil der derfor opstå en nærliggende risiko for, at restanceinddrivelsesmyndigheden af bevismæssige årsager må afskrive fordringer som forældede, uanset at fordringerne reelt er retskraftige.

Foruden at fordringen bortfalder, kan utilsigtet forældelse som følge af manglende eller mangelfuld dokumentation for en gammel forældelsesafbrydelse medføre en væsentlig administrativ byrde for restanceinddrivelsesmyndigheden. I sådanne tilfælde, hvor der kan være foretaget adskillige frivillige eller tvangsmæssige indbetalinger siden den dato, hvor forældelse ifølge skyldneren er indtrådt, vil der administrativt skulle foretages en konkret vurdering af, i hvilket omfang indbetalingerne skal tilbagebetales. Derudover vil restanceinddrivelsesmyndighedens medgåede tid til at foretage inddrivelsesskridt, der af bevismæssige årsager må anses for uberettigede, fordi de er foretaget efter den dato, hvor forældelse ifølge skyldneren er indtrådt, være spildt.

Med henblik på at undgå dette foreslås det, at skyldnerens indsigelse om, at en fordring er forældet, senest skal fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt. Hvis ikke skyldneren gør dette, foreslås det, at forældelsesindsigelsen skal bortfalde.

Det er med forslaget det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt, der er afgørende for, hvornår skyldnerens forældelsesindsigelse senest skal fremsættes. Hvis der ifølge skyldneren er indtrådt forældelse i 2019, og restanceinddrivelsesmyndigheden efterfølgende foretager forældelsesafbrydende skridt i 2021 og 2023, vil skyldnerens indsigelse om, at der er indtrådt forældelse i 2019, senest skulle fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det forældelsesafbrydende skridt i 2021.

Det er alene forældelsesafbrydende skridt, som skyldneren kan påklage eller gøre indsigelse imod, der ifølge forslaget skal medføre en frist for skyldneren til at fremsætte en forældelsesindsigelse. Det vil således være udlæg og forvaltningsretlige afgørelser om modregning, lønindeholdelse efter §§ 10 og 10

a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige samt forældelsesafbrydelse efter § 18 a, stk. 8, der er omfattet af forslaget. Forslaget omfatter derimod ikke inddrivelsesskridt, der ikke i sig selv har forældelsesafbrydende virkning, f.eks. afgørelser om fastsættelse af en afdragsordning for gæld under inddrivelse, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ligeledes omfatter forslaget ikke forældelsesafbrydende skridt, der ikke kan påklages eller gøres indsigelse imod, f.eks. skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, jf. forældelseslovens § 15, eller ved universalforfølgning, jf. forældelseslovens § 17.

Forslaget omfatter alle indsigelser om, at fordringen skulle være forældet forud for det forældelsesafbrydende skridt, uanset om fordringen på det af skyldneren angivne forældelsestidspunkt var overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesindsigelser, der omhandler, hvorvidt der er sket forældelsesafbrydelse under opkrævningsfasen som følge af f.eks. skylderkendelse, jf. forældelseslovens § 15, omfattes således også af forslaget.

Med forslaget vil skyldnerens frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse skulle følge fristerne for at påklage eller gøre indsigelse imod det pågældende forældelsesafbrydende skridt. Ved udlæg vil fristen for at fremsætte en forældelsesindsigelse således være 4 uger efter forretningens foretagelse, jf. § 6, stk. 3, 3. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., der dog undtagelsesvis kan forlænges til 1 år, jf. 5. pkt. Ved forvaltningsretlige afgørelser om modregning, lønindeholdelse efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og forældelsesafbrydelse efter § 18 a, stk. 8, vil fristen for at fremsætte en forældelsesindsigelse derimod være 3 måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., som der dog kan bortses fra, hvis der foreligger særlige omstændigheder, jf. 3. pkt. Særligt for forvaltningsafgørelser om modregning og om lønindeholdelse efter §§ 10 eller 10 a vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler vil fristen dog være 4 uger, jf. § 18, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der dog undtagelsesvis kan forlænges til 1 år, jf. stk. 4, 2. pkt.

Ved udlæg løber indsigelsesfristen fra og med »forretningens foretagelse«, jf. § 6, stk. 3, 3. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Ved forvaltningsretlige afgørelser om f.eks. lønindeholdelse løber klage-/indsigelsesfristen derimod fra og med det tidspunkt, hvor skyldneren har »modtaget« underretning om afgørelsen, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3 og 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Da fristen for at fremsætte en forældelsesindsigelse følger fristen for at påklage eller gøre indsigelse imod det forældelsesafbrydende skridt, vil den foreslåede frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse, når restanceinddrivelsesmyndigheden på grund af manglende kendskab til skyldnerens adresse foretager lønindeholdelse eller særskilt lønindeholdelse uden underretning, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, blive regnet fra det tidspunkt, hvor skyldneren – efter iværksættelsen af lønindeholdelsen – modtager underretning herom. Dette harmonerer med, at en sådan afgørelse om lønindeholdelse heller ikke vil have forældelsesafbrydende virkning, før skyldneren har modtaget underretning om afgørelsen, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4. Sådanne tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har kendskab til skyldnerens opholdssted, vil dog efter omstændighederne kunne omfattes af forældelseslovens § 14, stk. 1, om foreløbig afbrydelse. Derimod vil det ikke have betydning for den foreslåede frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse, at lønindeholdelsen – i medfør af § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige – foretages uden varsel.

Forslaget vil indebære, at skyldnerens forældelsesindsigelse bortfalder, hvis den ikke senest fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt. Indsigelsen vil herefter ikke længere kunne gøres gældende af skyldneren. Som nævnt ovenfor vil der for forældelsesafbrydende skridt, der påklages efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke kunne fastsættes en slutdato for, hvornår der ikke længere kan bortses fra klagefristen på

3 måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. og 3. pkt., idet der tidsbegrænset vil kunne bortses fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Dette indebærer, at der for sådanne forældelsesafbrydende skridt ikke kan fastsættes en dato for, hvornår forældelsesindsigelsen må anses for endeligt bortfaldet. For sådanne indsigelser vil bortfaldet være betinget af, at skyldneren ikke efterfølgende kan godtgøre sådanne omstændigheder, at der kan bortses fra klagefristen, f.eks. hospitalsindlæggelse eller lignende.

Forslaget omhandler alene, hvornår skyldnerens forældelsesindsigelse senest skal være fremsat. Forslaget vil derfor ikke ændre på gældende regler om, hvilken myndighed der skal behandle forældelsesindsigelsen. Hvis forældelsesindsigelsen fremsættes i forbindelse med en indsigelse imod et udlæg, skal forældelsesindsigelsen derfor behandles af fogedretten, jf. § 6, stk. 1, 1. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Tilsvarende vil fogedretten skulle behandle forældelsesindsigelser, der fremsættes i forbindelse med en indsigelse imod et forældelsesafbrydende skridt vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikkselskaber, jf. § 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter også indsigelser om kravets berettigelse – f.eks. om bortfald ved forældelse – skal behandles af fogedretten. Forældelsesindsigelser, der i andre tilfælde fremsættes i forbindelse med en klage over et forældelsesafbrydende skridt, vil skulle behandles af Landsskatteretten, hvis forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt, mens fordringen var under inddrivelse, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., og af fordringshaveren, hvis forældelsen ifølge skyldnerens opfattelse er indtrådt, mens fordringen var under opkrævning, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt.

Ovenstående vil indebære, at forældelsesindsigelsen ikke altid skal behandles af den myndighed, der behandler klagen over eller indsigelsen imod det pågældende forældelsesafbrydende skridt. Hvis en forældelsesindsigelse fremsættes i forbindelse med en afgørelse om forældelsesafbrydelse, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (der ikke nævnes i § 18, stk. 1, 1. pkt.), vedrørende en kontrolafgift for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikkselskaber, vil klagen over afgørelsen om forældelsesafbrydelse, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skulle behandles af Landsskatteretten, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., mens forældelsesindsigelsen vil skulle behandles af fogedretten, idet der er tale om en indsigelse imod kravets berettigelse, jf. § 18, stk. 1, 1. pkt. Tilsvarende vil indsigelser om en under opkrævningen indtrådt forældelse vedrørende andre fordringstyper end kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikkselskaber skulle behandles af fordringshaveren, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens klagen over det forældelsesafbrydende skridt vil skulle behandles af Landsskatteretten, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., hvis indsigelsen fremsættes i forbindelse med en klage, der omfattes af § 17, stk. 1.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i forbindelse med et forældelsesafbrydende skridt, der er omfattet af forslaget, så vidt muligt give skyldneren skriftlig vejledning om den foreslåede frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse. Det vil ikke være muligt at give skyldneren vejledning, hvis en udlægsforretning foretages, uden at skyldneren er underrettet om forretningen, fordi det ikke har været muligt at give skyldneren en sådan underretning, jf. ordene »så vidt muligt« i retsplejelovens § 493, stk. 1.

Det er i forslaget forudsat, at restanceinddrivelsesmyndigheden kun foretager forældelsesafbrydende skridt for fordringer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden vurderes at være retskraftige. Med henblik på at afklare dette er restanceinddrivelsesmyndigheden aktuelt i gang med at retskraftvurdere den samlede fordringsmasse. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at en fordring ikke er retskraftig, vil fordringen således blive afskrevet og ikke forsøgt inddrevet. Hvis der er tvivl om en fordrings retskraft, ændrer forslaget ikke ved, at restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at afklare denne tvivl, før fordringen kan inddrives.

Det er en forudsætning for den foreslåede regels anvendelse, at det forældelsesafbrydende skridt er

gyldigt foretaget. Hvis det efterfølgende viser sig, at f.eks. et udlæg er ugyldigt, vil den foreslåede frist for skyldnerens forældelsesindsigelser ikke være begyndt at løbe.

Det foreslås endvidere, at forslaget kun skal have virkning for forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra og med den 1. juli 2020.

Forslaget vil indebære, at der ikke vil være forældelsesindsigelser, der fortabes ved lovens ikrafttrædelse. Det vil således kun være forældelsesafbrydende skridt, der foretages fra og med den 1. juli 2020, der kan medføre, at skyldnerens forældelsesindsigelser kan fortabes.

Samlet opnås der med forslaget en klar ordning, der kan systemunderstøttes, for, hvornår skyldneren senest skal være fremkommet med en forældelsesindsigelse. Endvidere undgås det igennem en skærpelse af skyldnerens pligt til at fremkomme med forældelsesindsigelser, at restanceinddrivelsesmyndigheden på grund af uhensigtsmæssigt strenge krav til opbevaring af dokumentation for tidligere forældelsesafbrydelser må afskrive fordringer, der reelt er retskraftige.

2.5. Særlige regler om gebyrer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som følge af manglende systemunderstøttelse af fordringer i tre niveauer

2.5.1. Gældende ret

Skatteministeren kan i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte nærmere regler om bl.a. fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til inddrivelse. Bemyndigelsen er udmøntet i § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor det i 3. pkt. er bestemt, at fordringshaveren ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder efter omstændighederne oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

I forældelseslovens § 23, stk. 2, er bestemt, at ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelse (accessorisk forældelse). Forældelsen rammer alle former for renter, der knytter sig til hovedfordringen, selv om kravet herpå ikke ville være forældet selvstændigt efter de almindelige regler. Reglen omfatter endvidere krav på provisioner og gebyrer, herunder rykkergebyrer, men ikke omkostninger i øvrigt i forbindelse med forsøg på inddrivelse af fordringen.

Som følge af problemer med for visse typer af fordringer og tilhørende underfordringer at relatere disse korrekt til hinanden ved overdragelsen til inddrivelse, hvorved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at håndtere den accessoriske forældelse af underfordringerne vanskeliggøres, er det i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. I 2. pkt., er bestemt, at hvis det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden er oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Gebyrer, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, anses efter modtagelsen med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, jf. § 3 B, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, kan under visse betingelser tilbagekalde en fordring, der er overdraget til inddrivelse. Efter § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan en tilbagekaldelse således ske med henblik på at tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen som følge af væsentlige ændringer i skyldnerens forhold. Efter § 2, stk. 12, kan

en fordring tilbagekaldes med henblik på gennemførelse af modregning for kravet, dvs. en modregning, der gennemføres i opkrævningsfasen.

En fordring kan også på restanceinddrivelsesmyndighedens foranledning blive sendt tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen. Det er f.eks. tilfældet, hvis der for fordringer, for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden er kendskab til eller mistanke om datafejl, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist af fordringshaver eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, er sket identifikation og tilbagekaldelse af de fordringer, der er berørt af fejlen, jf. § 2, stk. 6, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det samme er tilfældet, hvis en fordringshaver ikke søger en skyldners indsigelser om kravets eksistens og størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt.

Ved restanceinddrivelsesmyndighedens tilbagesendelse af fordringer efter § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og ved tilbagekaldelse af fordringer, jf. § 2, stk. 11 og 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sender restanceinddrivelsesmyndigheden de renter, der er påløbet, mens fordringen har været under inddrivelse, og som er under inddrivelse, til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne har tilbagekaldt eller fået tilbagesendt fordringerne, jf. herved § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i lovens § 10, stk. 1, bestemt, at fordringerne med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1. I bilag 1 gøres i afsnit I, nr. 1, en undtagelse for civilretlige fordringstyper, idet lønindeholdelse dog kan ske for visse civilretlige fordringer, jf. litra a, nr. i-vi.

For fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i lovens § 11 bestemt, at fordringerne med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1. I bilag 1 gøres i afsnit II, nr. 1, en undtagelse for civilretlige fordringstyper, idet lønindeholdelse dog kan ske for visse civilretlige fordringer, jf. litra a, nr. i-vi.

I § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er dækningsrækkefølgen ved modregning fastlagt. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvist skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

I § 7, stk. 2, er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvist dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Efter § 7, stk. 4, kan skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, og regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning.

2.5.2. Den foreslåede ordning

Restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, kan ikke håndtere fordringer i tre niveauer. Et gebyr, der vedrører et hovedkrav, kan udløse renter. Hovedkravet befinder sig på niveau 1, mens det tilhørende gebyr som underfordring befinder sig på niveau 2, mens eventuelle renter som underfordringer af gebyret vil skulle placeres på niveau 3, hvilket dog ikke er muligt i PSRM.

Det foreslås derfor, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indføres en regel i § 2, stk.

10, hvorefter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. En sådan regel vil være i overensstemmelse med, hvad der allerede er gældende ret.

Det foreslås tillige, at der indføres en regel, der skal gøre det muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelsen af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal give restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører.

Det vil med den foreslåede bestemmelse kunne aftales med en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at gebyret skal overdrages uden oplysning om et hovedkrav, idet sådanne aftaler kan blive indgået som led i tilslutningen af fordringshavere til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Da fordringer i tre niveauer ikke vil kunne håndteres i PSRM, foreslås det dog, at reglen udformes således, at restanceinddrivelsesmyndigheden selv skal kunne bestemme, at oplysningen ikke skal gives.

Det foreslås også, at hvis der ved overdragelsen af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. ovenfor om udgangspunktet, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav.

En sådan beslutning, der vil være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, hvorfor beslutningen ikke vil være omfattet af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang for afgørelser, vil forudsætte, at gebyret ikke er forældet på beslutningstidspunktet.

Det foreslås endvidere, at hvis der ved overdragelsen af et gebyr ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, skal restanceinddrivelsesmyndigheden behandle gebyret som et selvstændigt hovedkrav.

Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vil stadig skulle kunne redegøre for, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, hvis skyldneren ønsker dette oplyst.

At sådanne gebyrer vil skulle behandles som hovedkrav, vil indebære, at de ikke, mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil kunne forældes accessorisk efter forældelseslovens § 23, stk. 2, som følge af hovedkravets forældelse. I § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er i forvejen bestemt, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører.

Reglen i § 3 B, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter gebyrer, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, efter modtagelsen med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene anses at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, vil derfor ikke have betydning for de gebyrer, der overdrages uden en oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, og derfor af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som hovedkrav. Reglen i § 3 B, stk. 1, 3. pkt., vil heller ikke have betydning for de gebyrer, der er overdraget med en oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, og som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning fremover skal behandles som et hovedkrav, jf. ovenfor.

Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne behandles som et selvstændigt hovedkrav, jf. ovenfor, vil, hvis det returneres til fordringshaveren eller den, der opkræver fordringen på vegne af fordringshaveren, af denne skulle behandles som en underfordring til hovedkravet, hvorfor gebyret atter vil kunne forældes accessorisk.

Endelig foreslås, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordrin-

gen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. ovenfor om udgangspunktet, skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

En tilbagesendelse vil både kunne skyldes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har tilbagekaldt gebyret og tilhørende renter, eller at restanceinddrivelsesmyndigheden selv har tilbagesendt gebyret og tilhørende renter. Ved en tilbagesendelse af et hovedkrav tilbagesendes også tilhørende renter, jf. § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis årsagen til en tilbagekaldelse af hovedkravet også vedrører det tilhørende gebyr, vil det være fordringshavers ansvar tillige at tilbagekalde gebyret.

Den foreslåede regel er nødvendig for at undgå, at PSRM skal kunne håndtere fordringer i tre niveauer, idet renter af et gebyr, herunder inddrivelsesrenter, der efter at være blevet tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, ville skulle placeres i niveau 3, der som sagt ikke findes i PSRM. Det bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt ikke har problemer med at håndtere inddrivelsesrenter, der løbende tilskrives gebyrer. Problemstillingen med fordringer i tre niveauer vedrører således alene de renter, der modtages fra fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

Restanceinddrivelsesmyndigheden varetager både modregning med fordringer, der er modtaget til inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer, der er under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3. Fordringer under opkrævning registreres i den forbindelse til modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, der i praksis er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI. Når fordringshaveren er tilsluttet det nye inddrivelsessystem, PSRM, kan fordringer inklusive renter og gebyrer derfor i en periode være registreret i fordringsregisteret i DMI med henblik på modregning for senere – når betingelserne herfor er opfyldt – at blive kaldt tilbage fra dette system og sendt til inddrivelse i PSRM. Det kan derfor være nødvendigt at kunne registrere det samme gebyr til modregning i både fordringsregisteret i DMI og inddrivelsessystemet PSRM, og det kan i den forbindelse være nødvendigt også i fordringsregisteret i DMI at kunne registrere gebyrer med og uden en relation til hovedkravet.

Det foreslås derfor, at skatteministerens bemyndigelse i § 7, stk. 4, udvides med en adgang til at fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen.

Det foreslås også, at den i § 3, stk. 8, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eksisterende bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen eller via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldneren og andre udvides til at omfatte regler om en sådan redegørelse for gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse eller måtte blive indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning under opkrævning, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., uden oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører.

Skatteministeren foreslås i medfør af § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. den ovenfor foreslåede udvidelse, at skulle kunne fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen. Skatteministeren vil i den forbindelse skulle kunne fastsætte, at der ved indberetningen af udvalgte gebyrer til fordringsregisteret ikke skal gives oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, herunder fastsætte forskellige regler for forskellige gebyrer.

Udvidelsen i § 3, stk. 8, 3. pkt., foreslås også at skulle omfatte gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den ovenfor foreslåede regel har besluttet, at gebyrer, for hvilke der ved deres

overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, fremover skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Det er tanken, at de ovenfor foreslåede udvidelser af bemyndigelsen i § 3, stk. 8, 3. pkt., skal give mulighed for, at der fastsættes forskellige regler for de nævnte fordringer, afhængig af hvilket inddrivelsessystem de befinder sig i.

Endelig foreslås, at der i § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om lønindeholdelse for fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger og i § 11 om udpantning for fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger indsættes et nyt punktum, der fastsætter, at et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. de foreslåede regler i § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., skal kunne inddrives ved lønindeholdelse respektive udpantning, selv om gebyret vedrører et hovedkrav, der som følge af bilag 1 ikke kan inddrives ved lønindeholdelse respektive udpantning. Det vil være tilfældet, hvis hovedkravet er et civilretligt krav, der ikke omfattes af en af undtagelserne i bilag 1, afsnit I, litra a, nr. i-vi, om lønindeholdelse og afsnit II, litra a, nr. i-vi, om udpantning.

Det foreslåede 2. pkt. i § 10, stk. 1, og § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal således omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 2. pkt., dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 1. pkt., og for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Det foreslås, at skatteministeren skal kunne fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelse af de bestemmelser, der foreslås, samt regler om, hvornår reglen i den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal finde anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Det skal herunder kunne fastsættes, at de regler, der foreslås, helt eller delvist skal finde anvendelse fra forskellige tidspunkter.

2.6. Opsplitning af hoved- og underfordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden m.v.

2.6.1. Gældende ret

Det fremgår af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført.

Skatteministeren har i medfør af § 2, stk. 13, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-12, herunder om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand.

Bemyndigelsen i § 2, stk. 13, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bl.a. udmøntet i § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger heraf, at fordringshaveren ved overdragelse af fordringer til inddrivelse skal medsende alle relevante oplysninger, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder efter omstændighederne oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Det følger af almindelige forvaltningsretlige principper, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden der træffes afgørelse i sagen (officialprincippet). Formålet med officialprincippet er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialprincippet er en såkaldt

garantiforskrift. Dette indebærer, at en afgørelse truffet i en sag, der var utilstrækkeligt oplyst, kan tilsidesættes som ugyldig. En forvaltningsmyndighed kan ikke uden hjemmel i lovgivningen fravige de almindelige principper for sagsoplysning ved f.eks. alene at foretage en generaliseret eller forenklet sagsoplysning.

Officialprincippet indebærer, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har kendskab til eller mistanke om, at en fordring er ramt af datafejl af en sådan karakter, at inddrivelse ikke lovligt vil kunne foretages, vil fordringens data skulle bekræftes eller korrigeres, før fordringen kan inddrives. Ligeledes vil tvivl om en fordrings retskraft, f.eks. om fordringen er forældet, skulle afkræftes, før fordringen kan inddrives.

Mistanke om, at fordringer er ramt af datafejl, vil f.eks. foreligge, når det på baggrund af allerede konstaterede tilfælde af datafejl for fordringer i en bestemt fordringsgruppe må formodes, at et ikke ubetydeligt antal af de øvrige fordringer i samme fordringsgruppe tilsvarende er ramt af datafejl. Forudsat at datafejlene er af en sådan karakter, at de kan have betydning for inddrivelsens lovlighed, kan restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af officialprincippet i sådanne tilfælde ikke inddrive fordringer i denne fordringsgruppe, indtil den pågældende fordrings data er bekræftet eller korrigeret.

Tvivl om fordringers retskraft vil foreligge, når det ikke med en væsentlig grad af sikkerhed vides, at fordringerne er retskraftige. Det er tilstrækkeligt til, at der foreligger en generel tvivl om fordringernes retskraft. Der behøver således ikke at foreligge sådanne objektive indikationer herfor, at der er tale om en egentlig mistanke. I øjeblikket foreligger der tvivl om fordringernes retskraft for et væsentligt antal fordringer registreret i det suspendede it-system, DMI. Disse fordringer afventer derfor en oprydningssproces, hvor fordringerne undersøges for bl.a. retskraft, så de, hvis de konstateres at være retskraftige, kan konverteres til det nye inddrivelsessystem, PSRM, med henblik på inddrivelse.

Hvor officialprincippet omhandler de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at suspendere inddrivelsen, indtil fordringens data er bekræftet eller korrigeret, giver § 2, stk. 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for helt eller delvist at suspendere inddrivelsen i de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har kendskab til eller mistanke om, at fordringerne er berørt af datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden suspenderer inddrivelsen i medfør af § 2, stk. 6, 1. pkt., ophæves suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen, jf. 2. pkt. Har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen, jf. 3. pkt.

Skatteministeren kan med hjemmel i § 3, stk. 8, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen eller via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldneren og andre. Bemyndigelsen er udmøntet i § 44, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter renter efter kildeskattelovens §§ 62 A, 62 B og 63 i meddelelser, underretninger, erindringsskrivelser, tilsigelser og afgørelser m.v. afgivet eller truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden kan beskrives med henvisning til den årsopgørelse eller forskudsopgørelse, hvorpå renten er opkrævet. Desuden er det bestemt, at renter efter § 13, stk. 5, i lovebekendtgørelse nr. 961 af 25. september 2008 om arbejdsmarkedsbidrag i meddelelser, underretninger, erindringsskrivelser, tilsigelser og afgørelser m.v. afgivet eller truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden kan beskrives med henvisning til arbejdsmarkedsbidragsopgørelsen.

Det følger af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at renter og gebyrer,

der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører. Det følger af 2. pkt., at hvis det ved overdragelsen af de i 1. pkt. nævnte renter til restanceinddrivelsesmyndigheden er oplyst, at disse renter vedrører et bestemt hovedkrav, lægges dette hovedkrav til grund med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2. Det følger af 3. pkt., at gebyrer, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, efter modtagelsen alene anses at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til.

Det følger af § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at dækker beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge: 1) Bøder, 2) underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og 3) andre fordringer.

Det følger af § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. Det følger af 3. pkt., at for en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Det følger af 4. pkt., at hvis en oplysning om hovedkravet ikke er givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt.

Det følger af § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Det fremgår af § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1. Tilsvarende fremgår det af § 11, at fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1. Det fremgår af lovens bilag 1, afsnit I, at der – på nær de oplistede undtagelser – ikke kan foretages lønindeholdelse efter § 10 for civilretlige fordringstyper. Noget tilsvarende fremgår af bilagets afsnit II for udpantning efter § 11.

Det følger af § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det følger af 9. pkt., at de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., når de er under inddrivelse, i relation til forældelse anses som hovedkrav, der ikke indgår i noget fordringskompleks. Det følger af 10. pkt., at det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.

Skatteministeren kan med hjemmel i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for perioden til og med den 31. december 2021 fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bemyndigelsen i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er udnyttet ved i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige at fastsætte nærmere regler for retskraftvurderingerne.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden først retskraftvurderer bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Retskraftvurderingerne foretages ifølge § 50, stk. 2, 2. pkt., derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf, jf. § 50, stk. 2, 3. pkt.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 6, 1. pkt., er bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl.

2.6.2. Den foreslåede ordning

Oprydningsarbejdet hos restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på konvertering af fordringer fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, til det nye inddrivelsessystem, PSRM, hvor gælden kan omfattes af mere effektive inddrivelsesmidler såsom lønindeholdelse, har hidtil koncentreret sig om at bringe fordringers data i overensstemmelse med det målbillede for datakvalitet, som gælder for fordringer i PSRM, herunder de i forbindelse med tilkoblingen specificerede krav til stamdatoer for den enkelte fordringstype. Det er i den sammenhæng en grundlæggende betingelse for konvertering, at fordringen er konstateret retskraftig og ikke i DMI er isoleret som følge af viden eller mistanke om datafejl af betydning for inddrivelse eller dækning af fordringen.

I forbindelse med arbejdet med oprydning i fordringsmassen i DMI er der i flere tilfælde konstateret fordringer med datafejl. Derudover er det for bestemte fordringsgrupper konstateret, at visse fordringer har korrekte data, men kan have mistet retskraften som følge af forældelse, uden at det er muligt maskinelt at fastslå, hvilke fordringer der er tale om. Dette betyder samlet, at et væsentligt antal fordringer er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, hvor mistanken eller tvivlen har en sådan karakter, at fordringerne ikke lovligt kan inddrives. En stor del af disse fordringer er underfordringer (renter og gebyrer). Dette skyldes bl.a., at renter og gebyrer som følge af deres typisk begrænsede beløbsmæssige størrelse ikke har højeste prioritet ved den manuelle gennemgang af fordringerne, jf. § 50, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at renter og gebyrer derudover kun vurderes, hvis det hovedkrav, de vedrører, er retskraftigt og er uden datafejl, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med den første konverteringsbølge blev det besluttet, at hovedkrav med relaterede underfordringer kun konverteres samlet, dvs. når hovedkravet og samtlige underfordringer hertil opfylder betingelserne for konvertering. Denne beslutning skyldes, at relationen mellem hoved- og underfordring i dag er forudsat flere steder i lovgivningen og i udviklingen af det nye inddrivelsessystem, og at denne relation ikke kan bevares ved en opsplitning i forbindelse med en konvertering af hovedkravet alene. Dette indebærer imidlertid, at et ellers konverteringsparat hovedkrav i dag holdes tilbage fra konvertering, hvis der for én eller flere relaterede underfordringer er kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om fordringens retskraft.

Problematikken, hvor hovedkrav tilbageholdes fra konvertering som følge af tilhørende ikkekonverteringsparate underfordringer, er aktuelt konstateret for fordringer, der har været under opkrævning via Skatteforvaltningens opkrævningssystem KOBRA og af Udbetaling Danmark og DSB. Der er for disse fordringshavere et væsentligt antal hovedkrav, der afventer konvertering med henblik på inddrivelse i PSRM, fordi én eller flere underfordringer afventer vurdering af retskraften og/eller gennemgang på grund af kendskab til eller mistanke om datafejl.

For renter, der er opkrævet af Skatteforvaltningen via KOBRA-systemet, relateres disse ikke i alle tilfælde til det hovedkrav, som renten er beregnet af. I stedet kan renterne være registreret som en underfordring til den personskat, som renten er opkrævet på rate med. Med virkning fra den 1. juni 2018

er der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en række bestemmelser, der har til formål at gøre det muligt i relation til forældelse at håndtere KOBRA's renter trods manglende oplysning om det hovedkrav, hvorefter renten er beregnet. I den forbindelse blev § 3 B, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat, så KOBRA's renter i relation til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at de er modtaget til inddrivelse. Tvivl om det rentebærende krav gør det dog vanskeligt at retskraftvurdere KOBRA's renter med henblik på at sikre, at de ikke forud for lovændringen pr. 1. juni 2018 kunne være bortfaldet accessorisk. Blandt andet af denne årsag er renter fra KOBRA-systemet fortsat isoleret i DMI. I november 2019 estimeredes ca. 600.000 restskattefordringer til en kursværdi på ca. 2,8 mia. kr. fra KOBRA-systemet at være udelukket fra konvertering som følge af relaterede renter, der ikke er dæknings- og/eller konverteringsparate.

For Udbetaling Danmark er fordringer på studiegæld ofte registreret med relaterede renter og/eller gebyrer. Aktuelt er der imidlertid for flere renter og gebyrer tvivl om retskraft og datakvalitet, og der er derfor ikke grundlag for konvertering. Da en konvertering af disse renter og gebyrer således vil forudsætte nærmere analyse og vurdering af retskraft og data, holder disse underfordringer aktuelt en betydelig del af de ellers konverteringsparate fordringer på studiegæld tilbage fra konvertering. I november 2019 estimeredes ca. 400.000 fordringer vedrørende studielån og for meget udbetalt studiestøtte til en kursværdi på ca. 1,6 mia. kr. at være udelukket fra konvertering på grund af udfordringer med relaterede renter og/eller gebyrer.

For DSB er der en række kontrolafgifter, der har relaterede gebyrer, som aktuelt forhindrer konvertering til PSRM. Det skyldes, at der endnu ikke er tilstrækkelig viden om datakvaliteten og retskraften for disse kontrolgebyrer, der derfor afventer nærmere vurdering af retskraft og/eller datakvalitet. Det er dermed ikke med den aktuelle viden muligt at vurdere, om data er korrekte, og om gebyrerne er retskraftige, og der er derfor ikke for disse grundlag for konvertering. Det enkelte gebyr udgør i den sammenhæng en mindre værdi. Gebyrerne estimeredes i november 2019 at tilbageholde ca. 25 pct. af DSB's kontrolafgifter fra konvertering, hvilket svarer til ca. 100.000 fordringer med en kursværdi på ca. 63 mio. kr.

For at give restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at flytte konverteringsparate hovedkrav fra DMI til PSRM, så hovedkravene kan undergives en mere effektiv inddrivelse, f.eks. lønindeholdelse, er det fundet nødvendigt at foreslå nogle lovændringer, der bl.a. giver mulighed for, at konverteringsparate hovedkrav kan flyttes til PSRM uden tilknyttede renter eller gebyrer, der ikke er konverteringsparate. Konverteringen af disse vil derudover forudsætte gennemførelsen af andre lovændringer, herunder den foreslåede lempelse af krav til stamdataer for fordringer beskrevet i afsnit 2.8.2.

På baggrund af ovenstående foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden får mulighed for at kunne beslutte, at hvis der for renter eller gebyrer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og efter det oplyste vedrører et hovedkrav, der også er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, og der for hovedkravet ikke er kendskab til eller mistanke om sådanne datafejl eller tvivl om retskraften, skal renterne eller gebyrerne fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav.

Renter og gebyrer, der som følge af en beslutning, som restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse har truffet, fremover vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil herefter ikke længere være relateret til hovedkravet, der konverteres til PSRM. Sådanne renter og gebyrer vil fortsat være under inddrivelse i DMI, hvor de eventuelt senere (efter vurdering af retskraft og datakvalitet) vil kunne inddrives som selvstændige hovedkrav, f.eks. ved modregning eller udlæg i DMI, eller vil blive afskrevet som forældede. Konverteres renten eller gebyret senere (efter vurdering af retskraft og datakvalitet) til PSRM, vil de fortsat skulle inddrives som selvstændige hovedkrav.

Den foreslåede regel er en »kan-bestemmelse«, som restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at udnytte. Hvis det kun er en del af renterne, eller hvis det kun er ét eller visse af flere gebyrer,

der er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, vil det kun være den berørte del af renterne eller gebyrerne, for hvilke det vil kunne besluttes, at de fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil kunne beslutte, om det er alle eller kun en del af de berørte renter eller gebyrer, der fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav.

Betingelserne for den foreslåede regels anvendelse er kumulative. Der skal således både foreligge et hovedkrav, der ikke er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, og én eller flere underfordringer, der er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften.

Det er efter den foreslåede bestemmelse en betingelse, at der er tale om kendskab til eller mistanke om »datafejl, der er til hinder for inddrivelse«. Dette vil indebære, at datafejl uden betydning for inddrivelsen ikke vil medføre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe beslutninger om, at renterne eller gebyrerne fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav. Datafejl, der som følge af bestemmelserne, som ved lovforslagets § 1, nr. 7 og 11, foreslås indført i § 4, stk. 2, 5. pkt., og § 8 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke vil være til hinder for inddrivelse, vil således ikke medføre, at renterne eller gebyrerne kan få opsplittet deres relation til hovedkravet.

Renter og gebyrer, der som følge af en beslutning, som restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse har truffet, fremover vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil i alle sammenhænge skulle behandles som selvstændige hovedkrav og vurderes ud fra egne data i forbindelse med inddrivelse og anden administration af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette indebærer, at sådanne renter og gebyrer skal behandles særskilt i forhold til f.eks. modregning, eftergivelse og afskrivning, jf. §§ 7-9, 13 og 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis det oprindelige hovedkrav efter opsplitningen eftergives eller afskrives, vil renterne og gebyrerne, der nu vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, således ikke bortfalde accessorisk som følge heraf. Tilsvarende skal sådanne renter og gebyrer – på samme måde som det allerede i dag er tilfældet for renter omfattet af § 3 B, stk. 1 – behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse. Renter og gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at de skal behandles som selvstændige hovedkrav, kan derfor ikke længere bortfalde accessorisk ved forældelse af det oprindelige hovedkrav, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2. Derimod vil beslutningen ikke have betydning for fordringshaverens behandling af renterne eller gebyrerne. Eksempelvis vil fordringshaveren ved behandling af indsigelser om fordringen, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., fortsat skulle behandle renterne og gebyrerne som underkrav til hovedkravet.

En beslutning i medfør af den foreslåede regel om, at renter eller gebyrer fremover »af restanceinddrivelsesmyndigheden« vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil kun have betydning for, hvordan renterne eller gebyrerne behandles, mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. En sådan beslutning vil derfor ikke ændre på, at renterne eller gebyrerne fortsat er en underfordring til hovedkravet, hvis fordringerne tilbagesendes til fordringshaveren. Renter eller gebyrer, der har været omfattet af en beslutning om at skulle behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden som selvstændige hovedkrav, men som efterfølgende er blevet tilbagesendt til fordringshaveren, vil derfor bortfalde efter reglerne om accessorisk forældelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2, hvis hovedkravet forældes, uanset om hovedkravet på forældelsestidspunktet er under opkrævning eller inddrivelse. Derimod vil renter eller gebyrer, der er omfattet af en beslutning om at skulle behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden som selvstændige hovedkrav, og som ikke er tilbagesendt til fordringshaveren, ikke bortfalde efter reglerne om accessorisk forældelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2, hvis hovedkravet forældes, uanset om hovedkravet på forældelsestidspunktet er under opkrævning eller inddrivelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil efter opsplitningen ikke længere have mulighed for at identificere

det hovedkrav, som renterne og gebyrerne oprindeligt var relateret til. Det vil derfor være fordringshaverens ansvar at sikre, at fordringer, der i opkrævningssammenhæng skal behandles samlet, også bliver behandlet samlet af fordringshaveren efter en opsplitting. Dette vil typisk være relevant i tilfælde, hvor det oprindelige hovedkrav og dets renter og gebyrer, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal tilbagesendes til fordringshaveren. En tilbagesendelse vil både kunne skyldes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har tilbagekaldt gebyret og tilhørende renter, eller at restanceinddrivelsesmyndigheden selv har tilbagesendt gebyret og tilhørende renter. Ved en tilbagesendelse af et hovedkrav tilbagesendes også tilhørende renter, jf. § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis årsagen til en tilbagekaldelse af hovedkravet også vedrører det tilhørende gebyr, vil det være fordringshavers ansvar tillige at tilbagekalde gebyret. Det vil i sådanne tilfælde være fordringshaveren, der skal sørge for at identificere de renter og gebyrer hos restanceinddrivelsesmyndigheden, der skal tilbagesendes sammen med deres oprindelige hovedkrav, men som af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav.

Hvis det i medfør af den foreslåede bestemmelse beslutes, at renter eller gebyrer fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, vil den brudte relation til hovedkravet ikke kunne genetableres. Den brudte relation mellem hoved- og underfordring vil således ikke genopstå, når de(t) underkrav, der var berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, ikke længere er berørt heraf. Ligeledes vil den brudte relation mellem hoved- og underfordring ikke genopstå, hvis hoved- og/eller underfordringen, efter at have været tilbagesendt til fordringshaveren, senere genindsendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette vil både gælde i tilfælde, hvor fordringerne tilbagesendes på fordringshaverens initiativ (tilbagekaldelse), og hvor fordringerne tilbagesendes på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ.

Beslutningen om, at renterne eller gebyrerne fremover vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil have virkning fra beslutningstidspunktet. I praksis vil beslutningstidspunktet typisk være det tidspunkt, hvor hovedkravet og eventuelle konverteringsparate underkrav konverteres til det nye inddrivelsessystem. Beslutningen vil være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og er ikke en afgørelse, hvorfor beslutningen ikke omfattes af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang.

Der vil i forbindelse med ikrafttrædelsen af de regler, der foreslås, blive offentliggjort en vejledning herom på Gældsstyrelsens hjemmeside, hvor skyldnerne kan læse om de regler, der foreslås, og betydningen heraf. Det vil heraf fremgå blandt andet, at de regler, der foreslås, vil indebære, at der ved en gældsoversigt fra PSRM til de hovedkrav, der er vist i gældsoversigten, kan være underfordringer, der ikke fremgår af gældsoversigten, fordi underfordringerne som følge af opsplittingen fortsat er registreret i DMI.

Ovennævnte forslag medfører behov for, at der ligeledes foreslås en række mindre tilpasninger af andre regler, så der tages højde for, hvordan renter eller gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at de vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, skal behandles i forhold til disse regler.

Det foreslås, at renter, der som følge af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede regel i § 3 D, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, omfattes af § 4, stk. 2, 1. pkt.

Den foreslåede regel har til formål at præcisere, at renter, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, placeres i dækningsrækkefølgen i henhold til renternes egne modtagelsesdatoer. Reglen svarer til, hvad der allerede gælder for opkrævningsrenter, der er overdraget til inddrivelse uden oplysning om hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter forslaget vil fordringshaveren, som følge af at renterne behandles som et selvstændigt hovedkrav, ikke længere kunne regne med, at renterne altid dækkes før

hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Renterne vil dermed risikere at kunne blive dækket senere end det hovedkrav, de er beregnet af.

Den nuværende dækning af renter forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, oprindeligt skyldtes hensynet til fradragsretten for inddrivelsesrenter, der forudsatte, at tidligere års inddrivelsesrenter var blevet betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8, 1. pkt. Da fradragsretten for inddrivelsesrenter er blevet ophævet fra og med den 1. januar 2020, jf. § 5 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der blev indsat ved lov nr. 1575 af 27. december 2019, bør den senere dækning af renter dog ikke være byrdefuld for skyldneren. Tværtimod vil den senere dækning af renter være en fordel for skyldneren, idet den rentebærende fordring (hovedkravet) herved afvikles før den ikke rentebærende fordring (renten), således at skyldneren hurtigere kan afvikle sin gæld.

Det foreslås endvidere, at renter, der fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, ikke vil skulle forrentes efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede regel har til formål at præcisere, at det forhold, at renter, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at de vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, ikke fraviger princippet om, at inddrivelsesrenten er en simpel rente, dvs. at der ikke beregnes rentes rente.

Det foreslås endvidere, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, hvilke renter der skal kunne inddrives ved lønindeholdelse efter § 10 eller udpantning efter § 11, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede regel i § 3 D, stk. 1, har besluttet, at disse renter skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Det fremgår af bilag 1, afsnit I, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der – på nær de oplistede undtagelser – ikke kan foretages lønindeholdelse efter § 10 for civilretlige fordringstyper. Noget tilsvarende fremgår af bilagets afsnit II for udpantning efter § 11. Dette medfører tillige, at der ikke kan foretages lønindeholdelse eller udpantning for renter beregnet af civilretlige fordringer. Vurderingen af, om der kan ske lønindeholdelse eller udpantning for sådanne renter, forudsætter dermed kendskab til det hovedkrav, som renterne er beregnet af.

Hvis relationen mellem renterne og hovedkravet brydes i forbindelse med en konvertering, kan der opstå udfordringer med at vurdere, om der kan foretages lønindeholdelse eller udpantning for de renter, der herefter vil være registreret i DMI uden relation til et hovedkrav. Det vil således ikke med sikkerhed være muligt at vurdere, om renterne efter en opsplitting fra hovedkravet kan være beregnet af et civilretligt krav, som efter bilag 1 er undtaget fra lønindeholdelse og udpantning, idet f.eks. opkrævningsrenter af forskellige hovedkrav kan være registreret som én og samme fordringstype, der ikke afspejler hovedkravenes karakter i den sammenhæng.

Forslaget har til formål at sikre, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler, der sikrer, at der ikke kan foretages lønindeholdelse, jf. § 10, og udpantning, jf. § 11, for renter i de tilfælde, hvor der vil være risiko for, at renterne vedrører civilretlige fordringstyper, der er undtaget fra adgangen til lønindeholdelse og udpantning. Det forudsættes med forslaget, at der, indtil det er afdækket, i hvilke tilfælde der vil være risiko for, at renterne er beregnet af et civilretligt hovedkrav, ikke sker lønindeholdelse, jf. § 10, og udpantning, jf. § 11, for renter, der behandles som selvstændige hovedkrav.

Det foreslås endvidere, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter og gebyrer, der som følge af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede regel i § 3 D, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige behandles som selvstændige hovedkrav, i afgørelser og meddelelser til skyldneren og andre.

Det vil almindeligvis være et krav, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan redegøre for, hvilket hovedkrav en rente eller et gebyr vedrører, idet oplysningen herom kan være relevant for skyldnerens

mulighed for at vurdere, om gælden er korrekt opgjort. Hvis relationen mellem hoved- og underfordringer brydes i forbindelse med en konvertering, således at hovedkravet konverteres til PSRM, mens de ikkekonverteringsparate renter eller gebyrer bliver tilbage i DMI, vil relationen ikke længere være en registreret oplysning hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det vil dermed ikke længere være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden i senere kommunikation om renterne eller gebyrerne at oplyse skyldneren om det hovedkrav, som disse vedrører. Hvis renterne eller gebyrerne på et senere tidspunkt måtte blive konverteret til PSRM, vil relationen ikke blive genskabt, og renterne eller gebyrerne vil dermed fortsat ikke med sikkerhed blive vist i relation til hovedkravet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil fortsat ved beskrivelse af underfordringen kunne oplyse skyldneren om underfordringens størrelse og fordringshaveren. For andre fordringstyper end dem, der er opkrævet via skattekontoen efter et saldoprincip, vil det som udgangspunkt være muligt for skyldneren ud fra oplysning om fordringshaveren at identificere, hvilke fordringstyper en opkrævningsrente kan vedrøre. Er der tale om et gebyr til DSB, vil dette eksempelvis vedrøre et krav på kontrolafgift, mens en opkrævningsrente overdraget fra Udbetaling Danmark kan vedrøre studiegæld.

Den foreslåede regel har til formål at sikre, at der kan fastsættes nærmere regler, der tager højde for, at underfordringer, der skal behandles som selvstændige hovedkrav, ikke vil kunne beskrives med henvisning til det oprindelige hovedkrav. Der vil således kunne fastsættes nærmere regler om, at sådanne renter og gebyrer kan beskrives på anden vis.

Forslaget foreslås gennemført ved at udvide den gældende bemyndigelse i § 3, stk. 8, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der i øjeblikket omfatter renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen eller via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip. Bemyndigelsen forudsættes udmøntet, så kravene til restanceinddrivelsesmyndighedens beskrivelse af underfordringer, der behandles som selvstændige hovedkrav, bliver udtryk for en balance, hvorefter der er tilstrækkelige oplysninger, til at skyldner kan identificere renten eller gebyret, mens restanceinddrivelsesmyndigheden på samme tid kan basere sig på oplysninger, som er registreret i inddrivelsessystemet. Dette forventes udmøntet således, at beskrivelsen som udgangspunkt fortsat vil indeholde oplysning om beløb, fordringshaver og den registrerede fordringstypetekst. Derudover vil der for renter fortsat blive oplyst om perioden, som renten er beregnet i. Derimod vil oplysning om det oprindelige hovedkrav ikke kunne medtages i en gældsoversigt, men skyldneren vil kunne få oplysning herom ved at rette henvendelse til fordringshaveren, der fortsat skal kunne oplyse skyldneren om, hvilke hovedkrav de enkelte renter og gebyrer vedrører.

Det er tanken, at den foreslåede udvidelse af bemyndigelsen skal give mulighed for, at der kan fastsættes forskellige regler for de nævnte fordringer, afhængig af hvilket inddrivelsessystem de befinder sig i.

Det foreslås endvidere, at der indføres regler for, hvordan reglerne om fordringskomplekser, jf. § 18 a, stk. 2 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal forstås i forhold til renter og gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at de vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav.

De renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, vil i forbindelse med overdragelsen til inddrivelse være oplyst at vedrøre et hovedkrav. Fordringshaveren vil således ved overdragelsen have registreret renterne med en relation til et hovedkrav, med henblik på at restanceinddrivelsesmyndigheden kan håndtere og beskrive renterne sammen med hovedkravet. Typisk vil én registreret rentefordring i inddrivelsessystemet bestå af flere renter. Hvis renterne under opkrævning påløber dagligt, kan fordringshaveren f.eks. have opgjort renterne ved udgangen af hver måned, hvorved én registreret rentefordring i inddrivelsessystemet kan være udtryk for de daglige renter for én måned. I andre tilfælde påløber renter under opkrævning pr. påbegyndt måned frem til en bestemt dato, og fordringshaveren kan i sådanne tilfælde have opgjort renterne samlet på denne dato. Dette ses f.eks. for renter af restskat, hvor der ved ændring af en årsopgørelse vil blive beregnet renter fra den 1. september i året efter indkomståret og frem til udskrivning af

den ændrede årsopgørelse, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 1, 3. pkt. Det fremgår ikke af de registrerede oplysninger i inddrivelsessystemet, om en registreret rentefordring består af én eller flere renter.

Hvor restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3 D, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige måtte beslutte, at renter skal behandles som selvstændige hovedkrav, vil renterne herefter ikke kunne bortfalde accessorisk ved hovedkravets forældelse. Renternes selvstændige forældelsesdatoer vil dog ikke herved blive ændret, og én registreret rentefordring i DMI kan dermed fortsat have mere end én gældende forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring består af flere renter. Reglerne i § 18 a, stk. 2, om et fordringskompleks med én forældelsesdato for et hovedkrav og dets tilhørende renter finder således ikke anvendelse i DMI. Som følge af de særlige regler om forældelse af fordringer under inddrivelse vil renter i én registreret rentefordring dog på nuværende tidspunkt som udgangspunkt også i DMI have én og samme forældelsesdato. Efter § 18 a, stk. 1, regnes forældelsesfristen således tidligst fra den 20. november 2018, der i lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021. Derudover følger det af § 18 a, stk. 2, i affattelsen af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige før ikrafttrædelsen af § 1, nr. 19, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 den 17. december 2019, hvor reglen i § 18 a, stk. 2, om foreløbig afbrydelse af forældelsen af fordringer, der modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, blev nyaffattet som § 18 a, stk. 7, der dog alene finder anvendelse for PSRM, at forældelse tidligst indtræder 3 år efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af fordringen. For fordringer, der er modtaget i DMI til og med den 16. december 2019, vil der derfor være opnået en foreløbig afbrydelse af forældelsen.

I det omfang flere renter er registreret som én rentefordring i inddrivelsessystemet, bliver disse renter hos restanceinddrivelsesmyndigheden behandlet samlet ved inddrivelse, dækning og kommunikation om gælden. Dette vil også være tilfældet efter en beslutning om, at renterne skal behandles som selvstændige hovedkrav. Hvis renter er registreret i særskilte rentefordringer, vil de derimod efter en opsplitning fra hovedkravet blive håndteret og beskrevet hver for sig.

Det foreslås, at hvis en eller flere renter, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden måtte beslutte, at de skal behandles som selvstændige hovedkrav, er registreret som én rentefordring, udgør denne registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks efter § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer. Baggrunden for forslaget er, at systemindretningen af PSRM forudsætter, at en registreret rentefordring, uanset om denne består af én eller flere renter, har én og samme forældelsesdato. Dette vil i praksis ofte kræve, at renterne indgår i et fordringskompleks. Det forhold, at den registrerede rentefordring udgør hovedkravet i et fordringskompleks, vil således bl.a. sikre, at der kun indtræder forældelsesafbrydelse for den registrerede rentefordring, hvis afbrydelsen omfatter hele den registrerede rentefordring, jf. § 18 a, stk. 2, 4. pkt. Dette sikrer, at der ikke efterfølgende kan opstå forskellige forældelsesdatoer for den registrerede rentefordring – hvilket som nævnt ikke vil kunne systemunderstøttes af PSRM – hvis en forældelsesafbrydelse kun omfatter en del af den registrerede rentefordring. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis skyldneren erkender, jf. forældelseslovens § 15 om afbrydelse ved erkendelse, en del af den registrerede rentefordring, men samtidig tilkendegiver, at den anden del af den registrerede rentefordring ikke erkendes. Det sikres endvidere, at den registrerede rentefordring omfattes af den foreløbige forældelsesudskydelse efter § 18 a, stk. 7, 1. pkt., der bl.a. omfatter hovedkrav nævnt i stk. 2. Da det som nævnt ikke fremgår af inddrivelsessystemet, om en registreret rentefordring består af én eller flere renter, og da der af hensyn til systemindretningen af PSRM også kun må gælde én forældelsesdato for en registreret rentefordring bestående af én rente, foreslås den foreslåede bestemmelse også at skulle finde anvendelse, når en registreret rentefordring kun består af én rente, selv om fordringskomplekset i dette tilfælde kun vil bestå af én rente.

Fordringskompleksreglerne i § 18 a, stk. 2 og 3, blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder alene anvendelse for fordringer i PSRM. Renter, der konverteres fra DMI til PSRM sammen med et hovedkrav, vil derfor fra og med konverteringstidspunktet have samme forældelsesdato som hovedkravet, jf. § 18 a, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Derimod vil renter, der under inddrivelsen i DMI måtte blive skilt fra hovedkravet som følge af en beslutning truffet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3 D, stk. 1, ikke få den samme forældelsesdato som hovedkravet, hvis renterne på et senere tidspunkt konverteres til PSRM. Dette skyldes, at reglerne om fordringskomplekset ikke anvendes på fordringer i DMI, jf. ovenfor. Hvis renter, der er registreret som én rentefordring, havde forskellige forældelsesdatoer før konverteringen til PSRM, vil renterne efter gældende regler således også have dette efter konverteringen til PSRM, hvilket som nævnt ovenfor ikke kan håndteres af PSRM. Den foreslåede regel har til formål at håndtere dette ved at sikre, at sådanne renter vil udgøre deres eget fordringskompleks efter § 18 a, stk. 2, 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den tidligste forældelsesdato, der er gældende for de enkelte renter i den registrerede rentefordring. Da samme udfordring gør sig gældende i forhold til de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., foreslås det samme at skulle gælde for disse renter. Den foreslåede regel vil – både i forhold til renter, der skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., og renter, der vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav i medfør af en beslutning truffet i henhold til den foreslåede regel i § 3 D, stk. 1 – stille skyldneren bedre i forhold til forældelse, idet den tidligst mulige forældelsesdato vil blive gældende for den registrerede rentefordring, når denne udgør hovedkravet i et fordringskompleks.

For gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden måtte beslutte, at de skal behandles som selvstændige hovedkrav, foreslås det, at gebyrer og deres tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis der er mere end ét gebyr, der er berørt af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, og som følge heraf af restanceinddrivelsesmyndigheden besluttet at skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil hvert af disse udgøre et selvstændigt fordringskompleks med deres tilhørende renter.

Forslaget foreslås gennemført ved at nyaffatte de gældende bestemmelser i § 18 a, stk. 2, 9. og 10. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der aktuelt omhandler de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., og det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., jf. beskrivelsen heraf i afsnit 2.6.1. Som nævnt ovenfor vil nyaffattelsen indebære en ændring af, hvordan de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., behandles i forhold til fordringskompleksreglerne, idet sådanne renter efter gældende § 18 a, stk. 2, 9. pkt., ikke indgår i et fordringskompleks. Derimod vil der ved nyaffattelsen af § 18 a, stk. 2, 10. pkt., ikke ske en ændring af, at hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.

2.7. Restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af modtagelsesdatoen i dækningsrækkefølgen for tidligere konverterede fordringer og ingen henvisning til modtagelsesdatoen i forkyndelser

2.7.1. Gældende ret

Bestemmelserne om dækningsrækkefølge for krav under inddrivelse findes i §§ 4 og 7, sidstnævnte om modregning, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med bestemmelsen i § 4, stk. 1, er der fastsat en objektiveret dækningsrækkefølge for anvendelsen af beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver eller modtager ved skyldners frivillige betaling. Reglen betyder, at i tilfælde, hvor et beløb, som inddrives hos skyldner eller frivilligt betales af denne, ikke kan dække alle de fordringer, der er modtaget til inddrivelse, dækkes først bøder, dernæst

underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Ifølge § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder endvidere, at hvis der ikke er dækning til alle fordringer inden for den samme kategori, f.eks. henholdsvis bøder eller underholdsbidrag, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse. Renter dækkes forud for hovedfordringen, jf. 2. pkt.

Bestemmelsen i § 4, stk. 2, har været gældende siden idriftsættelsen af inddrivelsessystemerne EFI/DMI i 2013.

Bestemmelsen kan føres tilbage til § 1, nr. 1, i lov nr. 516 af 7. juni 2006, der oprindeligt indsatte bestemmelsen som § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Denne bestemmelse nåede dog aldrig at blive satte i kraft.

Ved § 112, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 blev §§ 1-4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer ophævet med virkning fra den 1. januar 2009, hvor lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der med § 4 ordret videreførte bestemmelsen i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, i stedet trådte i kraft. Den nye § 4 blev dog først sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 937 af 4. juli 2013 med virkning fra og med den 1. august 2013, dvs. i forbindelse med idriftsættelsen af inddrivelsessystemet EFI/DMI.

Ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1500 af 23. december 2014 fik § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sin nugældende affattelse, idet § 4, stk. 1, nr. 2, om underholdsbidrag blev ændret, så de private krav skal dækkes forud for de offentlige krav.

Af de almindelige bemærkninger i lovforslaget til lov nr. 516 af 7. juni 2006 – lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6752 – fremgår i afsnit 3.2.1, at formålet med indførelsen af den oprindelige bestemmelse i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer var at harmonisere og objektivere dækningsrækkefølgen samt at skabe gennemsigtighed herom for såvel skyldner som fordringshaver.

Det såkaldte øremærkningsprincip, der omhandler skyldners adgang til at anvise, hvilken eller hvilke fordringer en betaling skal anvendes på, blev med denne dækningsrækkefølgerregel fraveget, hvilket blandt andet blev begrundet med, at dækningsrækkefølgen netop tager højde for tilfælde, hvor enten skyldner eller fordringshaver har en særlig interesse i, at bestemte fordringer dækkes forud for andre.

Fortrinsstillingen for bøder begrundes således med dels bødernes byrdefulde karakter for skyldner, der risikerer en forvandlingsstraf, dels den særlige forældelsesregel i straffelovens § 97 a om bøder, som betyder, at bøder bortfalder efter henholdsvis 5 eller 10 år, afhængig af om bødestørrelsen udgør op til 10.000 kr. eller mere.

For private underholdsbidrag er disse fordringers fortrinsstilling begrundet med, at der er tale om, at restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver privatretlige krav hos den bidragspligtige på vegne af den bidragsberettigede.

Hvis et inddrevet eller ved frivillig betaling modtaget beløb alene kan føre til delvis dækning af fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne efter FIFO-princippet, dvs. at den fordring, der først er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dækkes først. Dog dækkes rente forud for hovedkravet, hvilket i de specielle bemærkninger til § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760, var begrundet i, at skyldners mulighed for at opnå fradrag for renter kan være betinget af, at renter for tidligere indkomstår er betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

Af bemærkningerne til det nævnte lovforslag, L 209, fremgår det ligeledes, at dækningsrækkefølgen alene gælder individuelle inddrivelsesskridt mod skyldner (dvs. individualforfølgning), hvorfor udlodnin-

ger hidrørende fra en konkurs, gældssanering m.v. (dvs. universalforfølgning) ikke vil være omfattet af dækningsrækkefølgen.

Ved konkurs udbetales dividende således alene for de fordringer, der er omfattet af konkursen, dvs. de fordringer, der var stiftet på konkursdekrettidspunktet, jf. konkurslovens § 38. Tilsvarende gælder ved rekonstruktion med en tvangsakkord, at akkorddividende udbetales til de fordringer, der bestod, da rekonstruktionsforslaget blev indleveret til skifteretten, idet fordringer, der har fortrin frem for almindelige fordringer i tilfælde af konkurs, ikke omfattes, og det samme gælder pantesikrede fordringer, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 10 a, stk. 2.

En gældssanering omfatter alene de fordringer, der bestod, da gældssaneringssagen blev indledt af skifteretten, idet det dog også for gældssanering gælder, at pantesikrede fordringer ikke omfattes, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 199.

For udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, bestemmer § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at udlæg foretages efter retsplejelovens kapitel 45-47, medmindre andet er bestemt i loven. Beløb, der inddrives ved udlæg, går herefter alene til dækning af de fordringer, for hvilke udlægget blev foretaget, hvilket blandt andet er en følge af retsplejelovens § 507, stk. 1, hvorefter udlæg foretages for kravet samt for omkostninger ved forretningen og det udlagtes opbevaring indtil auktionen. Fører udlægget ikke til dækning af samtlige fordringer omfattet af udlægget, dækkes efter dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Dækningsrækkefølgen anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden indsatsspecifikt. Herved forstås, at beløb, der inddrives ved henholdsvis en afdragsordning, en lønindeholdelse, et udlæg eller en erindringsskrivelse, kun anvendes til dækning af fordringer omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats. Skal andre fordringer dækkes, vil det efter praksis kræve en modregning. Ved fordringer forstås ud over hovedfordringen også de til denne knyttede renter, gebyrer og andre omkostninger, jf. § 1, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der ikke dækning til alle fordringer, der omfattes af inddrivelsesindsatsen, anvendes beløbet til dækning af fordringerne i den rækkefølge, der fremgår af § 4, jf. ovenfor.

Ved modregning bestemmes dækningsrækkefølgen af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 7, stk. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning. Dernæst dækkes de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes dækningsrækkefølgen efter § 4 ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning, mens en dækning ud fra tidspunktet for indberetning til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister anvendes, for så vidt angår modregning under opkrævning. Hvis det som følge af størrelsen på den kommende udbetaling fra det offentlige til en skyldner ligger klart, at der ikke vil være dækning til alle de fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal inddrive hos den pågældende skyldner, indebærer anvendelsen af dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige således, at der til modregningen sker en udvælgelse af de fordringer, der ifølge § 4 skal dækkes først, og som beløbsmæssigt kan rummes inden for udbetalingsbeløbet.

Ved en lønindeholdelse udvælges til afgørelsen om lønindeholdelse de fordringer, der ifølge § 10, stk. 1, jf. bilag 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan inddrives på denne måde. De beløb, der herefter modtages fra den indeholdelsespligtige arbejdsgiver, anvendes herefter til en dækning, der følger dækningsrækkefølgen i lovens § 4. Ønskes fordringer, der er modtaget til inddrivelse, efter at afgørelsen om lønindeholdelse blev truffet, også inddrevet ved lønindeholdelse, skal restanceinddrivelsesmyndigheden træffe en ny afgørelse om lønindeholdelse, der også inkluderer den nye fordring, men denne afgørelse kan dog træffes, uden at der forinden er givet skyldneren det ellers foreskrevne varsel, jf. § 13, stk. 8, i

bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den nye fordring vil herefter i forhold til de beløb, der indeholdes som følge af denne afgørelse, indgå i dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis der er indeholdt mere end nødvendigt til dækning af de fordringer, der er omfattet af afgørelsen om lønindeholdelse, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 4, stk. 3. Tilsvarende gælder for en afdragsordning, at de månedlige afdrag anvendes til dækning af de af afdragsordningen omfattede fordringer, således at dækningen sker efter dækningsrækkefølgen efter § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 4, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden uanset stk. 1 og 2 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer. En sådan tilladelse til en fravigelse af dækningsrækkefølgen kan f.eks. gives, for at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde, f.eks. spiritusafgift, hvis manglende betaling af et sådant krav vil kunne føre til en fratagelse af bevilling til salg af spiritus, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760 f.

Endelig har skatteministeren i § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bemyndigelse til at fastsætte regler om gennemførelsen af reglerne i § 4, stk. 1 og 2. Bemyndigelsen kan ifølge de specielle bemærkninger til den oprindelige bestemmelse i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6761, anvendes til at fastlægge regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor reglerne i § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fører til, at to eller flere fordringer sidestilles, herunder tidspunktet for modtagelsen af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne indeholder nu i henholdsvis § 4, stk. 1, 1. pkt., og § 49, stk. 1, nr. 2, følgende definition af begrebet modtagelsesdato: »En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet.«

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at udlægsforretninger, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, er omfattet af reglerne i retsplejelovens kapitel 45-47 (dvs. §§ 478-526), medmindre andet er bestemt i loven.

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. gælder for inddrivelse af skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret, jf. lovens § 1.

Der er hjemmel til udpanthning i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger således af § 11, at fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan inddrives ved udpanthning, medmindre andet følger af lovens bilag 1.

Efter retsplejelovens § 493, stk. 1, underretter fogedretten så vidt muligt skyldneren om tid og sted for en udlægsforretning. Skal forretningen foretages uden for rettens kontor, angives tid og sted så bestemt som foreneligt med tilrettelæggelsen af rettens arbejde. Underretningen kan ske ved tilsigelse til forretningen, jf. § 494.

Det følger af § 493, stk. 2, at underretning kan undlades, hvis fogedretten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldneren, eller hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Fogedretten kan i sidstnævnte tilfælde betinge fuldbyrdelsen af forudgående sikkerhedsstillelse.

Hvis fuldbyrdelse forlanges på grundlag af udpantningsret, skal meddelelse om forretningen forkyndes for skyldneren, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Meddelelsen skal indeholde oplysninger om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Ved senere forretninger for samme krav gives alene meddelelse efter reglerne i retsplejelovens § 493, stk. 1 og 2, jf. stk. 3.

Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender som udgangspunkt tilsigelser efter retsplejeloven til brug for sine udlægsforretninger. Efter retsplejelovens § 486, stk. 1, 2. pkt., kan forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, tidligst ske dagen efter sidste rettidige betalingsdag. Forkyndelse kan alene undlades, hvis skyldner samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 486, stk. 2.

Efter retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., skal en meddelelse om udlægsforretning blandt andet indeholde oplysning om forringens sidste rettidige betalingsdag. Ved lov nr. 551 af 25. april 2018 er kravene til restanceinddrivelsesmyndighedens meddelelse i forbindelse med pantefogedudlæg imidlertid ændret, så retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., ikke længere finder anvendelse i disse tilfælde, jf. § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Ifølge § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. skal restanceinddrivelsesmyndigheden i tilsigelsen nu i stedet oplyse skyldneren om blandt andet forringens modtagelsesdato.

Ændringen af kravene til restanceinddrivelsesmyndighedens tilsigelse skyldtes, at der i flere tilfælde havde været usikkerhed om den registrerede sidste rettidige betalingsdato, som efter retsplejelovens § 493, stk. 3, skal oplyses ved forkyndelser om udlægsforretninger. Der blev i forarbejderne til lov nr. 551 af 29. maj 2018, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, lovforslag nr. L 226 som fremsat, side 29, lagt vægt på, at sidste rettidige betalingsdag skal være overskredet, før fordringer kan overdrages til inddrivelse.

Det er således bestemt i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er udløbet, og der samtidig er gennemført den for fordringshaver sædvanlige rykkerprocedure, uden at betaling er sket.

Det bemærkes, at kravene til restanceinddrivelsesmyndighedens begrundelse i afgørelser om modregning og lønindeholdelse samtidigt blev lempet af samme grund, altså at der kunne være tvivl om forringens sidste rettidige betalingsdag. I disse tilfælde skal nu alene oplyses, at forringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden

Hvis den registrerede modtagelsesdato, som nu konstateret under oprydningsarbejdet efter EFI/DMI, heller ikke altid er retvisende, er der risiko for, at forkerte oplysninger kommunikeres til skyldneren ved forkyndelse om en udlægsforretning, uanset at ændringen med lov nr. 551 af 29. maj 2018 netop havde til formål at undgå lige præcis dette.

2.7.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre en hjemmel i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til at indplacere fordringer, der er i overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. september 2013, i dækningsrækkefølgen ud fra den registrerede modtagelsesdato, uanset at denne modtagelsesdato potentielt kan være forkert registreret som følge af den måde, hvorpå modtagelsesdatoer er blevet registreret, dels i de tidligere inddrivelsessystemer KMD og KMD Ind dels i forbindelse med konverteringen af eksisterende fordringer under inddrivelse i KMD Ind til EFI/DMI. Den nye hjemmel foreslås som en indsættelse af et 5. pkt. i § 4, stk. 2.

Lovændringen skal løse den problemstilling, der er identificeret omkring de potentielt forkert registrerede modtagelsesdatoer for den gruppe af fordringer, der i forbindelse med idriftsættelsen af EFI/DMI i september 2013 blev konverteret fra KMD Ind til EFI/DMI, nemlig at dækningsrækkefølgen kan være administreret forkert som følge af usikkerheden om den korrekte modtagelsesdato.

For fordringer, der er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 1. september 2013, er det i forbindelse med oprydningsarbejdet efter EFI/ DMI således konstateret, at der i flere tilfælde kan være tvivl om, hvorvidt den registrerede modtagelsesdato faktisk er korrekt.

Disse fordringer er konverteret fra de tidligere inddrivelsessystemer KMD og KMD Ind i forbindelse med idriftsættelsen af EFI/DMI-systemet, og der har i den forbindelse ikke været et sikkert grundlag for i alle tilfælde at identificere fordringernes faktiske modtagelsesdato, således som denne i dag er defineret i § 4, stk. 1, og § 49, stk. 1, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De tidligere inddrivelsessystemer registrerede således ikke en modtagelsesdato på samme måde som i dag. Det er i den forbindelse oplyst af Skattestyrelsen, at den registreret modtagelsesdato for Skattestyrelsens egne konverterede fordringer kan være udtryk for enten den dato, hvor skyldneren blev oprettet i inddrivelsessystemerne KMD eller KMD Ind, eller den dato, hvor skyldneren senere er »genoprettet« i inddrivelsessystemet, fordi pågældende har skiftet bopælskommune.

Der er således en generel risiko for, at de registrerede modtagelsesdatoer for fordringer modtaget til inddrivelse før den 1. september 2013 kan ligge enten tidligere eller senere end den dato, hvor fordringen faktisk blev modtaget i inddrivelsessystemet, dvs. den »korrekte modtagelsesdato«.

Skattestyrelsen har oplyst, at de registrerede modtagelsesdatoer i EFI/DMI for fordringer, der er overdraget fra KOBRA formentlig ikke kan lægges til grund, hvis fordringen er modtaget i inddrivelsessystemet før idriftsættelsen af EFI/DMI i 2013.

Før idriftsættelsen af EFI/DMI blev fordringer på personskatter m.v. registeret til inddrivelse i systemet KMD Ind (og før 2005 i KMD). Dette fungerede efter det oplyste således, at en skyldner ved misligholdelse med betaling af f.eks. en restskatterate blev registreret i inddrivelsessystemet. Den misligholdte fordring ville da fremgå i systemet som værende under inddrivelse. Senere fordringer på skyldneren blev imidlertid herefter automatisk registreret i KMD Ind (og før 2005 i KMD) med henblik på inddrivelse, såfremt betalingsfristen ikke blev overholdt.

De registrerede modtagelsesdatoer før den 1. september 2013 kan dermed reelt afspejle, hvornår skyldneren første gang var oprettet i inddrivelsessystemet, selv om den konkrete fordring faktisk først blev sendt/modtaget til inddrivelse senere. Modtagelsesdatoen kan derfor være forkert.

Derudover er det oplyst, at modtagelsesdatoer i KMD Ind kan have ændret sig, i forbindelse med at en skyldner har skiftet bopælskommune. I disse tilfælde vil skyldneren være overgået til den nye kommune, og skyldneren kan i den forbindelse være blevet »genoprettet« i inddrivelsessystemet med en ny og senere modtagelsesdato. Modtagelsesdatoen kan derfor være forkert.

Skattestyrelsen har endvidere oplyst, at man ved konverteringen af fordringer fra KMD Ind til EFI/DMI var opmærksom på problemstillingen med den forkert registrerede modtagelsesdato. For så vidt angår Skattestyrelsens egne fordringer, f.eks. restskatter, blev dette forsøgt imødegået ved at lægge et antal dage til den registrerede sidste rettidige betalingsdato. Det har dog alligevel ikke i alle tilfælde været muligt at registrere en korrekt modtagelsesdato.

Hvis det registrerede stamdatafelt »modtagelsesdato« som beskrevet ikke er retvisende, er retsvirkningen heraf blandt andet, at restanceinddrivelsesmyndigheden i de tilfælde, som § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer, ikke kan placere alle fordringer korrekt i den indbyrdes dækningsrækkefølge ved anvendelse af et beløb, der er inddrevet eller frivilligt indbetalt. En sikker administration af dækningsrækkefølgen forudsætter, at en korrekt modtagelsesdato er registreret for samtlige fordringer i inddrivelsessystemet. En modtagelsesdato, der i inddrivelsessystemet er registreret med en for sen dato, kan føre til, at fordringen først dækkes efter en senere modtaget fordring, der fremstår med bedre prioritet. Modsat kan en fordring med en modtagelsesdato, der er registreret med for tidlig en dato, fremstå med bedre prioritet og dermed uretmæssigt blive dækket før et reelt tidligere modtaget krav.

Det bemærkes, at der ud over denne dækningsrækkefølgerregel i § 4, stk. 2, også er andre retsvirkninger knyttet til stamdatafeltet modtagelsesdato. Inddrivelsesrente tilskrives således fra den 1. i måneden efter modtagelsen af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1. Derudover vil

retskraftige fordringer, der i dag er modtaget til inddrivelse, være omfattet af forældelsesudskydelsen i § 18 a, stk. 1, og/eller have fået en tillægsfrist på 3 år regnet fra modtagelsesdatoen, jf. § 18 a, stk. 7. Da problemstillingen med usikkerhed om korrekt registrering af modtagelsesdatoen er begrænset til fordringer modtaget i inddrivelsessystemet før idriftsættelsen af EFI/DMI-systemet, er disse senere indførte regler ikke relevante for disse fordringer. Den faktiske modtagelsesdato for de omhandlede fordringer bør således i alle tilfælde ligge før september 2013.

Tvivlen om korrektheden af stamdatafeltet »modtagelsesdato« betyder, at fordringerne aktuelt ikke kan konverteres til PSRM. Antallet af fordringer i DMI, der er sendt til inddrivelse før den 1. september 2013, og som allerede er blevet vurderet (maskinelt eller manuelt) som ikkeforældede, udgjorde i november 2019 i alt ca. 2,8 mio. Disse fordringer havde samlet set en nominel værdi på ca. 16,4 mia. kr. og en beregnet kursværdi på ca. 3,6 mia. kr. For disse fordringer kan der således på grund af usikkerheden om datakvalitet aktuelt ikke ske inddrivelse i DMI.

Der er således tale om et betydeligt antal fordringer og et betydeligt inddrivelses- og/eller konverteringspotentiale, hvis der med den foreslåede ændring kan etableres en sikker administration i inddrivelsesarbejdet i forhold til den registrerede modtagelsesdato for den nævnte pulje af fordringer, der er oprettet i inddrivelsen før den 1. september 2013 og senere er konverteret til EFI/DMI.

Formålet med den foreslåede lovændring er, at der fremover skal kunne administreres på et sikkert hjemmelsgrundlag ved inddrivelse i DMI, og at fordringerne vil kunne konverteres fra DMI til PSRM, hvis de i øvrigt ikke på anden måde er fejlbehæftede. Ændringen vil således betyde, at disse fordringer bliver både inddrivelses- og konverteringsparate, forudsat at de ikke er ramt af andre fejl vedrørende datakvaliteten.

I forhold til konsekvenserne af den foreslåede lovændring i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med indsættelsen af et nyt 5. pkt. skal disse ses i lyset af de hensyn, der oprindeligt var bag indførelsen af dækningsrækkefølgeren i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6753.

Hensynet var i forhold til skyldner, at de mere byrdefulde krav, f.eks. bøder, skulle dækkes før mindre byrdefulde krav. Og i forhold til fordringshaverne var hensynet, at de skulle kende deres prioritetsstillingen for deres fordringer i dækningsrækkefølgen.

Den foreslåede indsættelse i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige af et nyt 5. pkt., hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden for fordringer, der før den 1. september 2013 er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, lægger den i inddrivelsessystemet registrerede modtagelsesdato til grund ved administrationen af dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, 1. pkt., indebærer i princippet en fravigelse af den dækningsrækkefølge, der aktuelt er forudsat i § 4, stk. 2, 1. pkt.

I forhold til skyldneren vurderes ændringen dog ikke at have reel skadevirkning, idet de mest byrdefulde krav fortsat vil have den højeste prioritet i dækningsrækkefølgen, fordi den foreslåede ændring alene vedrører den indbyrdes prioritetsstilling af krav inden for den samme kategori. Alle krav, der er modtaget før den 1. september 2013, vil fortsat blive dækket før krav, der først er modtaget til inddrivelse fra og med den 1. september 2013.

For så vidt angår fordringshaveren kan den foreslåede ændring potentielt være bebyrdende, idet en fordringshaver på grund af en forkert registreret modtagelsesdato kan risikere at blive indplaceret senere i dækningsrækkefølgen end den pågældende reelt var berettiget til. Omvendt kan ændringen også være begunstigende, idet en fordringshaver kan få en bedre indplacering i dækningsrækkefølgen som følge af en modtagelsesdato, der er registreret med en for tidlig dato.

Det bør i den forbindelse bemærkes, at denne risiko for fordringshaver for at få en dårligere – eller bedre – indplacering alene vil gælde for fordringer placeret i den ældste del af fordringsmassen, altså de

fordringer, der er registreret i systemet før den 1. september 2013, samt at disse fordringer i øvrigt har været registreret med samme modtagelsesdato i hele perioden siden konverteringen til EFI/DML.

For at undgå, at forkyndelser til skyldneren om udlægsforretninger indeholder forkerte oplysninger om modtagelsesdatoen for en fordring, som skal forsøges inddrevet gennem udlæg, foreslås det at indføre en hjemmel i § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. til fremover at udelade oplysningen om en konkret fordrings modtagelsesdato i forbindelse med forkyndelser om udlægsforretninger. I stedet for modtagelsesdatoen skal det alene oplyses, at fordringen inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. En sådan ændring af kravene til forkyndelsens indhold vil svare til det, der aktuelt er gældende, hvad angår de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal give skyldneren i forbindelse med meddelelse af en afgørelse om modregning eller lønindeholdelse, jf. § 9 a, stk. 2, og § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Hvis det som foreslået oplyses i en forkyndelse, at en fordring er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil dens sidste rettidige betalingsdag være overskredet, ligesom den vil være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede ændring vurderes derfor at være ubetænkelig i forhold til skyldneren, når blot skyldneren er klar over, hvilken fordring det drejer sig om. Det vil derfor stadig skulle være beskrevet på en sådan måde, at skyldneren vil kunne genkende fordringen. Det bemærkes i den forbindelse, at fordringshaveren så vidt muligt skal have underrettet skyldneren om overdragelsen til inddrivelse, jf. forslaget om præcisering af § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.8. Lempelse af krav til stamdatoer for fordringer og til beskrivelsen af stamdatoer i afgørelser m.v.

2.8.1. Gældende ret

Modregning er et af de inddrivelsesskridt, som restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage for at dække skyldners gæld til det offentlige. Ved modregning indfrier restanceinddrivelsesmyndigheden fordringer med udbetalinger fra det offentlige. Det kan f.eks. være en skyldner, der skal have udbetalt overskydende skat. Frem for at udbetale den overskydende skat benyttes beløbet helt eller delvist til at dække skyldners gæld (en eller flere fordringer) til det offentlige.

Modregning fra restanceinddrivelsesmyndighedens side sker i udgangspunktet uden aftale med skyldner, og der er dermed tale om tvungen modregning.

Efter de almindelige obligationsretlige regler forudsætter tvungen ikkekonneks modregning, at fordringerne er udjævnelige, afviklingsmodne og gensidige, og at den fordring, der modregnes med, er retskraftig. Desuden er det en betingelse, at den person eller myndighed, der ønsker at modregne (modregneren), sender en modregningserklæring, der kommer frem til den person, der modregnes over for (hovedmanden, dvs. modfordringens skyldner). Det er som udgangspunkt ikke et krav, at modfordringen er åbenbar eller uomtvistet, før modregning kan ske. Der kan dog stilles krav om, at der en vis klarhed omkring fordringens eksistens, jf. Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, side 668.

Kravet om, at fordringerne skal være udjævnelige, indebærer, at fordringerne efter deres art skal kunne udligne hinanden. Dette krav vil som udgangspunkt være opfyldt, hvis der er tale om pengekrav. Fordringerne behøver ikke være lige store.

Modregning kan være begrænset eller helt udelukket på grund af hovedfordringens beskaffenhed. Det drejer sig f.eks. om såkaldte beskyttede fordringer, der skal anvendes til dækning af nødvendige leveomkostninger.

At fordringerne skal være afviklingsmodne, indebærer, at modfordringens forfaldstidspunkt skal være indtrådt, og hovedfordringens frigørelsestidspunkt skal være indtrådt. Har fordringshaver indrømmet skyldner løbedage, vil modregning ikke kunne ske til det oprindelige forfaldstidspunkt, men tidligst på sidste løbedag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Ved frigørelsestid forstås, at skyldner skal være berettiget til at frigøre sig for sin forpligtelse ved betaling til fordringshaver.

At fordringerne skal være gensidige, indebærer, at hovedfordring og modfordring er mellem de samme parter. Der skal således mellem de involverede parter i modregningen foreligge gensidighed, således at hver part er henholdsvis debitor for den ene fordring og kreditor for den anden fordring.

Der er i §§ 7-9 a og § 12, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat særlige regler om dækningsrækkefølgen ved modregning og om restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for at modregne. Ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev det gennem en nyaffattelse af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige præciseret, at alle fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan modregnes i udbetalinger fra staten.

At modfordringen skal være retskraftig, betyder, at hovedmanden (skyldneren) skal være retligt forpligtet til at opfylde fordringen. Det indebærer, at modfordringen skal være retskraftig på modregningstidspunktet, dvs. på det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til hovedmanden.

Ved tvungen modregning indtræder virkningen af modregning som udgangspunkt ved fremkomsten af modregningserklæringen, idet modregningserklæringen indeholder et påbud, som har virkning ved fremkomsten.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret i to former for modregning, nemlig modregning under inddrivelse og modregning under opkrævning.

En fordringshaver skal ved overdragelse af en fordring efter § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende i det konkrete tilfælde, har restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af officialmaksimen pligt til at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning.

Modregningserklæringen er en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Landsskatteretten, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til en indsigelse mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge § 9, stk. 1, ikke det offentlige adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge § 9 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være forfalden.

Ved transporter i udbetalinger fra statslige myndigheder kan der ske modregning, hvis betingelserne i § 28 i lov om gældsbreve er opfyldt.

Lov om gældsbreve regulerer i § 28 således, i hvilket omfang en fordringshaver kan modregne sin fordring (modfordringen) mod skyldneren, hvis skyldneren mod fordringshaveren tilsvarende har en fordring (hovedfordringen), der er overdraget (transporteret) til en tredjemand. Ved en sådan overførsel af hovedfordringen ophører det gensidighedsforhold, der efter de almindelige modregningsregler er en betingelse, for at fordringshaveren (modregneren) kan foretage modregning over for sin skyldner (hovedmanden), jf. ovenfor.

I § 28 i lov om gældsbreve er bestemt, at en skyldner kan benytte en fordring på overdrageren til modregning, medmindre skyldneren har erhvervet fordringen efter det tidspunkt, da skyldneren fik kendskab eller formodning om overdragelsen. Var fordringen uforfalden på dette tidspunkt, kan den dog kun bruges til modregning, hvis den forfaldt senest samtidig med gældsbevrsfordringen.

Det følger således af bestemmelsen, at fordringshaveren (der i § 28 betegnes »skyldneren«) kan benytte sin fordring – modfordringen – mod skyldneren (der i § 28 betegnes »overdrageren«) til modregning i skyldnerens fordring – hovedfordringen – mod fordringshaveren, medmindre fordringshaveren har erhvervet modfordringen efter det tidspunkt, da fordringshaveren fik kendskab eller formodning om overdragelsen af hovedfordringen. Med andre ord skal modfordringen mod skyldneren – overdrageren – være stiftet på det tidspunkt, da fordringshaveren fik kendskab eller formodning om overdragelsen af hovedfordringen. Fordringshaveren skal således være i god tro om overdragelsen af hovedfordringen, for at fordringshaveren kan modregne sin modfordring i hovedfordringen. Fordringshaveren vil ikke være i god tro, hvis fordringshaveren har fået underretning om overdragelsen, fordi kendskab om denne da er opstået. Fordringshaveren vil heller ikke være i god tro, hvis fordringshaveren på anden måde har hørt om overdragelsen, fordi der da vil være opstået en formodning om overdragelsen. Bevisbyrden for, at fordringshaveren var i ond tro ved sin modregning, påhviler erhververen af fordringen. Både stiftelsestidspunktet og kendskabstidspunktet er i princippet et bestemt klokkeslæt, hvilket får betydning, hvis de begge indtræder på samme dag.

Bestemmelsen i § 28 i lov om gældsbreve er baseret på samme forventningsprincip som § 27, hvorefter erhververen, hvis et simpelt gældsbrev overdrages til eje eller pant, ikke får bedre ret end overdrageren, medmindre andet følger af særlige retsregler. De indsigelser, som fordringens skyldner kan gøre gældende over for fordringshaver, jf. herom lovens § 1, kan således også gøres gældende over for en erhverver af det simple gældsbrev. Ligesom § 28 anvendes også § 27 analogt på simple fordringer, for hvilke et gældsbrev ikke er udstedt. Bestemmelsen i § 28 er udtryk for, at en modregningsforventning, som fordringens skyldner har, ikke mistes ved en overdragelse, jf. Preben Lyngsø i Gældsbevrsloven med kommentar (3. udgave, 1989), side 190.

Bestemmelsen i § 28 i lov om gældsbreve omfatter såvel overdragelse til eje som pant (sikkerhed). En overdragelse kan være beløbsbegrænset – dvs. at den omfatter et bestemt beløb, der kan rummes i fordringen – men behøver ikke at være det. Bestemmelsen anvendes analogt på visse andre overførsler af retten til hovedfordringen, f.eks. som følge af kreditorforfølgning i form af udlæg, beslaglæggelse og arrest, men derimod ikke konkurs, hvor konkurslovens § 42 afgør, i hvilket omfang fordringshaver kan gennemføre modregning.

Ved overdragelse af en simpel fordring til eje eller pant har overdragelsen ikke gyldighed mod overdragerens kreditorer, medmindre skyldneren fra overdrageren eller erhververen har fået underretning om

overdragelsen, jf. § 31, stk. 1, i lov om gældsbreve, der efter ordlyden anvendes på simple gældsbreve, men i praksis også anvendes på simple fordringer, for hvilke et gældsbrev ikke er udstedt. Enten overdrageren eller erhververen skal ved sådanne viljesbestemte overdragelser til eje eller pant således give fordringens skyldner underretning – også kaldet »denuntiation« – om overdragelsen, og denne denuntiation har karakter af sikringsakt, dvs. en foranstaltning, der er nødvendig for at beskytte overdragelsen mod overdragerens kreditorer, der ved deres retsforfølgning, f.eks. udlæg eller konkurs, vil ekstingvere (fortrænge) erhververens ret til fordringen, hvis sikringsakten ikke er iagttaget, selv om kreditorerne måtte være i ond tro om overdragelsen.

En denuntiation til fordringens skyldner er også nødvendig, hvis en fordring er overdraget til flere. I § 31, stk. 2, i lov om gældsbreve er således bestemt, at hvis en fordringshaver har overdraget gældsbrevet til flere forskellige, går en senere erhverver forud, når skyldneren først har fået underretning om overdragelsen til denne senere erhverver, og erhververen var i god tro ved underretningen. Også denne bestemmelse anvendes analogt på simple fordringer. Den, der først har fået en fordring overdraget til sig, må derfor sikre sig, at fordringens skyldner underrettes om overdragelsen. I modsat fald risikerer denne erhververs ret til fordringen at blive ekstingveret af en senere erhverver, der var i god tro om den tidligere overdragelse og selv har opfyldt sin sikringsakt, dvs. denuntiation til fordringens skyldner.

Egentlige formkrav til denuntiationen efter § 31, stk. 1 og 2, i lov om gældsbreve er ikke opstillet, men der er i retsteorien enighed om, at den skal være klar og tydelig, dvs. egnet til at identificere fordringen og bibringe fordringens skyldner den viden, at fordringen er overdraget, så overdrageren ikke længere er materielt berettiget til den.

Denuntiationen har karakter af et påbud, hvorfor dens virkning som sikringsakt indtræder ved dens fremkomst til fordringens skyldner. Det kræves ikke, at fordringens skyldner har gjort sig bekendt med indholdet, dvs. læst meddelelsen.

Denuntiationen behøver dog ikke være bindende i den forstand, at fordringens skyldner over for erhververen bliver ansvarlig ved at bortse fra den.

Det er ikke tilstrækkeligt, at fordringens skyldner ved, at fordringen er overdraget. Det kan tænkes, at fordringsskyldner rent tilfældigt er blevet gjort bekendt med overdragelsen. En sådan viden er ikke tilstrækkelig. Der kræves en egentlig aktiv handling fra enten overdrager eller erhverver af fordringen.

Der kræves ikke svar fra fordringens skyldner, for at underretningen har virkning som sikringsakt efter § 31 i lov om gældsbreve, og det er uden betydning, at fordringens skyldner eventuelt måtte afvise underretningen.

En sikringsakt kræves ikke, hvor fordringen er overført til en tredjemand som følge af dennes udlæg i fordringen. Dette følger af retsplejelovens § 526, stk. 1, jf. stk. 3.

Fælles for en overdragelse ved aftale og en overførsel af fordringen ved udlæg og anden retsforfølgning er, at fordringens skyldner skal underrettes om overførslen, idet fordringens skyldner ellers med frigørende virkning kan betale til overdrageren respektive den, som retsforfølgningen er rettet mod, medmindre fordringens skyldner vidste, at denne – dvs. overdrageren eller den, som retsforfølgningen er rettet mod – ikke længere havde ret til at modtage betalingen, eller fordringens skyldner ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede, jf. § 29 i lov om gældsbreve og – for så vidt angår udlæg – retsplejelovens § 524.

Den ny indehaver af fordringen – erhververen eller den retsforfølgende kreditor, f.eks. en udlægshaver – må derfor sørge for gennem en underretning til fordringens skyldner at opnå legitimationen til at modtage betaling. Er dette sket, kan fordringens skyldner med frigørende virkning alene betale til erhververen eller den retsforfølgende kreditor.

Når fordringer overdrages til inddrivelse, medsender fordringshaver relevante data om fordringen. Det fremgår således af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det

offentlige, at ved overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren eller dennes repræsentant benytte skyldners personnummer eller cvr-nummer som journalnummer. Oplysninger om personnummer eller cvr-nummer kan dog undlades, hvis fordringshaveren eller dennes repræsentant godtgør, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger. Fordringshaveren skal ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

§ 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvist kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Udtrykket »helt eller delvist« anvendes i bestemmelsen, idet der, afhængig af hvilken fejl der er tale om, kan forekomme situationer, hvor et eller flere inddrivelsesskridt vil kunne iværksættes, mens andre – som følge af fejlen – ikke kan.

Suspension af inddrivelse betyder, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan medføre ulovlig inddrivelse. I det omfang de berørte fordringer allerede indgår i inddrivelsesskridt, kan suspensionen betyde, at fordringerne fjernes fra inddrivelsesskridtet. I de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 226, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 226 som fremsat, fremgår det på side 32, at der alene indføres en mulighed for restanceinddrivelsesmyndigheden til at suspendere inddrivelsen i disse tilfælde, men ikke en pligt, da det ikke er alle fejl i data, der medfører risiko for fejl i inddrivelsen eller ulovlig inddrivelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil først ophæve suspensionen af inddrivelsen for de fordringer, som kan være berørt af fejlen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Ansvar for gennemførelsen af undersøgelsen påhviler fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i fornødent omfang bistå ved denne undersøgelse. Når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som er berørt af datafejl, indgår de resterende fordringer herefter i den sædvanlige dækningsrækkefølge.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan tilbagesende samtlige de af suspensionen omfattede fordringer inklusive renter og eventuelle gebyrer, hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en frist fastsat af restanceinddrivelsesmyndigheden har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen. Dette gør sig gældende, hvor der er tale om kendskab til eller mistanke om alvorlige datafejl, som vurderes at indebære risiko for ulovlig inddrivelse. Fastsættelse og eventuel forlængelse af fristen skal give fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, rimelig mulighed for at kunne gennemføre undersøgelsen.

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholdskrav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvalt-

ningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Om kravene til en begrundelses indhold kan det generelt anføres, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgere og virksomheder, skal være fyldestgørende og korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

I øvrigt må udstrækningen af myndighedernes begrundelsespligt i henhold til forvaltningsloven som udgangspunkt afgøres konkret i den enkelte sag.

Der findes allerede i de gældende regler en bestemmelse, der for et begrænset anvendelsesområde afviger fra det almindelige udgangspunkt om begrundelse af afgørelser i henhold til forvaltningslovens §§ 22-24 i særlige situationer. § 9 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver således mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene behøver at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Med § 9 a, stk. 2, er risikoen for, at begrundelser påvirkes af fortolkningsforskelle m.v. hos fordringshavere, for så vidt angår registreringen af sidste rettidige betalingsdag, minimeret.

Det er med § 9 a, stk. 2, dog stadig sådan, at der i afgørelsen om modregning skal være en tilstrækkelig beskrivelse af bl.a. den eller de fordringer, som afgørelsen omhandler, således at skyldner er i stand til at identificere den eller de fordringer, som afgørelsen omhandler, og dermed vil kunne forholde sig til, om afgørelsen kan anerkendes, eller om skyldner ønsker at gøre brug af sin ret til at indgive en klage.

2.8.2. Den foreslåede ordning

Datooplysninger knyttet til gæld under inddrivelse er i flere tilfælde relevante for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringer. Hver fordring er i inddrivelsessystemerne registreret med stamdatoer, som skal oplyses af fordringshaver ved overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden. Med stamdatoer forstås i denne sammenhæng henholdsvis stiftelsesdato, periode for stiftelse, forfaldsdato og sidste rettidige betalingsdato. Stamdatoerne anvendes i forbindelse med visse inddrivelsesskridt, og de registrerede oplysninger om stiftelsesdato eller periode kan indgå ved beskrivelse af fordringer i gældsopgørelsen fra restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Når fordringer er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal betalingsfristen være overskredet, og den tidsmæssige betingelse for modregning, udlæg eller lønindeholdelse vil dermed være opfyldt.

Tidligere lovgivningsmæssige krav til oplysning af visse stamdatoer er lempet, således at visse stamdatoer i dag ikke skal oplyses i forbindelse med konkrete inddrivelsesskridt. Bl.a. blev udfordringer med fejl i de datooplysninger (sidste rettidige betalingsdato) imødegået ved lov nr. 551 af 29. maj 2018. Der blev ved denne lov indsat en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i form af § 9 a, stk. 2, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene er forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. En tilsvarende lempelse blev gennemført i § 10, stk. 2, om lønindeholdelse.

Visse stamdatoer er fortsat relevante i forbindelse med gennemførelse af inddrivelsesskridt, ligesom de registrerede oplysninger anvendes ved beskrivelse af fordringer, der undergives inddrivelse. En forkert registreret stiftelsesdato og/eller sidste rettidige betalingsdato kan således give udfordringer for en vurdering af mulighederne for at modregne i transportererede udbetalinger, og hvis skyldner er under bobehandling.

I forbindelse med Skatteforvaltningens analyser af fordringsmassen i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem DMI er det konstateret, at en række fordringspopulationer er registreret med

stamdatoer, som ikke umiddelbart svarer til stamdatafelternes betegnelse. De registrerede datoer i DMI kan ligge både før og efter den dato, som datafeltet efter sin betegnelse forudsættes at indeholde.

Regelgrundlaget, som de enkelte fordringshavere administrerer efter, er tillige forskelligt, hvilket bidrager til yderligere forskellighed i anvendelsen af stamdatoer. Nogle fordringshavere administrerer eksempelvis et retsgrundlag, der indeholder en specifik angivelse af, hvad den sidste rettidige betalingsdag for det pågældende krav er, mens andre fordringshavere administrerer et retsgrundlag, der ikke indeholder en sådan regulering.

Eksempelvis er fordringer på bødekraft og sagsomkostninger fra Rigspolitiet i DMI registreret med en stiftelsesdato, der er udtryk for en afgørelses- eller vedtagelsesdato, selv om et bødekraft anses for at være stiftet allerede på gerningstidspunktet. Datoen i DMI ligger således for sent. Fordringer overdraget fra Rigspolitiet kan også være registreret med en for tidlig sidste rettidig betalingsdato. Dette gælder bl.a. alle politiets bødekraft, sagsomkostninger, offererstatning og konfiskationskraft, der i 2013 blev konverteret til DMI. Datoen kan også for nyere fordringer i nogle tilfælde ligge for tidligt, hvor den registrerede sidste rettidige betalingsdato ikke er udtryk for den betalingsfrist, der er fastsat i forbindelse med opkrævningen.

Herudover er alle fordringer i DMI på misligholdt studielån registreret med den samme datooplysning i samtlige stamdatafelter. Den registrerede datooplysning er udtryk for enten datoen for opsigelsen af lånet eller forfald for første tilbagebetalingsrate (»tilbagebetalingsstartdatoen«), afhængigt af om der er tale om konverterede fordringer til EFI/DMI eller ej. Datooplysningen i stamdatafeltet for stiftelsesdatoen ligger således senere end den dato, der er forudsat i målbillede for datakvalitet for tilkoblingen til PSRM. Det er usikkert, om det er muligt at bringe data i overensstemmelse med målbilledet for PSRM for samtlige fordringer på misligholdt studiegæld. Fordringer i DMI vedrørende tilbagesøgning af studiestøtte, der er udbetalt efter, at støttemodtager har afbrudt eller afsluttet sin uddannelse (»FM-kraft«) for flere måneder er samlet som ét kraft. Den registrerede stiftelsesdato kan ligge både for tidligt og for sent, afhængigt af om der er tale om konverterede fordringer til EFI/DMI eller ej. Desuden er den registrerede stiftelsesdato ikke korrekt for hele kraftet som følge af, at tilbagebetalingskraft for flere måneder er samlet som ét kraft.

For Skattekontoens (opkrævningssystem for virksomheders skatter og afgifter) fordringer ligger de registrerede datooplysninger, herunder stiftelsesdato og sidste rettidige betalingsdato, i flere tilfælde senere eller tidligere end de datoer, der følger af det retlige grundlag. Det forekommer bl.a. ved efterangivelser for flere perioder og for foreløbige fastsættelser af kraft, der senere er blevet endeligt fastsat. Som følge af en tidligere mulighed for at efterangive samlet for flere afregningsperioder, er en del af Skattekontoens fordringer vedrørende moms, A-skat og AM-bidrag udtryk for, at flere kraft er samlet i én kraft. For fordringer vedrørende moms medfører dette en risiko for, at den registrerede stiftelsesdato kan ligge for sent. Den registrerede stiftelsesdato er i disse tilfælde udtryk for den sidste dag i den sammenlagte periode, som angivelsen vedrører, og er ikke korrekt for dele af kraftet. For fordringer vedrørende A-skat og AM-bidrag medfører dette en risiko for, at perioden ikke er retvisende for dele af kraftet, samt at stiftelsesdatoen kan ligge for tidligt. Den registrerede stiftelsesdato er i disse tilfælde udtryk for den sidste dag i den første af de perioder, som den samlede angivelse vedrører, og er ikke korrekt for dele af kraftet. Det er ikke muligt at adskille kraftene og registrere korrekte data.

Oprydningsarbejdet med henblik på konvertering af fordringer fra DMI til PSRM har hidtil koncentreret sig om at bringe fordringers data i overensstemmelse med det målbillede for datakvalitet, som gælder for fordringer i PSRM, og beror på de for den enkelte krafttype specificerede kraft til stamdatoer, der gælder i forhold til tilkoblingen af fordringshavere til PSRM.

Det har under oprydningsarbejdet vist sig, at det ikke i alle tilfælde som forudsat er muligt at bringe data i overensstemmelse med det gældende målbillede for datakvalitet i PSRM. Årsagen hertil er, at det i mange tilfælde ikke er muligt at rekvirere korrekte oplysninger hos fordringshaverne, eller at en sådan fremsøgning af data vil være forbundet med uforholdsmæssigt store omkostninger og/eller kræve manuelle ressourcer, der ikke er til rådighed.

Det følger af § 28, 1. pkt., i lov om gældsbreve, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt kan modregne i en udbetaling, hvis den i inddrivelsessystemet registrerede fordring (modfordringen) er stiftet (erhvervet) før det tidspunkt, hvor transporten kom den udbetalende myndighed til kundskab. Af § 28, 2. pkt., følger imidlertid, at hvis modfordringen var uforfalden på kundskabs tidspunktet, kan modregning dog kun ske forud for dækning af transporthavers ret til betaling, hvis fordringen forfalder senest samtidig med udbetalingen. Hvis den registrerede stiftelsesdato og/eller sidste rettidige betalingsdato ligger for sent, kan en transporthaver blive stillet bedre end forudsat, så transporten dækkes forud for en modfordring, der kunne være dækket ved en berettiget modregning. Hvis en eller begge datoer derimod ligger for tidligt, kan transporthaver blive stillet dårligere end forudsat, så fordringer uberettiget modregnes forud for dækning af transporthavers ret til betaling. Det giver derfor problemer i forhold til at foretage korrekt inddrivelse, at restanceinddrivelsesmyndigheden i nogle tilfælde ikke kan stole på de registrerede stamdata.

Tilsvarende gør sig gældende ved vurderingen af en modregningsadgang, når skyldneren er under konkurs, fordi en korrekt modregning efter reglerne forudsætter kendskab til stiftelsesdatoen, jf. konkurslovens § 42. Af konkurslovens § 42 følger, at både modfordringen, dvs. den fordring, der er under inddrivelse i forhold til skyldneren, og hovedfordringen, dvs. skyldnerens krav mod det offentlige, skal være stiftet enten senest på fristdagen eller i perioden mellem fristdagen og klokkeslættet for afsigelse af konkursdekretet. Konkurslovens § 42 finder også anvendelse ved modregning i forbindelse med anden bobehandling end konkurs, jf. konkurslovens § 12 g om rekonstruktion (i stedet for konkursdekretets afsigelse træder rekonstruktionsbehandlings indledning, og i modsætning til konkurs kræves, at modfordringen er forfalden), § 201 om gældssanering (i stedet for konkursdekretets afsigelse træder gældssaneringssagens indledning) og § 70, stk. 4, i lov om skifte af dødsboer om insolvente dødsboer (i stedet for tidspunktet for konkursdekretets afsigelse træder tidspunktet for skifterettens afgørelse om insolvensbehandling ved anvendelse af konkurslovens § 42). Modregning i forbindelse med en skyldners bobehandling kan dermed forudsætte præcise oplysninger om stiftelsesdatoen, der ved en konkurs skal kunne placeres korrekt i forhold til henholdsvis fristdag og konkursdekretets afsigelse. Både en for sen og for tidlig registreret stiftelsesdato kan derfor skabe udfordringer for restanceinddrivelsesmyndigheden i forhold til at håndtere modregning i bobehandlingssager.

På baggrund heraf foreslås det at indsætte en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, § 8 a, der bl.a. har til formål at sikre, at det bliver muligt at konvertere fordringer fra DMI til PSRM trods datafejl, når dette ikke medfører risiko for ulovlig inddrivelse, og at det bliver muligt at medtage for sene stamdatoer ved konverteringen af fordringer fra DMI til PSRM. Den foreslåede bestemmelse, der lempet kravene til de registrerede stamdatoer, er derfor af afgørende betydning for konverteringspotentialer, da det i flere tilfælde ikke er muligt at indhente præcise datooplysninger.

Det foreslås med § 8 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne lægge de registrerede datoer til grund for vurdering af betingelserne for modregning efter § 7, stk. 1, når der ikke herved er risiko for uberettiget modregning, men hvor dette kan føre til, at en ellers mulig modregning ikke gennemføres. Den foreslåede bestemmelse vil således skulle finde anvendelse for alle former for modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden enten træffer afgørelsen om modregning – enten med fordringer under inddrivelse eller ved intern modregning med Skatteforvaltningens fordringer under opkrævning – eller yder bistand til fordringshavers modregning ved at tilbageholde beløbet og orientere skyldneren om, at fordringshaveren vil træffe en afgørelse om modregning.

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden med den foreslåede bestemmelse skal kunne anvende en for sen dato som kontroldato ved vurdering af mulighederne for modregning i en transporteret udbetaling. Anvendelse af en senere kontroldato end stiftelsesdatoen eller sidste rettidige betalingsdato kan betyde, at en modregningsadgang ikke vurderes at foreligge efter § 28 i lov om gældsbreve, og at

penge i stedet udbetales til transporthaver. Derimod vil den foreslåede bestemmelse ikke medføre risiko for uberettiget modregning.

Hermed vil de aktuelle udfordringer med for sene stamdatoer (stiftelsesdato og sidste rettidige betalingsdato) blive imødegået, idet der herved skabes hjemmel til, at disse kan lægges til grund ved vurdering af, om der kan modregnes i en transporteret udbetaling. Det skal hertil bemærkes, at den foreslåede bestemmelse vil kunne medføre, at en transporthaver stilles bedre end forudsat i § 28 i lov om gældsbreve.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere restanceinddrivelsesmyndigheden hjemmel til at ændre datoen til eller anvende en senere kontroldato (stiftelsesdato eller sidste rettidige betalingsdato) ved vurderingen af modregningsbetingelserne i § 28 i lov om gældsbreve, da en senere dato ikke medfører risiko for uberettiget modregning. Anvendelse af en senere kontroldato vil ikke nødvendigvis føre til den vurdering, at en registreret transport skal respekteres, men anvendelse af en senere dato sikrer en forsigtig tilgang til modregning, når der er tvivl om de registrerede datooplysninger.

Restanceinddrivelsesmyndigheden søger som en del af oprydningsarbejdet i DMI at berigtige forkerte datooplysninger, så de svarer til stamdatofelternes betegnelser og de datoer, der i lovgivningen forudsættes lagt til grund for vurderingen af et inddrivelsesskridt. Det skal hertil bemærkes, at hensigten med den foreslåede bestemmelse ikke er at skabe en ret for skyldneren, tredjemand eller fordringshaver for så vidt angår de datoer, som restanceinddrivelsesmyndigheden anvender ved modregning. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således fortsat kunne stille krav om, at fordringshaverne skal levere korrekte datooplysninger. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne berigtige datooplysninger i forbindelse med flytning af fordringer fra DMI til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Derudover forventes det ved systemtilretning i 2020 også at blive muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at ændre datoerne i DMI-systemet, hvorved en fordring kan beriges med nye oplysninger efter den foreslåede § 8 a, stk. 2, og som herefter uden risiko for uberettiget inddrivelse vil kunne anvendes efter den foreslåede § 8 a, stk. 1. Det er derimod ikke muligt i PSRM at ændre i de registrerede datooplysninger. Opstår der i PSRM viden eller mistanke om fejl i datooplysninger, der kan have betydning for inddrivelsen, f.eks. hvis skyldner retter henvendelse herom, kan restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet helt eller delvist suspendere inddrivelsen efter § 2, stk. 6 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter fordringshaveren må identificere og tilbagekalde de berørte fordringer for herefter på ny at overdrage disse til inddrivelse med de forudsatte data. Et sådant tilbagekald kan indebære at eventuelle dækninger foretaget under inddrivelse af fordringen mistes.

Hvor korrekte stamdatoer ikke er registreret, kan det ikke udelukkes, at der vil forekomme tilfælde, hvor der ikke vil være noget andet alternativ hertil end helt at afstå fra modregning efter den foreslåede § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

På baggrund heraf foreslås det, at der i den foreslåede § 8 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skabes hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne ændre ikke retvisende stamdatooplysninger til en senere dato eller anvende en senere kontroldato end den registrerede datooplysning med henblik på i tilfælde med transport i en udbetaling at undgå den risiko for uberettiget modregning, som en for tidlig stiftelsesdato eller sidste rettidig betalingsdato vil kunne medføre. Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse for samtlige fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, herunder både fordringer under inddrivelse og fordringer under opkrævning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden enten træffer afgørelse om modregning eller hvor restanceinddrivelsesmyndigheden placerer opkrævningsfordringer til modregning i dækningsrækkefølgen, og på den baggrund overfører beløb til fordringshaver med henblik på fordringshaverens egen modregning.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes til at ændre en for tidlig stiftelsesdato eller sidste rettidig betalingsdato til en senest mulig dato, der vil kunne anvendes som kontroldato ved vurdering af mulighederne for modregning i en transporteret udbetaling, med henblik på at der ikke opstår en risiko

for uberettiget modregning. Den foreslåede bestemmelse vil derudover også kunne anvendes i PSRM med henblik på at kunne anvende en senere dato, hvis der senere måtte opstå tvivl om den registrerede dato.

Det foreslås også med den foreslåede bestemmelse, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal have mulighed for at fastholde den registrerede dato, men ved modregning anvende en sådan senere kontroldato. Det vil i den forbindelse kunne være nødvendigt at anvende en senere dato eller ændre datoen til en senere dato for en større population af fordringer, hvori én eller flere fordringer kan være registreret med en for tidlig dato.

Den bestemmelse, der foreslås, vil kunne gøre det muligt at ændre datoen til en senest mulig dato – eller at anvende en sådan senere dato – for en større population af fordringer, hvori en eller flere fordringer kan være registreret med en for tidlig stiftelsesdato eller sidste rettidige betalingsdato. Dette vil være nødvendigt, når det ikke lader sig gøre at afgrænse de konkret fejltramte fordringer i en større population af fordringer.

Den foreslåede bestemmelse vil forudsætte, at der foretages en vurdering af mulighederne for modregning, men det vil af forskellige årsager kunne være vanskeligt at lægge dage til med henblik på at muliggøre en sikker vurdering af, om inddrivelsesbetingelserne er opfyldt. Således vil både en for tidlig og en for sen stiftelsesdato kunne medføre udfordringer i forbindelse med modregning efter konkurslovens regler, hvorved den foreslåede bestemmelse ikke vil kunne bringes i anvendelse. I dette tilfælde bør det overvejes at bringe den foreslåede § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i anvendelse, der beskrives nærmere nedenfor.

Når en datooplysning for en fordring af restanceinddrivelsesmyndigheden ændres til en anden dato end den, der aktuelt er registreret i et af inddrivelsessystemerne, vil datooplysningen i senere breve, gældsopgørelser m.v. være ændret i forhold til den datooplysning, der tidligere er anvendt i kommunikationen med skyldneren fra restanceinddrivelsesmyndigheden og fra fordringshaver. Dette gælder, uanset om datoen ændres til den dato, der var forudsat registreret i det pågældende datafelt, eller blot en anden og egnet dato, der kan anvendes efter den i dette lovforslag foreslåede § 8 a, stk. 1. Gældsstyrelsen forventes i den forbindelse på sin hjemmeside at vejlede generelt om, at datooplysninger kan blive ændret i tilfælde, hvor de ikke oprindeligt var udtryk for den forudsatte dato. Derudover forventes restanceinddrivelsesmyndigheden med en generel tekst i gældsopgørelser fra PSRM at kunne vejlede skyldnerne om, at de registrerede datoer potentielt ikke i alle tilfælde er retvisende, og at yderligere information om gælden kan fås på Gældsstyrelsens hjemmeside eller lignende samt ved henvendelse til fordringshaveren. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal derimod ikke underrette og vejlede den enkelte skyldner, når data ændres.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat vil kunne stille krav om, at fordringshaverne skal levere korrekte datooplysninger, og at det i forløbet for tilkobling af fordringshaveren til PSRM og med indgåelsen af fordringshaveraftalerne søges sikret, at der ikke fremover overdrages fordringer med for tidlige stamdatoer, der medfører risiko for uberettiget modregning.

Det foreslås med § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl i fordringen helt eller delvist skal kunne afstå fra modregning med en fordring i en udbetaling fra det offentlige, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejllens karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt. Begrebet »datafejl« skal forstås på samme måde, som det anvendes i § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelsen kan anvendes for den enkelte fordring, der således ikke dækkes ved modregning. Hvis der for skyldneren er registreret andre dækningsparate fordringer, kan udbetalingen i stedet anvendes til modregning med disse, hvorved den fejltramte fordring ikke dækkes. Det følger af § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det vil først og fremmest kunne være aktuelt at bringe den foreslåede bestemmelse i anvendelse, hvis det ikke på baggrund af de i inddrivelsessystemet registrerede datoer kan vurderes, om betingelserne for modregning er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne være relevant i forbindelse med restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering af, om der kan modregnes efter konkursloven, da denne vurdering kan forudsætte præcise oplysninger om fordringens stiftelsesdato. I disse tilfælde vil det med den foreslåede bestemmelse være muligt ud fra en konkret vurdering ikke at søge yderligere oplysninger fremskaffet forud for en udbetaling, f.eks. fordi udbetalingsbeløbets størrelse ikke står mål med de ressourcer, der ville skulle afsættes for at kunne fremsøge de retvisende datooplysninger.

Betingelserne for den foreslåede bestemmelses mulighed for at kunne undlade modregning svarer til sidste led af § 50, stk. 5, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning kan fravige rækkefølgen i 2. pkt. for vurderingerne af fordringer ramt af tvivl om retskraft eller datafejl eller kan beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Den foreslåede bestemmelse vil tillige kunne være relevant også efter ophøret af den nuværende periode med systemmæssig paralleldrift hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor både det gamle inddrivelsessystem DMI og det nye inddrivelsessystem PSRM anvendes. Der vil således kunne være behov for ved inddrivelsen i PSRM at kunne afstå fra at modregne med en fordring, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt under hensyntagen til de i bestemmelsen nævnte forhold.

Det skal desuden bemærkes, at en fordring forsat anses for at være under inddrivelse, og at kravet ikke er opgivet, selv om restanceinddrivelsesmyndigheden måtte afstå fra modregning på grundlag af den foreslåede bestemmelse i § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i § 8 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne aftale med en fordringshaver eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, at de datooplysninger, der skal gives om en fordring ved dens overdragelse til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, bliver angivet som senere datoer end de rigtige.

Det kan eksempelvis være relevant at bringe bestemmelsen i anvendelse i relation til de tilfælde, hvor der som følge af lovgivning, systemtekniske udfordringer, praksis hos fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, kan være tvivl om de rigtige datoer.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke skal kunne medføre, at fordringen får en senere forældelsesdato.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der på samme måde som efter den foreslåede bestemmelse i § 8 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke foretages uberettiget inddrivelse i form af modregning. Bestemmelsen vil være relevant i forhold til tilkoblingen af fordringshavere til PSRM, hvor der bliver aftalt for sene datoer ud fra et forsigtighedsprincip.

En række fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem DMI er registreret på en måde, så de ikke umiddelbart kan beskrives med en henvisning til det retlige grundlag, som fordringerne beror på. Dette skyldes bl.a., at flere fordringer med forskellige retsgrundlag er registreret under samme fordringstype, mens beskrivelsen i andre tilfælde er udfordret, som følge af at flere fordringer er lagt sammen til én fordring.

Derudover er det i visse tilfælde konstateret, at renter og gebyrer ikke i alle tilfælde kan beskrives med en henvisning til hovedkravet, da dette ikke er oplyst af fordringshaveren.

Det foreslås med § 9 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelses-

myndigheden skal kunne anvende de registrerede stamdatoer i kommunikationen med skyldner, selv om datoerne ikke i alle tilfælde er udtryk for den korrekte dato.

Det vil i praksis betyde, at f.eks. Rigspolitiets bøder, konfiskationskrav og sagsomkostninger m.v. skal kunne beskrives med henvisning til den registrerede stiftelsesdato, som dog i virkeligheden er udtryk for en vedtagelses- eller domsdato.

Derudover vil eksempelvis et sammenlagt krav på A-skat vedrørende flere perioder kunne beskrives med henvisning til den registrerede periode, selv om denne er udtryk for den første af de sammenlagte perioder og dermed ikke er retvisende for hele kravet.

Der vil endvidere kunne være behov for at beskrive fordringer på studielån med en periode på én dag, hvis fordringshaveren ikke kan oplyse den korrekte periode for samtlige fordringer. Datoen i alle datafelter er således udtryk for samme dato, eksempelvis opsigelsesdatoen.

Der vil i forbindelse med anvendelsen af den bestemmelse, der foreslås, skulle tages visse hensyn til skyldneren, der fortsat bør kunne identificere de krav, der omfattes af f.eks. en afgørelse om lønindeholdelse eller et udlæg.

Det foreslås, at den foreslåede bestemmelse også vil skulle omfatte den situation, hvor de registrerede stamdatoer anvendes i tilfælde, hvor der med henblik på at undgå uberettiget inddrivelse er lagt dage til den registrerede dato, jf. den foreslåede bestemmelse i § 8 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der er nærmere beskrevet ovenfor.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil omfatte alle typer af skriftlig kommunikation fra restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder i forbindelse med udlæg. Den foreslåede bestemmelse vil særligt få betydning for fordringer, der er modtaget til inddrivelse i DMI, idet datakvaliteten i forbindelse med forløbet for tilkobling af fordringshavere til det nye inddrivelsessystem, PSRM, søges sikret fremadrettet. Det kan dog ikke udelukkes, at der også fremadrettet kan ske fejlregistrering i enkelte tilfælde, hvorfor bestemmelsen foreslås generelt formuleret.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på, at det fortsat som udgangspunkt er fordringshavernes ansvar, at de registrerede data for fordringer overdraget til inddrivelse er korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i forbindelse hermed kræve, at korrekte datoer oplyses af fordringshaver både i forbindelse med tilkoblingen af fordringshavere til PSRM og ved oprydningsarbejdet i DMI.

Fordringshaver og restanceinddrivelsesmyndigheden vil ofte have anvendt de i DMI registrerede stamdatoer i tidligere kommunikation med skyldneren, hvorfor det forventes, at skyldneren fortsat vil være i stand til at genkende de fordringer, der kommunikeres om, selv om datoerne ikke i alle tilfælde måtte være retvisende. Det bemærkes hertil, at betegnelserne stiftelsesdato og -periode ikke anvendes i gældsopgørelsen fra PSRM, men at datoerne fra datafelterne med disse betegnelser vil blive indsat i en samlet beskrivelse af fordringen, f.eks. som »Opkrævningsgebyr af [stiftelsesdato]« eller »Medielicens for [periode]«.

Restanceinddrivelsesmyndigheden forventer med en generel tekst i gældsopgørelser fra PSRM at kunne vejlede skyldnerne om, at de registrerede datoer potentielt ikke i alle tilfælde er retvisende, og at yderligere information om gælden kan fås på Gældsstyrelsens hjemmeside, via en portalløsning eller lignende samt ved henvendelse til fordringshaveren.

Det skal endvidere bemærkes, at de datoer, der kan kommunikeres efter den foreslåede bestemmelse, ikke har betydning for fordringernes retskraft eller lovligheden af inddrivelseskridt, men alene angår restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for at redegøre for fordringerne i skriftlige meddelelser og afgørelser ved anvendelse af de registrerede datoer. Den foreslåede bestemmelse skal i den forbindelse ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 8 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter for sene stamdatoer skal kunne anvendes som kontroldatoer ved modregning i en transporteret udbetaling.

Det skal hertil bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke af egen drift har pligt til at indhente supplerende oplysninger om fordringer fra fordringshaveren, medmindre skyldneren selv retter henvendelse herom.

Nogle fordringshavere sender kun sjældent fordringer til inddrivelse, ligesom ikke alle potentielle fordringer kan forudses og beskrives på forhånd. Der forventes derudover også i PSRM at være behov for en eller flere fordringstyper, der kan rumme fordringer under en mere generisk fordringstypetekst. Det kan eksempelvis være tilfældet for visse civile krav.

Det foreslås derfor med § 9 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens beskrivelse af fordringer samt renter og gebyrer i afgørelser, meddelelser, underretninger m.v. til skyldner og andre, herunder regler om de oplysninger, der skal meddeles heri.

Det vil i praksis være relevant på grundlag af den foreslåede bestemmelse at fastsætte regler i tilfælde, hvor det på baggrund af de registrerede oplysninger i inddrivelsessystemet er nødvendigt at beskrive fordringen på anden vis end normalt forudsat for det pågældende krav. Dette vil f.eks. være relevant for sammenlagte krav, der er oversendt som én fordring, samt for fordringer, der er registreret i en generisk fordringstype, når der ikke for det pågældende krav er oprettet en særskilt fordringstype.

Derudover vil den foreslåede bestemmelse gøre det muligt at fastsætte nærmere regler om beskrivelse af fordringer uden særskilt angivelse af hovedkrav og rente og af fordringer vedrørende flere perioder, ligesom det i andre tilfælde vil være nødvendigt at kunne beskrive renter og gebyrer uden oplysning om hovedkravet. Hertil kommer muligheden for at kunne lave en generisk beskrivelse af gæld til en fordringshaver, når der er tale om fordringer i en fordringstype, der rummer fordringer efter flere forskellige retsgrundlag.

Den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor det er nødvendigt at kunne beskrive renter og gebyrer uden oplysning om hovedkravet. Dette kan dels blive nødvendigt for så vidt angår gebyrer, der forudsættes overdraget til inddrivelse som særskilte hovedkrav. Derudover vil det være relevant, hvis konverterings- og inddrivelsesparate hovedkrav forudsættes konverteret til PSRM, mens relaterede ikkeinddrivelsesparate underfordringer (renter og gebyrer) efterlades i DMI.

Ved fastsættelsen af regler efter den foreslåede bestemmelse skal der foretages en afvejning, der sikrer, at skyldneren på baggrund af de samlede oplysninger i gældsopgørelser m.v. fortsat modtager tilstrækkelige oplysninger til at identificere kravet, samtidig med at restanceinddrivelsesmyndigheden kan basere inddrivelsen på de stamdatooplysninger, der er til rådighed i inddrivelsessystemet. Det skal hertil bemærkes, at skyldneren uanset den foreslåede bestemmelse fortsat vil have muligheden for at kontakte fordringshaveren for yderligere information om gælden, såfremt der måtte være behov for dette.

Da der kan være forskel på funktionalitet i og beskrivelse af fordringer i den kommunikation, der udgår fra restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer (DMI, PSRM og SAP 38), forudsættes det, at den foreslåede bestemmelse skal kunne anvendes til at fastsætte regler for hvert inddrivelsessystem for sig.

På nuværende tidspunkt er der forskel på, hvilke stamdatoer der vises i gældsopgørelser fra henholdsvis DMI og PSRM. Da PSRM blev udviklet, er det således lagt til grund, at datoer var retvisende, og derfor er der medtaget de oplysninger, der blev vurderet tilstrækkelige og nødvendige, herunder periode eller stiftelsesdato for fordringen samt evt. supplerende beskrivelsestekst, hvor en sådan er aftalt mellem restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringshaverne i forbindelse med tilslutningsprocessen.

2.9. Udvidelse af hjemmel til at undlade at beregne inddrivelsesrenter af sammenlagte fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.9.1. Gældende ret

Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden med undtagelse af bøder forrentes

ifølge § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Det er forudsat i forarbejderne til loven, at inddrivelsesrenten er en simpel rente, hvorfor der ikke beregnes rentes renter, jf. lovforslag nr. L 212, Folketingstidende 2012-13, tillæg A, side 16.

Skatteministeren kan ifølge § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Efter 2. pkt. kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der inden ikrafttrædelsen af stk. 1 er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Bemyndigelsen i § 5, stk. 2, 1. pkt., er udmøntet i § 9, stk. 2, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bemyndigelsen i § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige var tidligere udmøntet i § 4, stk. 4, nr. 9, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13 december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Reglen blev ikke videreført ved ikrafttrædelsen af bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 5, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringshaveren senest 6 måneder fra datoen for ikrafttrædelsen af stk. 2 (perioden fra den 1. august 2013 til og med den 1. februar 2014) give restanceinddrivelsesmyndigheden særskilte oplysninger om hovedstol, renter og gebyrer. Ved modtagelsen af de nye oplysninger kan renten efter stk. 1 tilskrives fra datoen for modtagelsestidspunktet af de nye oplysninger.

Efter § 9, stk. 2, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige anvendes inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke på fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en anden morarente. Efter § 9, stk. 2, nr. 5, beregnes der ikke inddrivelsesrente på fordringer, der er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Det følger af § 9, stk. 2, nr. 6, at der ikke beregnes inddrivelsesrente af fordringer tilhørende fordringstyper, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har viden om, at der inden for fordringstypen oversendes fordringer uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer.

Bestemmelserne i § 5, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er indsat ved lov nr. 649 af 12. juni 2013. Baggrunden herfor var, at en række af de fordringer, der var overført til EFI ved idriftsættelsen den 1. august 2013, var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Ved idriftsættelsen af EFI ville der derfor blive beregnet rentes renter i de tilfælde, hvor der ikke var særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, da man ved sammenblandingen ikke kunne udsondre opkrævningsrenten af disse fordringer.

Fordringshaveren skal ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder efter omstændighederne oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger, jf. § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 2, stk. 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis suspendere inddrivelsen af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Suspensionen sker, i det omfang kendskab til datafejlene er af en sådan karakter, at den eller disse fejl vil hindre en lovlig inddrivelse af den fordring, som denne eller disse fejl vedrører. Suspensionen af inddrivelsen betyder, at fordringen fortsat anses for værende under inddrivelse. Efter 2. og 3. pkt. skal fordringshaveren eller

den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, identificere og tilbagekalde fordringer, der er berørt af datafejl, ligesom restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at tilbagesende fordringer, for hvilke der er en mistanke om datafejl, hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke har identificeret og tilbagekaldt fordringerne inden for en af restanceinddrivelsesmyndighedens fastsat frist.

Det følger af § 2, stk. 7, at fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 6, fortsat forrentes efter § 5.

Efter § 2, stk. 8, 3. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden ved tilbagesendelse efter stk. 6, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, og om, hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

2.9.2. Den foreslåede ordning

Fejl i de oplysninger (data), der oversendes sammen med fordringer, der sendes til inddrivelse, er en af årsagerne til, at der er risiko for, at der har været foretaget uberettiget inddrivelse i driftsperioden for EFI og DMI fra idriftsættelsen den 1. september 2013 til suspenderingen af systemunderstøttelsen den 7. september 2015.

Inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er en simpel rente, hvor der ikke kan beregnes rente af renter. Det er derfor en forudsætning, at en fordringshaver i forbindelse med oversendelse af gæld til inddrivelse skal oversende sine fordringer med særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer.

I forbindelse med oprydningsarbejdet af fordringsmassen i det gamle inddrivelsessystem, DMI, med henblik på konvertering af fordringer til det nye inddrivelsessystem, PSRM, er der identificeret en række udfordringer vedrørende fordringernes datakvalitet. Det er således bl.a. konstateret, at fordringshavere også efter den 1. august 2013, hvor bestemmelsen i § 5, stk. 1, trådte i kraft, har sendt hovedstol og renter til inddrivelse som én fordring. Det er ikke på baggrund af de i inddrivelsessystemet registrerede oplysninger muligt at adskille renter fra hovedstol, når disse er registreret som én fordring. Det betyder, at fordringen bestående af både hovedkrav og rente kun kan behandles på en og samme måde. Der er i den forbindelse ikke udviklet funktionalitet til kun at forrente en procentdel af en fordring. Hvis der bliver beregnet inddrivelsesrente i medfør af § 5, stk. 1, af en fordring bestående af både hovedstol og rente, vil det derfor medføre, at der bliver beregnet renters renter. Der er som nævnt ovenfor ikke hjemmel til at forrente renter, hvilket betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden må afstå fra at forrente sammenblandede fordringer, når det ikke er muligt at adskille hovedstol fra renter.

Udviklings- og Forenklingsstyrelsen har oplyst, at sammenblandede fordringer bestående af både hovedstol og renter bl.a. er overdraget fra opkrævningssystemet skattekontoen, som opkræver virksomheders skatter og afgifter, Rigspolitiet og kommunerne. I relation til skattekontoen drejer det sig om selskabsskat og renter, der udspringer af en forhøjet skatteansættelse (en ændret årsopgørelse). I disse tilfælde registreres selskabsskatten inklusive rente som én postering på skattekontoen, og den er følgelig også overdraget til inddrivelse som én fordring. I relation til Rigspolitiet er det konstateret, at der er oversendt fordringer, hvor hovedstol og opkrævningsrenter er blandet sammen. For kommunernes vedkommende genfindes problemstillingen for en andel af de fordringer, der overdrages fra kommuner.

Der er med restanceinddrivelsesmyndighedens administration og inddrivelse af fordringer modtaget i DMI identificeret udfordringer, som i nogle tilfælde også forventes at gøre sig gældende for den fremadrettede administration af fordringer, der modtages i PSRM.

Den tidsmæssige afgrænsning af den gældende bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., betyder, at der ikke er en klar lovhjemmel til at undlade at beregne inddrivelsesrente for fordringer modtaget efter 1. august 2013, i de tilfælde hvor fordringen kan indeholde både hovedstol og rente, hvor der således er risiko for, at der vil blive beregnet renters renter i strid med § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endvidere er der ikke en klar lovbemyndigelse, der gør det muligt for skatteministeren at fastsætte regler om, at hele fordringspopulationer ikke forrentes, hvis der for disse består en mistanke – men ikke viden – om at dele af fordringspopulationen indeholder fordringer bestående af både hovedstol og renter. Bemyndigelsen er forudsat i § 9, stk. 2, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås derfor, at skatteministerens bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvides for så vidt angår den tidsmæssige afgrænsning. Den foreslåede bemyndigelse indeholder også en præcisering for så vidt angår muligheden for at undlade forrentningen af hele fordringspopulationer, hvor der er mistanke om datafejl, og hvor dele af en fordringspopulation formodes at indeholder fordringer bestående af både hovedstol og renter. Bestemmelsen vil ikke være begrænset til at omfatte fordringer i DMI, idet bestemmelsen også vil omfatte det nye inddrivelsessystem, PSRM, og fordringer, der overdrages hertil efter lovens ikrafttrædelse. En tidsmæssig afgrænsning af muligheden for at undlade forrentning efter § 5, stk. 1, vil som følge af den foreslåede ordning derfor skulle udgå af bestemmelsen.

Det foreslås, at skatteministeren med den foreslåede ændring af ordlyden i bemyndigelsen skal kunne fastsætte regler, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden også vil kunne undlade at beregne inddrivelsesrenten i en situation, hvor der ikke er konkret viden, men hvor restanceinddrivelsesmyndigheden blot har en mistanke om, at en fordringspopulation kan indeholde fordringer med sammenlagte hovedkrav og renter. Dette kan f.eks. være relevant, hvis mistanken ikke kan afkræftes af fordringshaver, eller hvor det ikke med sikkerhed kan lægges til grund, at problemet er løst, dvs. hvor der ikke er sikker viden om, at en eller flere fordringer i en population ikke indeholder renter. Fordringshaveren har dog mulighed for at bistå med at afgrænse de konkrete fordringer nærmere, så hele fordringspopulationer ikke rentefritages.

Skatteministeren skal efter den foreslåede bemyndigelse også kunne fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og muligheden for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at kravene efterfølgende vil kunne forrentes. Skatteministeren vil efter den foreslåede bestemmelse eksempelvis kunne fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil kunne sætte en rimelig frist, hvor fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan undersøge forholdet og søge mistanken afkræftet eller efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning søge forholdet berigtiget. Berigtigelsen vil i den forbindelse skulle kunne ske efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning, som i den konkrete sag kan forudsætte tilbagekaldelse af hele fordringen som fejltramt med henblik på overdragelse på ny med særskilt angivelse eller ved nedskrivning af det beløb, som svarer til renten. Hvilke berigtigelsesmuligheder der vil kunne anvendes, vil afhænge af den enkelte sag. Skatteministeren vil også få mulighed for at kunne fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved mistanke om, at fordringer er oversendt uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, i første omgang kan vælge alene at suspendere inddrivelsesrenten eller suspendere inddrivelse af hele fordringen inklusive renter. Suspensionen af inddrivelsesrenten vil kunne være relevant i det tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden meddeler fordringshaveren en frist til at berigtige forholdet. Endelig vil skatteministeren kunne fastsætte nærmere regler om, fra hvilket tidspunkt fordringen igen vil kunne forrentes, hvis fordringshaveren efter en af restanceinddrivelsesmyndigheden meddelt frist afkræfter mistanken om, at fordringen indeholder opkrævningsrenter. Hvis mistanken derimod ikke afkræftes, eller forholdet ikke berigtiges efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning inden fristens udløb, skal restanceinddrivelsesmyndigheden have mulighed for at lade allerede tilskrevne renter bortfalde, da bestemmelsen i § 5, stk. 1, i så fald ikke finder anvendelse for den pågældende fordring, hvorved allerede tilskrevne renter må anses for uberettigede.

Fordringshaveren vil ikke i stedet kunne beregne eventuelle opkrævningsrenter, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle undlade at beregne inddrivelsesrente som følge af den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt.

For at begrænse fejlene fremadrettet i PSRM skal kvaliteten af de oversendte data sikres ved bedre fordringshaveradfærd i forbindelse med tilslutningen af de enkelte fordringshavere til PSRM. Dette sikres bl.a. ved, at restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at tilbagesende fordringer, hvor fordringshaveren eksempelvis ikke tiltræder, at der ikke beregnes inddrivelsesrenter af fordringen.

Fordringer, der fra og med den 1. august 2013 og frem til lovens ikrafttrædelse er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden den nødvendige særskilte angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, vil også være fritaget for tilskrivning af inddrivelsesrenter, hvilket er en naturlig følge af § 5, stk. 1. Fordringen vil på den måde kunne fortsætte med at være under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis ikke øvrige forhold om datafejl er til hinder herfor. Det følger dog fortsat af § 2, stk. 6, 1. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Efter 2. pkt. ophæves suspensionen, når fordringshaveren, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter fordringshaverens undersøgelse viser sig at være berørt af fejlen. Efter 3. pkt. kan restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat tilbagesende fordringer med renter og gebyrer, hvis ikke fordringshaveren overholder de frister som fastsættes af restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med suspensionen. Såfremt en fordringshaver ikke tiltræder restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om, at der ikke beregnes inddrivelsesrenter af fordringen, vil alternativet være tilbagesendelse med hjemmel i § 2, stk. 6, 3. pkt. Tilbagesendes eller tilbagekaldes fordringen, vil fordringen miste sin plads i dækningsrækkefølgen og på ny blive placeret i den efter modtagelsestidspunktet for en eventuel genindsendelse, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt.

Fordringer, der suspenderes fra inddrivelse efter § 2, stk. 6, 1. pkt., forrentes fortsat med inddrivelsesrenten, jf. stk. 7. Er årsagen til suspensionen, at fordringshaveren ikke har angivet særskilt hovedstol, renter og gebyrer, vil der være risiko for, at der tilskrives rentes renter i suspensionsperioden, hvilket vil være i strid med § 5, stk. 1, der alene forudsætter tilskrivning af simpel rente. Der er imidlertid ikke i stk. 7 hjemmel til at undlade renteberegningen i suspensionsperioden.

Det foreslås derfor, at der indføres en henvisning til den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., i § 2, stk. 7, hvorefter skatteministeren vil kunne fastsætte regler om, at der ikke vil skulle beregnes inddrivelsesrente af suspenderede fordringer, hvis årsagen til suspensionen er manglende særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Den nye bestemmelse er en præcisering af muligheden for at undlade at beregne inddrivelsesrente af fordringer, der er suspenderet, men endnu ikke er tilbagekaldt eller tilbagesendt til fordringshaveren. Fordringer, der er suspenderede som følge af datafejl med manglende særskilte angivelser af hovedstol, renter og gebyrer, vil fremover efter forslaget ikke skulle forrentes med inddrivelsesrente i suspensionsperioden.

2.10. Hjemmel til i særlige tilfælde at undlade opkrævning af rykkergebyr ved restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af rykker

2.10.1. Gældende ret

Når restanceinddrivelsesmyndigheden rykker for betaling af gæld under inddrivelse, foreskriver § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der betales et rykkergebyr på 140 kr. for udsendelse af rykkerskrivelsen vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Loven indeholder ikke mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan undlade at pålægge rykkergebyret. Rykkergebyret skal således med de gældende regler opkræves i alle tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden udsender en rykkerskrivelse i tilknytning til inddrivelsen.

2.10.2. Den foreslåede ordning

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at tilvejebringe et hjemmelsgrundlag for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan undlade at pålægge et rykkergebyr i særlige tilfælde. Bestemmelsen vil være

særligt aktuel at have mulighed for at anvende i paralleldriftsperioden, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden benytter flere forskellige it-systemer til inddrivelse, jf. kapitel 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede bestemmelse er en fravigelse af hovedreglen om, at der betales et rykkergebyr på 140 kr. ved udsendelse af en rykkerskrivelse, jf. den gældende § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med den foreslåede bestemmelse tillægges restanceinddrivelsesmyndigheden kompetence til at undlade at pålægge rykkergebyret i særlige tilfælde.

Bestemmelsens anvendelsesområde omfatter såvel enkeltsager som en flerhed af sager vedrørende enkeltstående fordringer eller grupper af fordringer. Det er dog ikke hensigten med bestemmelsen, at den skal bringes i anvendelse ofte. Det er i den forbindelse afgørende, at der for den pågældende gruppe af fordringer eller i den konkrete sag gør sig særlige hensyn gældende.

Det skal desuden bemærkes, at det ikke er hensigten med bestemmelsen, at den enkelte skyldner får et retskrav på, at der ikke pålægges et rykkergebyr i forbindelse med en rykkerskrivelse, medmindre skyldnerens sag indgår i en gruppe af fordringer, hvor andre fordringer i gruppen ikke er blevet pålagt et rykkergebyr ved udsendelse af rykkerskrivelser, jf. det forvaltningsretlige ligebehandlingsprincip. Det er således udelukkende restanceinddrivelsesmyndigheden, der tillægges kompetence til at kunne bringe bestemmelsen i anvendelse, såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden konkret vurderer, at der foreligger et særligt tilfælde i forbindelse med udsendelse af rykkere. Det er endvidere ikke hensigten med bestemmelsen, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal overveje at bringe bestemmelsen i anvendelse i sin almindelige administration af inddrivelsen, men derimod at restanceinddrivelsesmyndigheden alene i særlige tilfælde skal kunne overveje at bringe den i anvendelse.

Et eksempel på en konkret situation, hvor det efter forslaget skal kunne overvejes at undlade at pålægge rykkergebyr, kan være tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at gøre skyldnere opmærksomme på deres gæld til det offentlige, men hvor det kan være urimeligt at opkræve rykkergebyr, fordi restanceinddrivelsesmyndighedens eller eventuelt fordringshaverens forhold har betydet, at skyldneren ikke har haft kendskab til gælden under inddrivelse. Et andet eksempel kan være, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden til skyldneren tidligere har udsendt en rykkerskrivelse inklusive rykkergebyr, hvor den gæld, der ligger til grund for den nye rykkerskrivelse, burde have været medtaget i den første rykkerskrivelse.

2.11. Forenkling af regler om forrentning ved modregning med gæld under opkrævning eller inddrivelse i udbetalinger fra det offentlige

2.11.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning.

Det fremgår af § 4 a, stk. 1, i lov om offentlige betalinger m.v., at oplysninger i det register, der er nævnt i § 4, stk. 1, om udbetalinger fra offentlige myndigheder, kan videregives til et af Skatteforvaltningen administreret inddrivelsessystem med henblik på modregning i gæld til det offentlige. Det er i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden, der anvender det nævnte inddrivelsessystem. Hvis et beløb skal udbetales af en offentlig myndighed til en fysisk eller juridisk person, der har gæld til det offentlige, kan Skatteforvaltningen – dvs. i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden – anmode om, at udbetalingsbeløbet overføres til Skatteforvaltningen med henblik på hel eller delvis modregning i udbeta-

lingsbeløbet. Hvis Skatteforvaltningen gør dette, udbetales beløbet ikke fra den udbetalende myndighed til betalingsmodtageren, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. Når beløbet overføres til Skatteforvaltningen, bliver det registreret som ét samlet beløb i én udbetalingstype uden særskilt angivelse af hovedstol og de eventuelle renter, der måtte være tilskrevet hovedstolen. Ved overførslen af udbetalingen til Skatteforvaltningen efter stk. 2 anses betaling at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, jf. stk. 3.

Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, der er foreskrevet i § 7, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter nr. 1 dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning.

Hvis udbetalingsbeløbet efter overførslen til Skatteforvaltningen, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., modregnes med en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, træffes afgørelsen om modregning af restanceinddrivelsesmyndigheden. Modregnes udbetalingsbeløbet med en fordring under opkrævning, for hvilken den udbetalende myndighed også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, træffes modregningsafgørelsen af fordringshaveren, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret. I de tilfælde, hvor et udbetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, træffes afgørelsen om modregning dog i praksis af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen. I andre tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet modregnes med en fordring under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, faciliterer restanceinddrivelsesmyndigheden modregningen ved indledningsvist at anvende beløbet, der i modsat fald ville være blevet udbetalt til skyldnerens NemKonto eller en anden konto, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., til modregning med fordringer fra den relevante fordringshaver, men det er fordringshaveren selv, der herefter træffer afgørelsen om modregning og meddeler skyldneren denne afgørelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter i den forbindelse skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og markerer, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningsafgørelse om. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter parallelt fordringshaveren om, at der skal udsendes en modregningsafgørelse til skyldneren.

Lovgivningen, der regulerer udbetalingsbeløbet, kan indeholde regler om forrentning af udbetalingsbeløbet, hvis beløbet udbetales senere end en lovfæstet frist. Eksempelvis forrentes overskydende skat, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 1, med godtgørelse efter stk. 2, der udbetales efter den 1. september i året efter indkomståret, med en simpel rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt. Ligeledes følger det af kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 2. pkt., at det beløb, der efter 1. pkt. udbetales som følge af en ændret årsopgørelse, forrentes med en simpel rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret.

Da den udbetalende myndighed, der har overført udbetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen, anses for at have betalt med frigørende virkning, jf. § 4 a, stk. 3, i lov om offentlige betalinger m.v., er det fra og med overførselstidspunktet Skatteforvaltningen – i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. ovenfor – der beregner og udbetaler de yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på. Hvis der efter gennemført modregning er et overskydende beløb, udbetales dette af Skatteforvaltningen som udbetalende myndighed, jf. § 4 a, stk. 4.

Lovgivningen, der regulerer fordringer under opkrævning hos fordringshaveren, kan ligeledes indeholde regler om forrentning af ubetalte fordringer. Eksempelvis følger det af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., at

et beløb, som en skattepligtig efter kildeskatteloven skal indbetale til det offentlige, og som ikke er blevet betalt rettidigt, forrentes med en rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen.

Fordringer, der af fordringshaveren er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes efter reglerne i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger heraf, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.

Modregnes et udbetalingsbeløb med en fordring, der er under opkrævning eller inddrivelse, forrentes udbetalingsbeløbet og de beløb, der modregnes med, til og med den dato, hvor modregningsafgørelsen kommer frem til skyldneren, jf. ovenfor om modregningsafgørelsens virkningstidspunkt.

2.11.2. Den foreslåede ordning

Som nævnt under afsnit 2.11.1 overføres et udbetalingsbeløb til Skatteforvaltningen med henblik på modregning, hvis der for den samme fysiske eller juridiske person er ubetalte gældsposter registreret til modregning under opkrævning eller under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Processen er i vidt omfang automatiseret, således at overførslen sker automatisk. Som endvidere nævnt under afsnit 2.11.1 kan lovgivningen, der regulerer udbetalingsbeløbet, indeholde regler om forrentning af udbetalingsbeløbet.

I forbindelse med arbejdet med den nye modregningsløsning og tilkobling af udbetaling af overskydende skat er det konstateret, at der ikke i alle tilfælde kan beregnes en korrekt rente i de tilfælde, hvor lovgivningen vedrørende udbetalingsbeløbet foreskriver, at udbetalingsbeløbet skal tilskrives en simpel rente (dvs. uden rentes rente). Dette skyldes, at udbetalinger, der overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, altid overføres som ét samlet beløb uden særskilt angivelse af hovedstol og eventuelle renter. Hvis det overførte udbetalingsbeløb indeholder allerede beregnede renter, vil tilskrivning af yderligere renter beregnet af det samlede udbetalingsbeløb medføre, at der uberettiget beregnes renter af allerede tilskrevne renter (rentes rente).

Problemet er foreløbigt konstateret for udbetalinger vedrørende overskydende skat, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 1, der med procenttillæg, jf. stk. 2, forrentes med en simpel rente, jf. stk. 3. Når sådanne udbetalinger overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, overføres det som ét samlet beløb. Beløbet overføres i den forbindelse automatisk fra SLUT-systemet, hvori årsopgørelsen med den overskydende skat er dannet. Det er konstateret, at det overførte beløb i nogle tilfælde kan bestå af både en overskydende skat (og/eller tilbagebetaling af en tidligere opkrævet restskat) med procenttillæg, jf. stk. 2, samt renter, jf. stk. 3, af disse beløb. Da beløbet imidlertid overføres uden særskilt angivelse af hovedstol og eventuelle renter, risikeres der ved yderligere forrentning at blive beregnet rentes rente. Derved ydes den skattepligtige en større rentegodtgørelse end forudsat i kildeskatteloven. Det er ikke muligt ved en automatisk renteberegning på grundlag af de registrerede oplysninger at tage højde for, om en udbetaling indeholder renter. En vurdering heraf vil forudsætte manuelle opslag for hver enkelt udbetaling.

Med henblik på at afdække problemstillingens omfang og økonomiske konsekvenser gennemførte restanceinddrivelsesmyndigheden i foråret 2019 en stikprøveundersøgelse af 100 udbetalinger af overskydende skat, der havde en samlet værdi af 6,5 mio. kr., hvoraf der i perioden fra og med den 1. april 2018 til og med den 1. april 2019 var beregnet rente i DMI-systemet. Stikprøven blev gennemført ved manuelle opslag for den enkelte udbetaling, hvorved det kunne afgøres, om der var beregnet rentes rente og i givet fald med hvilket beløb.

Stikprøveundersøgelsen viste, at der af dette samlede beløb var beregnet i alt 48.000 kr. i rente,

hvoraf rentes rente udgjorde under 3.000 kr. Stikprøveundersøgelsen viste derudover, at 83 af de 100 udbetalinger var overført med allerede beregnede renter, og at der således var beregnet rentes rente for 83 pct. Af de undersøgte udbetalinger. Rentens rente udgjorde for en enkelt udbetaling helt ned til 0,02 kr. og udgjorde for ca. 43 pct. Af de 83 udbetalinger mindre end 2 kr. Stikprøveundersøgelsen viste endvidere, at den manuelle gennemgang og udsøgning af eventuelle rentebeløb i en udbetaling var forbundet med et tidsforbrug på ca. 30-45 min. Der blev i perioden fra og med den 1. april 2018 til og med den 1. april 2019 beregnet rentegodtgørelse af ca. 11.500 udbetalinger vedrørende overskydende skat i DMI. En manuel gennemgang af et sådant antal udbetalinger vil på årsbasis hos restanceinddrivelsesmyndigheden være forbundet med et ikke uvæsentligt ressourceforbrug, der vil forudsætte flere årsværk. Henset til, at rentes rente-beløbet som nævnt ovenfor ofte er af beskeden størrelse, vil en manuel gennemgang af udbetalingen med henblik på at undgå rentes rente i de fleste tilfælde være uforholdsmæssigt ressourcekrævende sammenholdt med den yderligere rente (rentes rente), der på baggrund af stikprøven vil være resultatet ved at fastholde den nuværende praksis i DMI.

Det er derfor nødvendigt at forenkle lovgivningen om forrentning af udbetalingsfordringer og de beløb, der modregnes med, for at sikre, at lovgivningen giver restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at beregne renter af hele udbetalingsbeløbet, når f.eks. udbetalingsbeløbets størrelse gør, at en manuel gennemgang heraf vil være uforholdsmæssigt ressourcekrævende.

Det foreslås for det første, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse (§ 8 b, stk. 1, 1. pkt.), der præciserer, at hvis der i medfør af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., er det restanceinddrivelsesmyndigheden, der beregner og udbetaler de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet.

Det er ikke hensigten med den foreslåede bestemmelse at foreslå at ændre på gældende ret, idet det allerede følger af § 4 a, stk. 3, i lov om offentlige betalinger m.v., at betaling anses at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, når der er sket overførsel af en udbetaling til Skatteforvaltningen efter stk. 2, ligesom det følger af stk. 4, at ved udbetaling af et eventuelt overskydende beløb efter gennemført modregning anses Skatteforvaltningen som udbetalende myndighed. Ved den foreslåede bestemmelse foreslås det dog præciseret, at dette indebærer, at det efter overførslen er Skatteforvaltningen (i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden), der har til opgave at beregne og udbetale de yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet.

Ved »tidligst fra og med« restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet forstås, at forrentning ikke i alle tilfælde vil kunne kræves fra modtagelsen. I nogle tilfælde vil renterne påløbe pr. begyndt måned (dette er eksempelvis tilfældet for overskydende skat), og dermed kan den udbetalende myndighed have forrentet beløbet for den måned, hvori udbetalingen modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en udbetaling af overskydende skat den 3. i en måned, vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor kunne lægge til grund, at den udbetalende myndighed har beregnet rente frem til udgangen af måneden. Tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens »modtagelse« af udbetalingsbeløbet vil i praksis ofte blive registreret til at være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager meddelelse fra fordringshaveren om, at udbetalingsbeløbet overføres. Hvis den udbetalende myndighed anvender en praksis, som giver mulighed for at identificere et mere præcist modtagelsestidspunkt, vil den udbetalende myndighed kunne aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilken dag der hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal registreres som modtagelsesdatoen.

Det foreslås for det andet, at der indsættes en ny bestemmelse (§ 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige), der giver restanceinddrivelsesmyndigheden hjemmel til at kunne vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter.

Som nævnt ovenfor er risikoen for, at der hos restanceinddrivelsesmyndigheden beregnes rente af allerede tilskrevne renter, aktuelt kun konstateret ved udbetaling af overskydende skatter. Det foreslås dog, at bestemmelsen ikke skal begrænses til at omfatte overskydende skatter, da det ikke kan udelukkes, at samme problemstilling kan vise sig aktuel for andre udbetalingstyper.

Den foreslåede bestemmelse foreslås affattet som en »kan-bestemmelse«. Efter den foreslåede bestemmelse vil restanceinddrivelsesmyndigheden få hjemmel til at kunne vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, men vil derimod ikke give skyldneren et retskrav herpå. Baggrunden herfor er, at den foreslåede bestemmelse har til formål at give restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at beregne rente af hele udbetalingsbeløbet, når administrative og ressourcemæssige hensyn taler herfor. Hvis der f.eks. er tale om et særligt stort udbetalingsbeløb, hvorfor den manuelle gennemgang heraf ikke vil være forbundet med uforholdsmæssige ressourcer i forhold til rentes rente-beløbet, kan restanceinddrivelsesmyndigheden derfor vælge i stedet at foretage en manuel gennemgang af udbetalingsbeløbet med henblik på at opdele udbetalingsbeløbet i hovedstol og renter, så den yderligere rente kan beregnes af hovedstolen. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse iagttage den forvaltningsretlige lighedsgrundsætning, således at den foreslåede bestemmelse ikke anvendes vilkårligt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ethvert tilfælde, hvor et udbetalingsbeløb håndteres af restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede bestemmelse vil således også give mulighed for at beregne rente af det samlede udbetalingsbeløb i tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet opstår som følge af nedskrivning, tilbagekald m.v. af en tidligere dækket fordring. Ligeledes vil den foreslåede bestemmelse finde anvendelse, uanset om udbetalingsbeløbet, der skal modregnes i, er overført fra Skatteforvaltningen eller en anden myndighed.

Som nævnt under afsnit 2.11.1 følger det af gældende ret, at udbetalings- og modregningsbeløbet forrentes til og med den dato, hvor modregningsafgørelsen kommer frem til skyldneren. Denne dato kendes dog ikke af restanceinddrivelsesmyndigheden (eller fordringshaveren, hvis modregningsafgørelsen træffes af denne), når skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, og modregningsafgørelsen derfor skal meddeles til skyldneren via fysisk brev. I sådanne tilfælde vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor ikke med sikkerhed kunne foretage en korrekt renteberegning. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at ændre de gældende regler med henblik på at sikre, at forrentning af udbetalingsbeløbet foretages til og med en dato, der kan fastslås af restanceinddrivelsesmyndigheden, der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal beregne og udbetale renterne.

Det foreslås derfor for det tredje, at der indsættes en ny bestemmelse (i § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige), der fastsætter, at hvis udbetalingsbeløbet anvendes til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet, jf. stk. 1, og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om, at der vil blive gennemført modregning.

Den foreslåede bestemmelse foreslås efter ordlyden at skulle finde anvendelse ved modregning, »hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.« Bestemmelsen vil således skulle finde anvendelse, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen vil endvidere skulle finde anvendelse ved modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde faciliterer mod-

regningen ved at anvende udbetalingsbeløbet til modregning med fordringer fra den relevante fordringshaver, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden underretter skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og markerer, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningsafgørelse om. Bestemmelse vil endelig skulle finde anvendelse, når udbetalingsbeløbet, for hvilket Skatteforvaltningen er udbetalende myndighed, modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde med intern modregning træffer modregningsafgørelsen efter delegation fra Skatteforvaltningen. Derimod vil bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse i de tilfælde, hvor intern modregning efter § 7, stk. 1, nr. 1, foretages af andre end Skatteforvaltningen.

Den foreslåede bestemmelse i § 8 b, stk. 2, vil indebære, at forrentningen af udbetalings- og modregningsbeløbet foretages til og med den dag, hvor »restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om, at der vil blive gennemført modregning«. Beslutningsdagen vil i praksis være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelsen herom, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 2) eller opretter meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor fordringshaveren træffer afgørelsen om modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3). Det vil således være datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsafgørelse eller oprettelse af meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, der er afgørende for, hvornår der ikke længere foretages forrentning af udbetalings- og modregningsbeløbet, uanset hvornår afgørelsen eller meddelelsen afsendes af restanceinddrivelsesmyndigheden og kommer frem til skyldneren, og uanset hvornår en modregningsafgørelse fra fordringshaveren kommer frem til skyldneren.

Bestemmelsen foreslås ifølge ordlyden kun at skulle finde anvendelse, hvis udbetalingsbeløbet anvendes til modregning, dvs. hvis der gennemføres modregning. Som nævnt i afsnit 2.11.1 har en modregningsafgørelse virkning fra og med erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning. Hvis der ikke kan gennemføres modregning, fordi modregningsafgørelsen truffet af fordringshaveren eller restanceinddrivelsesmyndigheden ikke kan meddeles skyldneren (fordi skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post, og skyldnerens adresse er ukendt, eller modregningserklæringen kommer retur fra en oplyst adresse), vil restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsafgørelse eller oprettelse af meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, derfor ikke indebære, at der ikke længere skal foretages forrentning af udbetalings- og modregningsbeløbet.

Konsekvensen af den foreslåede bestemmelse vil for skyldneren være, at forrentningsperioden for udbetalings- og modregningsbeløbet forkortes i forhold til gældende ret, svarende til forskellen mellem afgørelses-/oprettelsesdatoen (den foreslåede bestemmelse) og fremkomstdatoen for modregningsafgørelsen (gældende ret). Skyldnerens ulempe ved, at perioden for forrentning af udbetalingsbeløbet forkortes, vil i de fleste tilfælde modsvare skyldnerens fordel ved, at perioden for forrentning af modregningsbeløbet forkortes tilsvarende. Eksempelvis forrentes udbetaling af overskydende skat, jf. kildeskattelovens §§ 62, stk. 3, 2. pkt., og 62 A, stk. 3, 2. pkt., samt skyldige beløb i henhold til kildeskatteloven, jf. § 63, 1. pkt., med den samme rente. Da det samtidig foreslås, at skyldneren i visse tilfælde vil få beregnet rentes rente af udbetalingsbeløbet, jf. den foreslåede § 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vurderes de foreslåede bestemmelser i § 8 b, stk. 1 og 2, samlet set at ville stille skyldneren bedre end efter gældende ret.

2.12. Indførelse af fradragsret for seniormedlemskontingent i arbejdsløshedskasser

2.12.1. Gældende ret

Muligheden for seniormedlemskaber i arbejdsløshedskasser blev indført ved lov nr. 624 af 8. juni 2016. Et seniormedlemskab giver folkepensionister mulighed for at få eller bevare et medlemskab af en arbejdsløshedskasse. Tidligere ophørte medlemskabet af en arbejdsløshedskasse senest ved udgangen af den måned, hvori et medlem nåede folkepensionsalderen efter lov om social pension, eller ved

medlemmets død. Med indførelsen af seniormedlemskabet er det muligt at opretholde medlemskab i arbejdsløshedskasser og fortsat få hjælp fra arbejdsløshedskassen til jobsøgning. Seniormedlemskabet medfører ikke ret til dagpenge, men stiller omvendt ikke krav til den ledige som ved normalt arbejdsløshedskassemedlemskab.

Seniormedlemskabet er indført for at forbedre beskæftigelsesmulighederne for personer, som har nået folkepensionsalderen, og som ønsker at bevare tilknytningen til det ordinære arbejdsmarked.

Udgifter til arbejdsløhedsforsikring kan efter gældende ret fradrages ved opgørelsen af den skattepligtiges indkomst. Det følger af pensionsbeskatningslovens § 49, stk. 1, 1. pkt., men da seniormedlemskabet ikke giver ret til dagpenge og derfor ikke indeholder et forsikringselement, er der ikke fradragsret herfor, jf. Skattestyrelsens styresignal af 19. december 2019 (SKM2019.637. SKTST). Medlemsbidrag til seniormedlemskab omfatter alene et administrationsbidrag og ikke bidrag til selve arbejdsløhedsforsikringen.

2.12.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre fradragsret for medlemskontingentet til seniormedlemskab i arbejdsløshedskasser.

Indførelsen af fradragsret for seniormedlemskontingenter i arbejdsløshedskasser vil understøtte muligheden for personer, som har nået folkepensionsalderen, for at opretholde medlemskab i arbejdsløshedskasser og dermed muligheden for fortsat at få hjælp fra arbejdsløshedskassen til jobsøgning. Dermed understøttes beskæftigelsesmulighederne for personer, som har nået folkepensionsalderen, og som ønsker at bevare tilknytningen til det ordinære arbejdsmarked.

Det bemærkes, at der med indførelsen af fradragsret ikke sker ændringer i indholdet af et seniormedlemskab. Medlemskabet vil således fortsat give seniormedlemmer ret til hjælp til jobsøgning, men vil ikke give dem ret til ydelser efter lov om arbejdsløhedsforsikring m.v. Medlemskabet vil fortsat heller ikke pålægge seniormedlemmerne pligter, bortset fra betaling af administrationsbidraget til arbejdsløhedskassen.

3. Forholdet til databeskyttelseslovgivningen

Behandling af personoplysninger er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordningen om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven). Databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk (elektronisk) databehandling, og for anden ikke-automatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

I databeskyttelsesforordningens kapitel II findes de relevante bestemmelser om, hvornår personoplysninger må behandles, herunder indsamles, udveksles og viderebehandles.

Når en fordringshaver overdrager en fordring til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, medsender fordringshaveren de oplysninger om fordringen, som fordringshaveren har indsamlet, og som er nødvendige for inddrivelsen af fordringen. Det er herefter restanceinddrivelsesmyndigheden, der er dataansvarlig for behandlingen af oplysningerne i forbindelse med inddrivelsen. En del af disse oplysninger vil være personoplysninger, som er omfattet af reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. De ved dette lovforslag foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 2, 5. pkt., (om anvendelse af modtagelsesdatoen i dækningsrækkefølgen for tidligere konverterede fordringer) og §§ 8 a og 9 b (lempelse af krav til stamdatoer for fordringer og til beskrivelsen af stamdatoer i afgørelser m.v.) i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige kan vedrøre behandling af personoplysninger. Der henvises til afsnit 2.7 og 2.8 for en beskrivelse af de foreslåede bestemmelsers formål og indhold.

De grundlæggende principper i forordningens artikel 5 skal altid iagttages. Det følger bl.a. heraf, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, jf. forordningens artikel 5, stk. 1, litra a. Herudover skal personoplysninger indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål, jf. forordningens artikel 5, stk. 1, litra b. Endvidere skal personoplysninger være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles, jf. forordningens artikel 5, stk. 1, litra c. Derudover skal personoplysninger være korrekte og om nødvendigt ajourførte, jf. forordningens artikel 5, stk. 1, litra d.

Det er vurderingen, at den behandling af personoplysninger, der lægges op til med de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 2, 5. pkt., og §§ 8 a og 9 b, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan ske i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder forordningens artikel 5.

I forhold til forordningens artikel 5, stk. 1, litra d, bemærkes det, at det påhviler den dataansvarlige at tage ethvert rimeligt skridt for at sikre, at personoplysninger, der er urigtige i forhold til de formål, hvortil de behandles, straks slettes eller berigtiges.

Ved vurderingen af, hvad der skal forstås ved »ethvert rimeligt skridt«, skal der foretages en proportionalitetsvurdering, hvor bl.a. oplysningernes karakter og formålet med behandlingen skal indgå. Det antages således, at der må stilles strengere krav til den dataansvarliges pligt til at berigtige oplysningerne, såfremt oplysningernes rigtighed er af væsentlig betydning for den registrerede.

De foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 2, 5. pkt., og §§ 8 a og 9 b, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har til formål at sikre, at de registrerede datooplysninger vil kunne anvendes ved inddrivelsen af fordringer, når dette ikke er bebyrdende for skyldneren. De foreslåede bestemmelser i § 8 a er således udformet ud fra et forsigtighedsprincip, så de alene medfører, at restanceinddrivelsesmyndigheden i visse tilfælde går glip af en modregningsadgang – og ikke at restanceinddrivelsesmyndigheden foretager modregning i et tilfælde, hvor dette er uberettiget. Tilsvarende vil den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 2, 5. pkt., ikke være bebyrdende for skyldneren, idet den foreslåede bestemmelse alene får betydning for placeringen af fordringen i dækningsrækkefølgen inden for den enkelte kategori nævnt i § 4, stk. 1, nr. 1-3.

Henset til, at skyldner ikke vil kunne få en dårligere retsstilling, vurderes det, at forordningens artikel 5, stk. 1, litra d, alene vil stille begrænsede krav i forhold til restanceinddrivelsesmyndighedens forpligtelse til at tage ethvert rimeligt skridt til sikring af de registrerede datooplysningernes rigtighed.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har som en del af oprydningsarbejdet i DMI søgt at berigtige forkerte datooplysninger, så de svarer til datofelternes betegnelser og de datoer, der i lovgivningen forudsættes lagt til grund for vurderingen af et inddrivelsesskridt. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil fortsætte med at gøre dette. Det har dog vist sig, at det i visse tilfælde enten er umuligt at rekvirere korrekte oplysninger hos fordringshaverne, eller at fremsøgningen af data vil være forbundet med uforholdsmæssigt store omkostninger og/eller kræve manuelle ressourcer i et omfang, der ikke er til rådighed. Det vurderes derfor, at den foreslåede ordning, hvorefter de registrerede datooplysninger vil kunne lægges til grund, vil være i overensstemmelse med forordningens artikel 5, stk. 1, litra d.

Derudover følger det endvidere af forordningens artikel 16, at den registrerede har ret til at få urigtige personoplysninger om sig selv berigtiget af den dataansvarlige uden unødig forsinkelse. Bestemmelsen giver endvidere under hensyntagen til formålene med behandlingen den registrerede ret til at få fuldstændiggjort ufuldstændige personoplysninger, bl.a. ved at fremlægge en supplerende erklæring. Denne ret til berigtigelse skal anskues i sammenhæng med princippet om rigtighed i forordningens artikel 5, stk. 1, litra d.

I forhold til artikel 16 bemærkes det, at restanceinddrivelsesmyndighederne vil skulle tage stilling til en

anmodning om berigtigelse, men at myndigheden alene må antages at ville være forpligtet til at berigtige oplysningerne, hvis der er enighed mellem den registrerede og restanceinddrivelsesmyndigheden om, at oplysningerne, der ønskes berigtiget, er urigtige. Denne berigtigelse vil i så fald ske manuelt. Heraf følger således, at der ikke foreligger en pligt til berigtigelse af de omstridte oplysninger i tilfælde af uenighed mellem den registrerede og restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal i et sådant tilfælde imidlertid sørge for at udarbejde en tilføjelse til de omstridte oplysninger, hvoraf det fremgår, at den registrerede ikke er enig i oplysningernes rigtighed, samt hvad den registrerede mener er korrekt.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skal understøtte oprydningen og konverteringen af gældsposter og skal derigennem bidrage til at forbedre den fremtidige inddrivelseseffektivitet, hvilket alt andet lige vil øge inddrivelsesindtægterne. Størrelsesordenen heraf kan ikke kvantificeres nærmere.

Forslaget om indførelse af fradragsret for seniormedlemskontingent i arbejdsløshedskasser vurderes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget medfører ikke kommunaløkonomiske konsekvenser. De regionaløkonomiske konsekvenser skal forhandles med de regionale parter.

Lovforslaget er med til at sikre digitaliser- og administrerbare regler for den fremtidige inddrivelse. For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet så enkelt og klart som muligt. Flere af elementerne i lovforslaget bidrager endvidere til, at der muliggøres automatisk sagsbehandling gennem objektive kriterier, og at der undgås snyd og fejl.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget om at pålægge et gebyr på 500 kr., hvis skyldneren indgiver indsigelser, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil medføre en merudgift for de virksomheder m.v., der vælger at fremsætte en sådan indsigelse uden at få medhold i den.

Det vurderes, at principperne for agil erhvervsrettet regulering ikke er relevante for nærværende lovforslag.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget vurderes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 7. februar 2020 til den 6. marts 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk

Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Vandværker, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomdanmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, FDM, FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, HOFOR, HORESTA, ISOBRO, IT-Branchen, Justitia, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Mellemfolkeligt Samvirke, Nationalbanken, Oxfam IBIS, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening, Udbetaling Danmark og Ældre Sagen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget skal understøtte oprydningen og konverteringen af gældsposter og skal derigennem bidrage til at forbedre den fremtidige inddrivelseseffektivitet, hvilket alt andet lige vil øge inddrivelsesindtægterne. Størrelsesordenen heraf kan ikke kvantificeres nærmere.	Forslaget om indførelse af fradragsret for seniormedlemskontingent i arbejdsløshedskasser vurderes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringskonsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forslaget om at pålægge et gebyr på 500 kr., hvis skyldneren indgiver indsigelser, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil medføre en merudgift for de virksomheder m.v., der vælger at fremsætte en sådan indsigelse uden at få medhold i den.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering /Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Fordringshaveren overdrager fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen er en videreførelse af dagældende § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005.

Det fremgår af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4648. Det er forudsat i bemærkningerne, at »sædvanlig rykkerprocedure« kan være, at der ikke praktiseres en rykkerprocedure, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649.

Det fremgår ikke af bemærkningerne til § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, om det i bestemmelsen anførte om, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden efter gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om en egentlig gyldighedsbetingelse for at overdrage en fordring til inddrivelse. Forskellen mellem forskrifter af ordensmæssig karakter (ordensforskrifter) og forskrifter, der udgør egentlige gyldighedsbetingelser, er, at det kun er overtrædelse af sidstnævnte, der afføder retsvirkninger af betydning for den materielle retsstilling. Ordensforskrifter kan således være indsat for f.eks. at tjene et orienterende eller vejledende formål, der dog ikke vurderes at være af så væsentlig betydning, at manglende overholdelse bør afføde retsvirkninger.

Det taler for, at § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene udgør en ordensforskrift, at overdragelse til inddrivelse er en forventelig følge af, at betalingsfristen er overskredet. En skyldner, som ikke betaler en fordring inden betalingsfristens udløb, må således indse, at fordringen på et tidspunkt kommer under inddrivelse, hvorefter fordringen kan tvangsinddrives. Det forhold, at en fordring overdrages til inddrivelse, har i øvrigt ikke betydning for skyldnerens indsigelsesret i forhold til at anfægte fordringens eksistens eller størrelse, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., hvorefter fordringshaveren behandler sådanne indsigelser, jf. dog §§ 17 og 18. Hertil kommer, at de fleste skyldnere, som har fordringer under

inddrivelse, vil få anledning til at anfægte, at der er gennemført rykkerprocedure, når de får afgørelser eller andre meddelelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden om f.eks. rykkere for betaling, modregning, iværksættelse af lønindeholdelse, udlægsforretning m.v. Med andre ord vil skyldnerne – uanset at fordringshaverne ikke har gennemført rykkerprocedure – erfare, at fordringerne er under inddrivelse, når restanceinddrivelsesmyndigheden kontakter skyldnerne med afgørelser eller andre meddelelser.

Omvendt har overdragelsen af en fordring til inddrivelse nogle retsvirkninger, der er væsentlige for skyldneren og derfor kan tale for, at § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er mere end en ordensforskrift.

For det første vil fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bøder, blive forrentet med en årlig rente (»inddrivelsesrente«) svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, (p.t. 8,05 pct.), jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, 1. pkt., trådte i kraft den 1. august 2013. Før den 1. august 2013 blev fordringer under inddrivelse forrentet med en rente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Inddrivelsesrenten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Inddrivelsesrenter var til og med den 31. december 2019 fradragsberettigede, jf. § 5 b, der blev indsat ved lov nr. 1575 af 27. december 2019 og ophævede fradragsretten med virkning fra og med den 1. januar 2020. Fordringer, der endnu ikke er overdraget til inddrivelse, vil som udgangspunkt få tilskrevet en opkrævningsrente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Det vil derfor bero på en konkret vurdering – ud fra en sammenligning af rentesatsen, tidspunktet for rentetilskrivning og adgang til fradragsret – om inddrivelsesrenten er mere byrdefuld for skyldneren end opkrævningsrenten.

For det andet vil fordringer under inddrivelse kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden med de i lovgivningen fastsatte inddrivelsesskridt. Disse omfatter bl.a. modregning, lønindeholdelse og pantefogedudlæg, jf. §§ 7-12 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Sådanne inddrivelsesskridt er tillagt forældelsesafbrydende virkning, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2 og 4. Derudover kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen stilles i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, afbrydes med virkning fra afgørelsesdatoen, når lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For det tredje vil fordringer under inddrivelse blive omfattet af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af stk. 1, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018, der ved dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021, jf. afsnit 2.1. Det følger af stk. 7, 1. pkt., at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter samt de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Praksis på området er ikke helt entydig, i forhold til om det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om en egentlig gyldighedsbetingelse for at kunne overdrage en fordring til inddrivelse. Fogedretten i Svendborg fandt i kendelse af 27. april 2018, at det ikke var dokumenteret, at fordringshaverens sædvanlige rykkerprocedure var gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt.,

i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller at der var foretaget underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og at restanceinddrivelsesmyndighedens udlæg derfor skulle ophæves, fordi fordringen ikke var lovmedholdeligt overdraget til inddrivelse.

I nr. 1 foreslås, at der i § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 4. *pkt.*, der bestemmer, at sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., kun gennemføres, hvis det er muligt, og at gennemførelse heraf ikke skal være en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Det foreslås, at reglen vil skulle finde anvendelse, medmindre andet følger af anden lovgivning. Hvis det følger af opkrævningslovgivningen for den pågældende fordring, at det er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse, at der er gennemført en bestemt rykkerprocedure, og opkrævningslovgivningen ikke giver mulighed for at undlade rykkerproceduren, når det ikke er muligt at rykke, foreslås det ikke ved dette lovforslag at ændre herpå. Særregler om opkrævning har i sådanne tilfælde forrang i forhold til den foreslåede regel. I de tilfælde, hvor fordringshaverens sædvanlige rykkerprocedure er slet ikke at rykke, har forslaget ikke betydning. Forslaget skal derfor alene have betydning for fordringer, for hvilke der – i medfør af særregler om opkrævning eller fordringshaverens praksis – er en sædvanlig rykkerprocedure om at rykke skyldneren, men hvor gennemførelse af denne rykkerprocedure ikke i medfør af særregler om opkrævning er en gyldighedsbetingelse for at overdrage fordringen til inddrivelse. Forslaget skal med andre ord kun have betydning for de fordringer, hvor det i dag alene er i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – og ikke særlige opkrævningsregler – at der udspringer indsigelser af at overdrage fordringen til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure.

Den foreslåede regel har til formål at afklare den nuværende tvivl om, hvorvidt det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure alene er udtryk for en ordensforskrift, der ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse. Det vil herefter ikke i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., være en gyldighedsbetingelse for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, at der forudgående er gennemført sædvanlig rykkerprocedure. Herved fjernes den uheldige fortolkningstvív om retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure.

Selv om forslaget vil indebære en afklaring af, at det anførte i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure alene er udtryk for en ordensforskrift, bør det tilstræbes, at ordensforskrifter i videst muligt omfang overholdes, uanset at manglende overholdelse heraf ikke afføder retsvirkninger for det konkrete retsforhold. Fordringshaverne vil fortsat ikke kunne gennemføre sædvanlig rykkerprocedure i de tilfælde, hvor skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, samtidig med at skyldnerens adresse er ukendt, eller hvor rykkerbrevet kommer retur fra en oplyst adresse (»returpost«). Den foreslåede regel indeholder af den grund også en undtagelsesbestemmelse om, at fordringshaveren, medmindre andet følger af anden lovgivning, kun skal gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis det er muligt. Det vil f.eks. ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Dette svarer i øvrigt til de tilfælde, hvor der kan iværksættes lønindeholdelse og særskilt lønindeholdelse uden forudgående varsel og underretning, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilsvarende vil det ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure, hvis skyldneren er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige og rykkerbrevet kommer retur fra den oplyste adresse. Undtagelsesbestemmelsen har til formål at sikre, at § 2, stk. 3, 1. pkt., overholdes, når det ikke er muligt at foretage sædvanlig rykkerprocedure.

Forslaget har ikke til formål at ændre på, at fordringshaveren også fremadrettet vil kunne gennemføre en rykkerprocedure, hvis dette er muligt. Gennemførelsen af en rykkerprocedure vil således kunne tilskynde skyldneren til at betale fordringen for derved at afværge, at fordringen overdrages til inddrivelse. Forslaget vil alene medføre, at gennemførelsen af en rykkerprocedure ikke er en forudsætning for at overdrage fordringen til inddrivelse, medmindre andet følger af anden lovgivning.

Det foreslås i lovforslagets § 5, stk. 1, at denne del af loven træder i kraft den 1. juli 2020. Forslaget vil således have betydning for fordringer, der modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra og med den 1. juli 2020. Forslaget vil derimod ikke have betydning for fordringer, der er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juli 2020. For sådanne fordringer foreslås det i stedet at indføre en løsningsmodel bestående af tre dele, jf. nedenfor om lovforslagets § 1, nr. 25.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 2

Fordringshaveren overdrager fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Inden fordringer overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen er en videreførelse af dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005.

Det fremgår af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at underretningen i praksis kan ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure – sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649. Dette er i administrativ praksis blevet fortolket således, at den skriftlige underretning under opkrævningsproceduren f.eks. kan gives via fortryk på skyldnerens årsopgørelse, såfremt denne underretning er kommet frem til skyldneren, før fordringen overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det fremgår af § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at underretning efter 1. pkt. kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Det fremgår af bemærkningerne til § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at den absolutte hovedregel fortsat er, at fordringshaveren inden overdragelsen af fordringer til inddrivelse skriftligt skal underrette skyldneren om overdragelsen. Det fremgår også af bemærkningerne, at bestemmelsen om, at underretning kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, alene er møttet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg, arrest eller indgivelse af konkursbegæring, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 274.

Undtagelsen i § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er i praksis blevet fortolket således, at der bl.a. kan undlades underretning ved foretagelse af arrest, ved foretagelse af udlæg uden forudgående underretning, jf. retsplejelovens §§ 486 og 493, og ved indgivelse af konkursbegæring, f.eks. i sager, hvor der optræder økonomisk kriminalitet, eller for uforfaldne krav konstateret i forbindelse med kontrol i en virksomhed.

Det fremgår ikke af bemærkningerne til § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, om underretningspligten alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om en egentlig gyldighedsbetingelse for at overdrage en fordring til inddrivelse. Forskellen mellem forskrifter af ordensmæssig karakter (ordensforskrifter) og forskrifter, der udgør egentlige gyldighedsbetingelser, er,

at det kun er overtrædelse af sidstnævnte, der afføder retsvirkninger af betydning for den materielle retsstilling. Ordensforskrifter kan således være indsat for f.eks. at tjene et orienterende eller vejledende formål, der dog ikke vurderes at være af så væsentlig betydning, at manglende overholdelse bør afføde retsvirkninger.

Det taler for, at § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene udgør en ordensforskrift, at overdragelse til inddrivelse er en forventelig følge af, at betalingsfristen er overskredet. En skyldner, som ikke betaler en fordring inden betalingsfristens udløb, må således indse, at fordringen på et tidspunkt kommer under inddrivelse, hvorefter fordringen kan tvangsinddrives. Det forhold, at en fordring overdrages til inddrivelse, har i øvrigt ikke betydning for skyldnerens indsigelsesret i forhold til at anfægte fordragens eksistens eller størrelse, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., hvorefter fordringshaveren behandler sådanne indsigelser, jf. dog §§ 17 og 18. Hertil kommer, at de fleste skyldnere, som har fordringer under inddrivelse, vil få anledning til at anfægte, at der foretaget underretning, når de får afgørelser eller andre meddelelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden om f.eks. rykkere for betaling, modregning, iværksættelse af lønindeholdelse, udlægsforretning m.v. Med andre ord vil skyldnerne – uanset at fordringshaverne ikke har underrettet dem om, at fordringerne vil blive overdraget til inddrivelse – erfare, at fordringerne er under inddrivelse, når restanceinddrivelsesmyndigheden kontakter skyldnerne med afgørelser eller andre meddelelser.

Omvendt har overdragelsen af en fordring til inddrivelse nogle retsvirkninger, der er væsentlige for skyldneren og derfor kan tale for, at § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er mere end en ordensforskrift.

For det første vil fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bøder, blive forrentet med en årlig rente (»inddrivelsesrente«) svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, (p.t. 8,05 pct.), jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, 1. pkt., trådte i kraft den 1. august 2013. Før den 1. august 2013 blev fordringer under inddrivelse forrentet med en rente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Inddrivelsesrenten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Inddrivelsesrenter var til og med den 31. december 2019 fradragsberettigede, jf. § 5 b, der blev indsat ved lov nr. 1575 af 27. december 2019 og ophævede fradragsretten med virkning fra og med den 1. januar 2020. Fordringer, der endnu ikke er overdraget til inddrivelse, vil som udgangspunkt få tilskrevet en opkrævningsrente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Det vil derfor bero på en konkret vurdering – ud fra en sammenligning af rentesatsen, tidspunktet for rentetilskrivning og adgang til fradragsret – om inddrivelsesrenten er mere byrdefuld for skyldneren end opkrævningsrenten.

For det andet vil fordringer under inddrivelse kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden med de i lovgivningen fastsatte inddrivelsesskridt. Disse omfatter bl.a. modregning, lønindeholdelse og pantefogedudlæg, jf. §§ 7-12 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Sådanne inddrivelsesskridt er tillagt forældelsesafbrydende virkning, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2 og 4. Derudover kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen stilles i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, afbrydes med virkning fra afgørelsesdatoen, når lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For det tredje vil fordringer under inddrivelse blive omfattet af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af stk. 1, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20.

november 2018, der ved dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021, jf. afsnit 2.1. Det følger af stk. 7, 1. pkt., at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter samt de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Praksis på området er ikke helt entydig, i forhold til om § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om en egentlig gyldighedsbetingelse for at kunne overdrage en fordring til inddrivelse.

Landsskatteretten fandt i afgørelse af 25. oktober 2010 (SKM2010.680.LSR), at inddrivelsesskridt var foretaget med rette, uanset at der ikke var sket underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forud for overdragelsen af fordringerne til inddrivelse. Landsskatteretten lagde i den forbindelse vægt på, at manglende overholdelse af underretningspligten ikke kunne medføre, at der ikke kunne foretages inddrivelse af kravet, og at foretagne inddrivelsesskridt derfor ikke skulle anses for ugyldige.

Landsskatteretten har imidlertid ved en senere afgørelse af 23. november 2017 (SKM2017.661.LSR) skabt tvivl om sin fortolkning af, hvorvidt manglende opfyldelse af underretningspligten, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, i visse tilfælde kan have betydning for adgangen til at beregne inddrivelsesrenter, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt. I afgørelsen fandt Landsskatteretten således, at fordringshaverens manglende underretning medførte, at de efterfølgende inddrivelsesrenter var pålagt uberettiget, idet betingelserne for at overdrage fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden ikke var opfyldt.

Fogedretten i Svendborg fandt i kendelse af 27. april 2018, at det ikke var dokumenteret, at fordringshaverens sædvanlige rykkerprocedure var gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller at der var foretaget underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og at restanceinddrivelsesmyndighedens udlæg derfor skulle ophæves, fordi fordringen ikke var lovmedholdeligt overdraget til inddrivelse.

I nr. 2 foreslås, at § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes.

Det foreslås med § 2, stk. 4, 1. pkt., at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt underretter skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning.

Det vil f.eks. ikke være muligt at foretage underretning af skyldneren om overdragelsen til inddrivelse, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Dette svarer i øvrigt til de tilfælde, hvor der kan iværksættes lønindeholdelse og særskilt lønindeholdelse uden forudgående varsel og underretning, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilsvarende vil det ikke være muligt at gennemføre sædvanlig rykkerprocedure og foretage underretning, hvis skyldneren er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige og rykker-/underretningsbrevet kommer retur fra den oplyste adresse.

Baggrunden for den foreslåede regel er, at fordringshavere som nævnt ovenfor i nogle tilfælde kan have svært ved at foretage underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det kan f.eks. være tilfældet i situationer, hvor skyldneren i medfør af §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget for tilslutningen til Digital Post, og skyldnerens adresse samtidig er ukendt, eller hvor rykker-/underretningsbrevet kommer

retur fra en oplyst adresse (»returpost«). Det er vigtigt for fordringshaverne, at fordringer kan sendes til inddrivelse, da fordringerne ellers risikerer at forældes som følge af fordringshavernes manglende mulighed for at foretage forældelsesafbrydende skridt over for skyldneren. Fordringshavere kan i praksis alene afbryde forældelsen for fordringer under opkrævning, ved at skyldneren erkender sin gæld, jf. forældelseslovens § 15. Det er ofte vanskeligt at få skyldneren til at erkende gælden – og reelt umuligt, hvis skyldnerens adresse er ukendt, og skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post. Hertil kommer, at det virker urimeligt, hvis en skyldner, der holder sin adresse skjult, og som formodes at have aktiver i Danmark, kan undgå inddrivelse af fordringen ved at undlade at blive tilsluttet eller ved at blive fritaget for Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere.

Det foreslås med § 2, stk. 4, 2. pkt., at underretning efter 1. pkt. ikke er en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den foreslåede regel har til formål at afklare den nuværende tvivl om, hvorvidt underretningspligten, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, alene er udtryk for en ordensforskrift, der ikke er en forudsætning for at overdrage fordringer til inddrivelse. Det vil herefter ikke i medfør af § 2, stk. 4, 1. pkt., være en gyldighedsbetingelse for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, at fordringshaveren forudgående har underrettet skyldneren herom. Herved fjernes den uheldige fortolkningstvivl om retsvirkningen af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure og foretagelse af underretning, der er opstået som følge af SKM2017. 661. LSR og Fogedretten i Svendborgs kendelse af 27. april 2018.

Dette skal ses i sammenhæng med, at det har visse retsvirkninger, når en fordring overdrages til inddrivelse, jf. beskrivelsen heraf ovenfor. Det er således nødvendigt at undgå, at der kan opstå tvivl om, hvorvidt der kan beregnes inddrivelsesrenter af gælden, hvorvidt foretagne inddrivelsesskridt er gyldige, hvorvidt fordringen er omfattet af forældelsesreglerne i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og hvorvidt tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales. Hvor konsekvenserne af uberettigede inddrivelsesrenter vil være, at disse bortfalder og efter omstændighederne vil skulle erstattes af opkrævningsrenter, kan konsekvenserne af, at fordringen ikke er omfattet af forældelsesreglerne i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., eller at tvangsinddrivelsesskridt – med den heraf følgende forældelsesafbrydelsesvirkning – er ugyldige, være, at der indtræder utilsigtet forældelse, medmindre fordringen er omfattet af forældelsesudskydelsesreglen i forældelseslovens § 14, stk. 1, om manglende kendskab til skyldnerens opholdssted, hvorefter forældelse tidligst indtræder 1 år efter, at fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, idet den absolutte forældelsesfrist på 10 år, jf. § 3, stk. 3, dog skal respekteres, jf. § 14, stk. 2.

Der er ved den foreslåede nyaffattelse af § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke tiltænkt en ændring af, hvordan underretningen vil kunne foretages, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og hvornår underretning vil kunne undlades, som følge af at underretning må antages at ville medføre væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning, jf. § 2, stk. 4, 2. pkt. Forslaget vil derfor ikke indebære en ændring af, at underretning kan ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure – sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. Underretning vil derfor også fremover f.eks. kunne gives via fortryk på skyldnerens årsopgørelse. Tilsvarende vil forslaget ikke indebære en ændring af, at muligheden for at undlade underretning, når underretning må antages at ville medføre væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Denne bestemmelse vil som hidtil være møntet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg, arrest eller indgivelse af konkursbegæring.

Det foreslås i lovforslagets § 5, stk. 1, at denne del af loven træder i kraft den 1. juli 2020. Forslaget vil således have betydning for fordringer, der modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra og med den 1. juli 2020. Forslaget vil derimod ikke have betydning for fordringer, der er modtaget til

inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juli 2020. For sådanne fordringer foreslås det i stedet at indføre en løsningsmodel bestående af tre dele, jf. nedenfor om lovforslagets § 1, nr. 25.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 3

Skatteministeren kan i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte nærmere regler om bl.a. fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til inddrivelse. Bemyndigelsen er udmøntet i § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor det i 3. pkt. er bestemt, at fordringshaveren ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder efter omstændighederne oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, kan under visse betingelser tilbagekalde en fordring, der er overdraget til inddrivelse. Efter § 2, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan en tilbagekaldelse således ske med henblik på at tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen som følge af væsentlige ændringer i skyldnerens forhold. Efter § 2, stk. 12, kan en fordring tilbagekaldes med henblik på gennemførelse af modregning for kravet, dvs. en modregning, der gennemføres i opkrævningsfasen.

En fordring kan også på restanceinddrivelsesmyndighedens foranledning blive sendt tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen. Det er f.eks. tilfældet, hvis der for fordringer, for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden er kendskab til eller mistanke om datafejl, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist af fordringshaver eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, er sket identifikation og tilbagekaldelse af de fordringer, der er berørt af fejlen, jf. § 2, stk. 6, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det samme er tilfældet, hvis en fordringshaver ikke søger en skyldners indsigelser om kravets eksistens og størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt.

Ved restanceinddrivelsesmyndighedens tilbagesendelse af fordringer efter § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og ved tilbagekaldelse af fordringer, jf. § 2, stk. 11 og 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sender restanceinddrivelsesmyndigheden de renter, der er påløbet, mens fordringen har været under inddrivelse, og som er under inddrivelse, til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne har tilbagekaldt eller fået tilbagesendt fordringerne, jf. herved § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i nr. 3, at der med § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en række bestemmelser om gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

Det foreslås i § 2, stk. 10, 1. pkt., at ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. En sådan regel vil være i overensstemmelse med, hvad der allerede er gældende ret.

Det foreslås i § 2, stk. 10, 2. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden dog skal kunne bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører.

Det vil med den foreslåede bestemmelse kunne aftales med en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at gebyret skal overdrages uden oplysning om et hovedkrav, idet sådanne aftaler kan blive indgået som led i tilslutningen af fordringshavere til det nye inddrivelsessystem,

PSRM. Da fordringer i tre niveauer ikke vil kunne håndteres i PSRM, foreslås det dog, at reglen udformes således, at restanceinddrivelsesmyndigheden selv skal kunne bestemme, at oplysningen ikke skal gives.

Det foreslås i § 2, stk. 10, 3. pkt., at hvis der ved overdragelsen af et gebyr er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen vil skulle behandles som et selvstændigt hovedkrav.

En sådan beslutning, der vil være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, hvorfor beslutningen ikke vil være omfattet af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang for afgørelser, vil forudsætte, at gebyret ikke er forældet på beslutningstidspunktet.

Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vil stadig skulle kunne redegøre for, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, hvis skyldneren ønsker dette oplyst.

Det foreslås i § 2, stk. 10, 4. pkt., at hvis der ved overdragelsen af et gebyr ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., vil restanceinddrivelsesmyndigheden skulle behandle gebyret som et selvstændigt hovedkrav.

Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vil også i denne situation stadig skulle kunne redegøre for, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, hvis skyldneren ønsker dette oplyst.

At gebyrer af restanceinddrivelsesmyndigheden vil blive behandlet som selvstændige hovedkrav i medfør af de regler, der foreslås i § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., vil bl.a. indebære, at disse gebyrer ikke, mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan forældes accessorisk efter forældelseslovens § 23, stk. 2, som følge af hovedkravets forældelse. I § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er i forvejen bestemt, at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører.

Reglen i § 3 B, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter gebyrer, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, efter modtagelsen med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene anses at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, vil derfor ikke have betydning for de gebyrer, der overdrages uden en oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, og derfor af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som hovedkrav, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Reglen i § 3 B, stk. 1, 3. pkt., vil heller ikke have betydning for de gebyrer, der er overdraget med en oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, og som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning fremover skal behandles som et hovedkrav, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 3. pkt.

Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne behandles som et selvstændigt hovedkrav, jf. ovenfor, vil, hvis det returneres til fordringshaveren eller den, der opkræver fordringen på vegne af fordringshaveren, af denne skulle behandles som en underfordring til hovedkravet, hvorfor gebyret atter vil kunne forældes accessorisk.

Det foreslås endelig i § 2, stk. 10, 5. pkt., at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

En tilbagesendelse vil både kunne skyldes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringsha-

veren opkræver fordringen, har tilbagekaldt gebyret og tilhørende renter, eller at restanceinddrivelsesmyndigheden selv har tilbagesendt gebyret og tilhørende renter. Ved en tilbagesendelse af et hovedkrav tilbagesendes også tilhørende renter, jf. § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis årsagen til en tilbagekaldelse af hovedkravet også vedrører det tilhørende gebyr, vil det være fordringshavers ansvar tillige at tilbagekalde gebyret.

Restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, kan ikke håndtere fordringer i tre niveauer. Et gebyr, der vedrører et hovedkrav, kan udløse renter. Hovedkravet befinder sig på niveau 1, mens det tilhørende gebyr som underfordring befinder sig på niveau 2, mens eventuelle renter som underfordringer af gebyret vil skulle placeres på niveau 3, hvilket dog ikke er muligt i PSRM.

Den foreslåede regel i § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er nødvendig for at undgå, at PSRM skal kunne håndtere fordringer i tre niveauer, idet renter af et gebyr, herunder inddrivelsesrenter, der efter at være blevet tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, ville skulle placeres i niveau 3, der som sagt ikke findes i PSRM. Det bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt ikke har problemer med at håndtere inddrivelsesrenter, der løbende tilskrives gebyrer. Problemstillingen med fordringer i tre niveauer vedrører således alene de renter, der modtages fra fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 4

Efter § 2, stk. 13, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-12, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand.

Det foreslås i nr. 4, at bemyndigelsen også skal gælde den i nr. 3 foreslåede regel i § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om overdragelsen af gebyrer. Skatteministeren foreslås derfor at skulle kunne fastsætte nærmere regler for bl.a. den aftale, der skal kunne indgås mellem fordringshaveren eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, og restanceinddrivelsesmyndigheden om, at gebyrer skal overdrages med oplysning om det hovedkrav, de vedrører. Henvisningen til stk. 1-12 foreslås derfor ændret til en henvisning til stk. 1-13.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 5

I § 3, stk. 8, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen eller via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldneren og andre.

Det foreslås i nr. 5, at § 3, stk. 8, 3. pkt., udvides til også at omfatte regler om en sådan redegørelse for gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden eller måtte blive indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., uden oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, for gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 2, stk. 10, 3. pkt., har besluttet, at de fremover skal behandles som selvstændige hovedkrav, samt for renter og gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, behandles som selvstændige hovedkrav.

Det er tanken, at der skal kunne fastsættes forskellige regler for de nævnte fordringer, afhængig af hvilket inddrivelsessystem de befinder sig i.

Den foreslåede regel i nr. 5 skal for det første ses i lyset af den i nr. 3 foreslåede regel, hvorefter der med § 2, stk. 10, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås indsat en bestemmelse om overdragelsen af gebyrer til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilken overdragelse foreslås at skulle være uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyrerne vedrører, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har bestemt sig for dette. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har oplysninger om det eller de hovedkrav, et gebyr vedrører, vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke i afgørelser og andre meddelelser til skyldneren kunne redegøre for relationen til det eller de hovedkrav, som gebyret vedrører.

Den foreslåede regel skal for det andet ses i lyset af den i nr. 3 foreslåede regel i § 2, stk. 10, 3. pkt., hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at gebyrer, for hvilke der ved overdragelsen er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav. Ved en sådan beslutning fjernes den oplyste relation om det hovedkrav, som det pågældende gebyr vedrører.

Den foreslåede regel skal for det tredje ses i lyset af den i nr. 10 foreslåede udvidelse af skatteministerens bemyndigelse i § 7, stk. 4, til desuden at omfatte en adgang til at fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen.

Restanceinddrivelsesmyndigheden varetager således både modregning med fordringer, der er modtaget til inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer, der er under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3. Fordringer under opkrævning registreres i den forbindelse til modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, der i praksis er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI. Når fordringshaveren er tilsluttet det nye inddrivelsessystem, PSRM, kan fordringer inklusive renter og gebyrer derfor i en periode være registreret i fordringsregisteret i DMI med henblik på modregning for senere – når betingelserne herfor er opfyldt – at blive kaldt tilbage fra dette system og sendt til inddrivelse i PSRM. Det kan derfor være nødvendigt at kunne registrere det samme gebyr til modregning i både fordringsregisteret i DMI og inddrivelsessystemet PSRM, og det kan i den forbindelse være nødvendigt også i fordringsregisteret i DMI at kunne registrere gebyrer med og uden en relation til hovedkravet.

Den foreslåede regel i nr. 5 skyldes for det fjerde den i nr. 6 foreslåede regel, hvorefter der med § 3 D, stk. 1-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås indsat bestemmelser om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at renter eller gebyrer fremover behandles som selvstændige hovedkrav, hvis der for renterne eller gebyrerne, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og vedrører et hovedkrav, der også er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, og der for hovedkravet ikke er kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften. Forslaget har til formål at sikre, at der kan fastsættes nærmere regler, der tager højde for, at underfordringer, der skal behandles som selvstændige hovedkrav, ikke vil kunne beskrives med henvisning til det oprindelige hovedkrav. Der vil således kunne fastsættes nærmere regler om, at sådanne renter og gebyrer kan beskrives på anden vis.

Det vil almindeligvis være et krav, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan redegøre for, hvilket hovedkrav en rente eller et gebyr vedrører, idet oplysningen herom kan være relevant for skyldnerens mulighed for at vurdere, om gælden er korrekt opgjort. Hvis relationen mellem hoved- og underfordringer brydes i forbindelse med en konvertering, således at hovedkravet konverteres til PSRM, mens de ikkekonverteringsparate renter eller gebyrer bliver tilbage i DMI, vil relationen ikke længere være en registreret oplysning hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det vil dermed ikke længere være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden i senere kommunikation om renterne eller gebyrerne at oplyse skyldneren om det hovedkrav, som disse vedrører. Hvis renterne eller gebyrerne på et senere tidspunkt måtte blive konverteret til PSRM, vil relationen ikke blive genskabt, og renterne eller gebyrerne vil dermed fortsat ikke med sikkerhed blive vist i relation til hovedkravet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil fortsat ved beskrivelse af underfordringen kunne oplyse skyldneren om underfordringens størrelse og fordringshaveren. For andre fordringstyper end dem, der er opkrævet via skattekontoen efter et saldoprincip, vil det som udgangspunkt være muligt for skyldneren ud fra oplysning om fordringshaveren at identificere, hvilke fordringstyper en opkrævningsrente kan vedrøre. Er der tale om et gebyr til DSB, vil dette eksempelvis vedrøre et krav på kontrolafgift, mens en opkrævningsrente overdraget fra Udbetaling Danmark kan vedrøre studiegæld.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5 og 2.6.

Til nr. 6

Det følger af almindelige forvaltningsretlige principper, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden der træffes afgørelse i sagen (officialprincippet). Formålet med officialprincippet er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialprincippet er en såkaldt garantiforskrift. Dette indebærer, at en afgørelse truffet i en sag, der var utilstrækkeligt oplyst, kan tilsidesættes som ugyldig. En forvaltningsmyndighed kan ikke uden hjemmel i lovgivningen fravige de almindelige principper for sagsoplysning ved f.eks. alene at foretage en generaliseret eller forenklet sagsoplysning.

Officialprincippet indebærer, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har kendskab til eller mistanke om, at en fordring er ramt af datafejl af en sådan karakter, at inddrivelse ikke lovligt vil kunne foretages, vil fordringens data skulle bekræftes eller korrigeres, før fordringen kan inddrives. Ligeledes vil tvivl om en fordrings retskraft, f.eks. om fordringen er forældet, skulle afkræftes, før fordringen kan inddrives.

Mistanke om, at fordringer er ramt af datafejl, vil f.eks. foreligge, når det på baggrund af allerede konstaterede tilfælde af datafejl for fordringer i en bestemt fordringsgruppe må formodes, at et ikke ubetydeligt antal af de øvrige fordringer i samme fordringsgruppe tilsvarende er ramt af datafejl. Forudsat at datafejlene er af en sådan karakter, at de kan have betydning for inddrivelsens lovlighed, kan restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af officialprincippet i sådanne tilfælde ikke inddrive fordringer i denne fordringsgruppe, indtil den pågældende fordrings data er bekræftet eller korrigeret.

Tvivl om fordringers retskraft vil foreligge, når det ikke med en væsentlig grad af sikkerhed vides, at fordringerne er retskraftige. Det er tilstrækkeligt til, at der foreligger en generel tvivl om fordringernes retskraft. Der behøver således ikke at foreligge sådanne objektive indikationer herfor, at der er tale om en egentlig mistanke. I øjeblikket foreligger der tvivl om fordringernes retskraft for et væsentligt antal fordringer registreret i det suspenderede it-system, DMI. Disse fordringer afventer derfor en oprydningssproces, hvor fordringerne undersøges for bl.a. retskraft, så de, hvis de konstateres at være retskraftige, kan konverteres til det nye inddrivelsessystem, PSRM, med henblik på inddrivelse.

Hvor officialprincippet omhandler de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at suspendere inddrivelsen, indtil fordringens data er bekræftet eller korrigeret, giver § 2, stk. 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for helt eller delvist at suspendere inddrivelsen i de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har kendskab til eller mistanke om, at fordringerne er berørt af datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden suspenderer inddrivelsen i medfør af § 2, stk. 6, 1. pkt., ophæves suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen, jf. 2. pkt. Har fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen, jf. 3. pkt.

Det følger af § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at dækker beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge: 1) Bøder, 2) underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og 3) andre fordringer.

Det følger af § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. Det følger af 3. pkt., at for en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Det følger af 4. pkt., at hvis en oplysning om hovedkravet ikke er givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt.

Det følger af § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Det fremgår af § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1. Tilsvarende fremgår det af § 11, at fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1. Det fremgår af lovens bilag 1, afsnit I, at der – på nær de oplistede undtagelser – ikke kan foretages lønindeholdelse efter § 10 for civilretlige fordringstyper. Noget tilsvarende fremgår af bilagets afsnit II for udpantning efter § 11.

Skatteministeren kan med hjemmel i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for perioden til og med den 31. december 2021 fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bemyndigelsen i § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er udnyttet ved i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige at fastsætte nærmere regler for retskraftvurderingerne.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden først retskraftvurderer bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Retskraftvurderingerne foretages ifølge § 50, stk. 2, 2. pkt., derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf, jf. § 50, stk. 2, 3. pkt.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 6, 1. pkt., er bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl.

I nr. 6 foreslås, at der med § 3 D indsættes en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 3 D, stk. 1, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at renter eller gebyrer fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav, hvis der for renter eller gebyrer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og efter det oplyste vedrører et hovedkrav, der også er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, og der for hovedkravet ikke er kendskab til eller mistanke om sådanne datafejl eller tvivl om retskraften.

Renter og gebyrer, der som følge af en beslutning, som restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse har truffet, fremover vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil herefter ikke længere være relateret til hovedkravet, der konverteres til PSRM. Sådanne renter og gebyrer vil fortsat være under inddrivelse i DMI, hvor de eventuelt senere (efter vurdering af retskraft og datakvalitet) vil kunne inddrives som selvstændige hovedkrav, f.eks. ved modregning eller udlæg i DMI, eller vil blive afskrevet som forældede. Konverteres renten eller gebyret senere (efter vurdering af retskraft og datakvalitet) til PSRM, vil de fortsat skulle inddrives som selvstændige hovedkrav.

Den foreslåede regel er en »kan-bestemmelse«, som restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at udnytte. Hvis det kun er en del af renterne, eller hvis det kun er ét eller visse af flere gebyrer, der er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, vil det kun være den berørte del af renterne eller gebyrerne, for hvilke det vil kunne besluttet, at de fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil kunne beslutte, om det er alle eller kun en del af de berørte renter eller gebyrer, der fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav.

Betingelserne for den foreslåede regels anvendelse er kumulative. Der skal således både foreligge et hovedkrav, der ikke er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, og én eller flere underfordringer, der er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften.

Det er efter den foreslåede bestemmelse en betingelse, at der er tale om kendskab til eller mistanke om »datafejl, der er til hinder for inddrivelse«. Dette vil indebære, at datafejl uden betydning for inddrivelsen ikke vil medføre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe beslutninger om, at renterne eller gebyrerne fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav. Datafejl, der som følge af bestemmelserne, som ved lovforslagets § 1, nr. 7 og 11, foreslås indført i § 4, stk. 2, 5. pkt., og § 8 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke vil være til hinder for inddrivelse, vil således ikke medføre, at renterne eller gebyrerne kan få opsplittet deres relation til hovedkravet.

Renter og gebyrer, der som følge af en beslutning, som restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse har truffet, fremover vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil i alle sammenhænge skulle behandles som selvstændige hovedkrav og vurderes ud fra egne data i forbindelse med inddrivelse og anden administration af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette indebærer, at sådanne renter og gebyrer skal behandles særskilt i forhold til f.eks. modregning, eftergivelse og afskrivning, jf. §§ 7-9, 13 og 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis det oprindelige hovedkrav efter opsplitningen eftergives eller afskrives, vil renterne og gebyrerne, der nu vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, således ikke bortfalde accessorisk som følge heraf. Tilsvarende skal sådanne renter og gebyrer – på samme måde som det allerede i dag er tilfældet for renter omfattet af § 3 B, stk. 1 – behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse. Renter og gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at de skal behandles som selvstændige hovedkrav, kan derfor ikke længere bortfalde accessorisk ved forældelse af det oprindelige hovedkrav, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2. Derimod vil beslutningen ikke have betydning for fordringshaverens behandling af renterne eller gebyrerne. Eksempelvis vil fordringshaveren ved behandling af indsigelser om fordringen, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., fortsat skulle behandle renterne og gebyrerne som underkrav til hovedkravet.

En beslutning i medfør af den foreslåede regel om, at renter eller gebyrer fremover »af restanceinddrivelsesmyndigheden« vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil kun have betydning for, hvordan renterne eller gebyrerne behandles, mens de er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. En sådan beslutning vil derfor ikke ændre på, at renterne eller gebyrerne fortsat er en underfordring til hovedkravet, hvis fordringerne tilbagesendes til fordringshaveren. Renter eller gebyrer, der har været

omfattet af en beslutning om at skulle behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden som selvstændige hovedkrav, men som efterfølgende er blevet tilbagesendt til fordringshaveren, vil derfor bortfalde efter reglerne om accessorisk forældelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2, hvis hovedkravet forældes, uanset om hovedkravet på forældelsestidspunktet er under opkrævning eller inddrivelse. Derimod vil renter eller gebyrer, der er omfattet af en beslutning om at skulle behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden som selvstændige hovedkrav, og som ikke er tilbagesendt til fordringshaveren, ikke bortfalde efter reglerne om accessorisk forældelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2, hvis hovedkravet forældes, uanset om hovedkravet på forældelsestidspunktet er under opkrævning eller inddrivelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil efter opsplitningen ikke længere have mulighed for at identificere det hovedkrav, som renterne og gebyrerne oprindeligt var relateret til. Det vil derfor være fordringshaverens ansvar at sikre, at fordringer, der i opkrævningssammenhæng skal behandles samlet, også bliver behandlet samlet af fordringshaveren efter en opsplitning. Dette vil typisk være relevant i tilfælde, hvor det oprindelige hovedkrav og dets renter og gebyrer, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal tilbagesendes til fordringshaveren. En tilbagesendelse vil både kunne skyldes, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har tilbagekaldt gebyret og tilhørende renter, eller at restanceinddrivelsesmyndigheden selv har tilbagesendt gebyret og tilhørende renter. Ved en tilbagesendelse af et hovedkrav tilbagesendes også tilhørende renter, jf. § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis årsagen til en tilbagekaldelse af hovedkravet også vedrører det tilhørende gebyr, vil det være fordringshavers ansvar tillige at tilbagekalde gebyret. Det vil i sådanne tilfælde være fordringshaveren, der skal sørge for at identificere de renter og gebyrer hos restanceinddrivelsesmyndigheden, der skal tilbagesendes sammen med deres oprindelige hovedkrav, men som af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav.

Hvis det i medfør af den foreslåede bestemmelse besluttes, at renter eller gebyrer fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, vil den brudte relation til hovedkravet ikke kunne genetableres. Den brudte relation mellem hoved- og underfordring vil således ikke genopstå, når de(t) underkrav, der var berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, ikke længere er berørt heraf. Ligeledes vil den brudte relation mellem hoved- og underfordring ikke genopstå, hvis hoved- og/eller underfordringen, efter at have været tilbagesendt til fordringshaveren, senere genindsendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette vil både gælde i tilfælde, hvor fordringerne tilbagesendes på fordringshaverens initiativ (tilbagekaldelse), og hvor fordringerne tilbagesendes på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ.

Beslutningen om, at renterne eller gebyrerne fremover vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil have virkning fra beslutningstidspunktet. I praksis vil beslutningstidspunktet typisk være det tidspunkt, hvor hovedkravet og eventuelle konverteringsparate underkrav konverteres til det nye inddrivelsessystem. Beslutningen vil være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og er ikke en afgørelse, hvorfor beslutningen ikke omfattes af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang.

Der vil i forbindelse med ikrafttrædelsen af de foreslåede regler blive offentliggjort en vejledning herom på Gældsstyrelsens hjemmeside, hvor skyldnerne kan læse om de foreslåede regler og betydningen heraf. Det vil heraf fremgå blandt andet, at de foreslåede regler vil indebære, at der ved en gældsoversigt fra PSRM til de hovedkrav, der er vist i gældsoversigten, kan være underfordringer, der ikke fremgår af gældsoversigten, fordi underfordringerne som følge af opsplitningen fortsat er registreret i DMI.

Det foreslås med § 3 D, stk. 2, at renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af stk. 1 behandles som selvstændige hovedkrav, omfattes af § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede regel har til formål at præcisere, at renter, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden

har besluttet, at de vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, placeres i dækningsrækkefølgen i henhold til renternes egne modtagelsesdatoer. Reglen svarer til, hvad der allerede gælder for opkrævningsrenter, der er overdraget til inddrivelse uden oplysning om hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter forslaget vil fordringshaveren, som følge af at renterne behandles som et selvstændigt hovedkrav, ikke længere kunne regne med, at renterne altid dækkes før hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Renterne vil dermed risikere at kunne blive dækket senere end det hovedkrav, de er beregnet af.

Den nuværende dækning af renter forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, oprindeligt skyldtes hensynet til fradragsretten for inddrivelsesrenter, der forudsatte, at tidligere års inddrivelsesrenter var blevet betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8, 1. pkt. Da fradragsretten for inddrivelsesrenter er blevet ophævet fra og med den 1. januar 2020, jf. § 5 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der blev indsat ved lov nr. 1575 af 27. december 2019, bør den senere dækning af renter dog ikke være byrdefuld for skyldneren. Tværtimod vil den senere dækning af renter være en fordel for skyldneren, idet den rentebærende fordring (hovedkravet) herved afvikles før den ikke rentebærende fordring (renten), således at skyldneren hurtigere kan afvikle sin gæld.

Det foreslås med § 3 D, stk. 3, at renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af stk. 1 behandles som selvstændige hovedkrav, ikke forrentes efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede regel har til formål at præcisere, at det forhold, at renter, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at de vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav, ikke fraviger princippet om, at inddrivelsesrenten er en simpel rente, dvs. at der ikke beregnes rentes rente.

Det foreslås med § 3 D, stk. 4, at skatteministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke renter der skal kunne inddrives ved lønindeholdelse efter § 10 eller udpantning efter § 11, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af stk. 1 har besluttet, at disse renter skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Det fremgår af bilag 1, afsnit I, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der – på nær de oplistede undtagelser – ikke kan foretages lønindeholdelse efter § 10 for civilretlige fordringstyper. Noget tilsvarende fremgår af bilagets afsnit II for udpantning efter § 11. Dette medfører tillige, at der ikke kan foretages lønindeholdelse eller udpantning for renter beregnet af civilretlige fordringer. Vurderingen af, om der kan ske lønindeholdelse eller udpantning for sådanne renter, forudsætter dermed kendskab til det hovedkrav, som renterne er beregnet af.

Hvis relationen mellem renterne og hovedkravet brydes i forbindelse med en konvertering, kan der opstå udfordringer med at vurdere, om der kan foretages lønindeholdelse eller udpantning for de renter, der herefter vil være registreret i DMI uden relation til et hovedkrav. Det vil således ikke med sikkerhed være muligt at vurdere, om renterne efter en opsplittning fra hovedkravet kan være beregnet af et civilretligt krav, som efter bilag 1 er undtaget fra lønindeholdelse og udpantning, idet f.eks. opkrævningsrenter af forskellige hovedkrav kan være registreret som én og samme fordringstype, der ikke afspejler hovedkravenes karakter i den sammenhæng.

Forslaget har til formål at sikre, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler, der sikrer, at der ikke kan foretages lønindeholdelse, jf. § 10, og udpantning, jf. § 11, for renter i de tilfælde, hvor der vil være risiko for, at renterne vedrører civilretlige fordringstyper, der er undtaget fra adgangen til lønindeholdelse og udpantning. Det forudsættes med forslaget, at der, indtil det er afdækket, i hvilke tilfælde der vil være risiko for, at renterne er beregnet af et civilretligt hovedkrav, ikke sker lønindeholdelse, jf. § 10, og udpantning, jf. § 11, for renter, der behandles som selvstændige hovedkrav.

Oprydningsarbejdet hos restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på konvertering af fordringer fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, til det nye inddrivelsessystem, PSRM, hvor gælden kan omfattes

af mere effektive inddrivelsesmidler såsom lønindeholdelse, har hidtil koncentreret sig om at bringe fordringers data i overensstemmelse med det målbillede for datakvalitet, som gælder for fordringer i PSRM, herunder de i forbindelse med tilkoblingen specificerede krav til stamdatoer for den enkelte fordringstype. Det er i den sammenhæng en grundlæggende betingelse for konvertering, at fordringen er konstateret retskraftig og ikke i DMI er isoleret som følge af viden eller mistanke om datafejl af betydning for inddrivelse eller dækning af fordringen.

I forbindelse med arbejdet med oprydning i fordringsmassen i DMI er der i flere tilfælde konstateret fordringer med datafejl. Derudover er det for bestemte fordringsgrupper konstateret, at visse fordringer har korrekte data, men kan have mistet retskraften som følge af forældelse, uden at det er muligt maskinelt at fastslå, hvilke fordringer der er tale om. Dette betyder samlet, at et væsentligt antal fordringer er berørt af kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om retskraften, hvor mistanken eller tvivlen har en sådan karakter, at fordringerne ikke lovligt kan inddrives. En stor del af disse fordringer er underfordringer (renter og gebyrer). Dette skyldes bl.a., at renter og gebyrer som følge af deres typisk begrænsede beløbsmæssige størrelse ikke har højeste prioritet ved den manuelle gennemgang af fordringerne, jf. § 50, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at renter og gebyrer derudover kun vurderes, hvis det hovedkrav, de vedrører, er retskraftigt og er uden datafejl, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med den første konverteringsbølge blev det besluttet, at hovedkrav med relaterede underfordringer kun konverteres samlet, dvs. når hovedkravet og samtlige underfordringer hertil opfylder betingelserne for konvertering. Denne beslutning skyldes, at relationen mellem hoved- og underfordring i dag er forudsat flere steder i lovgivningen og i udviklingen af det nye inddrivelsessystem, og at denne relation ikke kan bevares ved en opsplitning i forbindelse med en konvertering af hovedkravet alene. Dette indebærer imidlertid, at et ellers konverteringsparat hovedkrav i dag holdes tilbage fra konvertering, hvis der for én eller flere relaterede underfordringer er kendskab til eller mistanke om datafejl eller tvivl om fordringens retskraft.

Problematikken, hvor hovedkrav tilbageholdes fra konvertering som følge af tilhørende ikkekonverteringsparate underfordringer, er aktuelt konstateret for fordringer, der har været under opkrævning via Skatteforvaltningens opkrævningssystem KOBRA og af Udbetaling Danmark og DSB. Der er for disse fordringshavere et væsentligt antal hovedkrav, der afventer konvertering med henblik på inddrivelse i PSRM, fordi én eller flere underfordringer afventer vurdering af retskraften og/eller gennemgang på grund af kendskab til eller mistanke om datafejl.

For renter, der er opkrævet af Skatteforvaltningen via KOBRA-systemet, relateres disse ikke i alle tilfælde til det hovedkrav, som renten er beregnet af. I stedet kan renterne være registreret som en underfordring til den personskat, som renten er opkrævet på rate med. Med virkning fra den 1. juni 2018 er der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en række bestemmelser, der har til formål at gøre det muligt i relation til forældelse at håndtere KOBRA's renter trods manglende oplysning om det hovedkrav, hvoraf renten er beregnet. I den forbindelse blev § 3 B, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat, så KOBRA's renter i relation til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at de er modtaget til inddrivelse. Tvivl om det rentebærende krav gør det dog vanskeligt at retskraftvurdere KOBRA's renter med henblik på at sikre, at de ikke forud for lovændringen pr. 1. juni 2018 kunne være bortfaldet accessorisk. Blandt andet af denne årsag er renter fra KOBRA-systemet fortsat isoleret i DMI. I november 2019 estimeredes ca. 600.000 restskattefordringer til en kursværdi på ca. 2,8 mia. kr. fra KOBRA-systemet at være udelukket fra konvertering som følge af relaterede renter, der ikke er dæknings- og/eller konverteringsparate.

For Udbetaling Danmark er fordringer på studiegæld ofte registreret med relaterede renter og/eller gebyrer. Aktuelt er der imidlertid for flere renter og gebyrer tvivl om retskraft og datakvalitet, og der er derfor ikke grundlag for konvertering. Da en konvertering af disse renter og gebyrer således vil

forudsætte nærmere analyse og vurdering af retskraft og data, holder disse underfordringer aktuelt en betydelig del af de ellers konverteringsparate fordringer på studiegæld tilbage fra konvertering. I november 2019 estimeredes ca. 400.000 fordringer vedrørende studielån og for meget udbetalt studiestøtte til en kursværdi på ca. 1,6 mia. kr. at være udelukket fra konvertering på grund af udfordringer med relaterede renter og/eller gebyrer.

For DSB er der en række kontrolafgifter, der har relaterede gebyrer, som aktuelt forhindrer konvertering til PSRM. Det skyldes, at der endnu ikke er tilstrækkelig viden om datakvaliteten og retskraften for disse kontrolgebyrer, der derfor afventer nærmere vurdering af retskraft og/eller datakvalitet. Det er dermed ikke med den aktuelle viden muligt at vurdere, om data er korrekte, og om gebyrerne er retskraftige, og der er derfor ikke for disse grundlag for konvertering. Det enkelte gebyr udgør i den sammenhæng en mindre værdi. Gebyrerne estimeredes i november 2019 at tilbageholde ca. 25 pct. af DSB's kontrolafgifter fra konvertering, hvilket svarer til ca. 100.000 fordringer med en kursværdi på ca. 63 mio. kr.

Forslaget skal være med til at sikre, at sådanne konverteringsparate hovedkrav ikke tilbageholdes fra konvertering til PSRM af ikkekonverteringsparate renter eller gebyrer ved at give restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at flytte konverteringsparate hovedkrav til PSRM uden tilknyttede renter eller gebyrer, der ikke er konverteringsparate.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.6.

Til nr. 7

Bestemmelserne om dækningsrækkefølge for krav under inddrivelse findes i §§ 4 og 7, sidstnævnte om modregning, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med bestemmelsen i § 4, stk. 1, er der fastsat en objektiveret dækningsrækkefølge for anvendelsen af beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver eller modtager ved skyldners frivillige betaling. Reglen betyder, at i tilfælde, hvor et beløb, som inddrives hos skyldner eller frivilligt betales af denne, ikke kan dække alle de fordringer, der er modtaget til inddrivelse, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Ifølge § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder endvidere, at hvis der ikke er dækning til alle fordringer inden for den samme kategori, f.eks. henholdsvis bøder eller underholdsbidrag, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse. Hvis et inddrevet eller ved frivillig betaling modtaget beløb alene kan føre til delvis dækning af fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne efter FIFO-princippet, dvs. at den fordring, der først er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dækkes først.

Og renter dækkes forud for hovedfordringen, jf. bestemmelsens 2. pkt., hvilket i de specielle bemærkninger til den oprindelige bestemmelse i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760, var begrundet i, at skyldners mulighed for at opnå fradrag for renter kunne være betinget af, at renter for tidligere indkomstår var betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

Bestemmelsen i § 4, stk. 2, har været gældende fra indførelsen af inddrivelsessystemerne EFI/DMI i 2013.

Bestemmelsen kan føres tilbage til § 1, nr. 1, i lov nr. 516 af 7. juni 2006, der oprindeligt indsatte bestemmelsen som § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer.

Ved § 112, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 blev §§ 1-4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer ophævet med virkning fra den 1. januar 2009, hvor lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i stedet trådte i kraft og med § 4 ordret videreførte bestemmelsen i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Den nye § 4 blev dog først sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 937

af 4. juli 2013 med virkning fra og med den 1. august 2013, dvs. i forbindelse med idriftsættelsen af inddrivelsessystemerne EFI/DMI.

Ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1500 af 23. december 2014 fik § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nugældende affattelse, idet § 4, stk. 1, nr. 2, om underholdsbidrag blev ændret, så de private krav skal dækkes forud for offentlige krav.

Af de almindelige bemærkninger i lovforslaget til lov nr. 516 af 7. juni 2006 – lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6752 – fremgår i afsnit 3.2.1, at formålet med indførelsen af den oprindelige bestemmelse i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer var at harmonisere og objektivere dækningsrækkefølgen samt at skabe gennemsigtighed herom for såvel skyldner som fordringshaver.

Det såkaldte øremærkningsprincip, der omhandler skyldners adgang til at anvise, hvilken eller hvilke fordringer en betaling skal anvendes på, er med den objektiviserede dækningsrækkefølgerregel fraveget, hvilket blandt andet er begrundet i, at dækningsrækkefølgen netop tager højde for tilfælde, hvor enten skyldner eller fordringshaver har en særlig interesse i, at bestemte fordringer dækkes forud for andre.

Fortrinsstillingen for bøder begrundes således med dels bødernes byrdefulde karakter for skyldner, der risikerer en forvandlingsstraf, dels den særlige forældelsesregel i straffelovens § 97 a om bøder, hvorefter bøder bortfalder efter henholdsvis 5 eller 10 år, afhængig af om bødestørrelsen udgør op til 10.000 kr. eller mere.

For private underholdsbidrag er disse fordringers fortrinsstilling begrundet i, at der er tale om, at restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver privatretlige krav hos den bidragspligtige på vegne af den bidragsberettigede.

Af bemærkningerne til det nævnte lovforslag, L 209, fremgår det ligeledes, at dækningsrækkefølgen alene gælder individuelle inddrivelsesskridt mod skyldner (dvs. individualforfølgning), hvorfor udlodninger hidrørende fra en konkurs, gældssanering m.v. (dvs. universalforfølgning) ikke vil være omfattet af dækningsrækkefølgen.

Endvidere anvender restanceinddrivelsesmyndigheden dækningsrækkefølgen indsatsspecifikt. Herved forstås, at beløb, der inddrives ved henholdsvis en afdragsordning, en lønindeholdelse, et udlæg eller en erindringsskrivelse, kun anvendes til dækning af fordringer omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats. Skal andre fordringer dækkes, vil det efter praksis kræve en modregning. Ved fordringer forstås ud over hovedfordringen også de til denne knyttede renter, gebyrer og andre omkostninger, jf. §1, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der ikke dækning til alle fordringer, der omfattes af inddrivelsesindsatsen, anvendes beløbet til dækning af fordringerne i den rækkefølge, der fremgår af § 4, jf. ovenfor.

Efter § 4, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden uanset dækningsrækkefølgereglen i § 4, stk. 1 og 2, efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer. Tilladelse til en sådan fravigelse af dækningsrækkefølgen kan f.eks. gives, for at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde, f.eks. spiritusafgift, hvis manglende betaling af et sådant krav vil kunne føre til fratagelse af bevilling til salg af spiritus, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6760 f.

Endelig har skatteministeren i § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bemyndigelse til at fastsætte regler om gennemførelsen af reglerne i § 4, stk. 1 og 2. Bemyndigelsen kan ifølge de specielle bemærkninger til den oprindelige § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6761, anvendes til at fastlægge regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor reglerne i § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fører til, at to eller flere fordringer sidestilles, herunder tidspunktet for modtagelsen af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Denne indeholder nu i henholdsvis § 4, stk. 1, og § 49, stk. 1, nr. 2, følgende definition af begrebet modtagelsesdato: »En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelses-systemet«.

Med nr. 7 foreslås det at indføre en ny hjemmel i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til at indplacere fordringer, der er i overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. september 2013, i dækningsrækkefølgen ud fra den registrerede modtagelsesdato, uanset at denne modtagelsesdato potentielt kan være forkert registreret som følge af den måde, hvorpå modtagelsesdatoer har været registreret, dels i de tidligere inddrivelsessystemer KMD og KMD Ind, dels i forbindelse med konverteringen af eksisterende fordringer under inddrivelse til EFI/DMI. Den nye hjemmel foreslås som en indsættelse af et 5. punktum i § 4, stk. 2.

Ændringen skal løse en problemstilling, der er identificeret omkring potentielt forkert registrerede modtagelsesdatoer for en gruppe af fordringer, der i forbindelse med idriftsættelsen af EFI/DMI i 2013 blev konverteret fra KMD Ind til EFI/DMI, nemlig at dækningsrækkefølgen kan være administreret forkert som følge af usikkerheden om den korrekte modtagelsesdato.

For fordringer, der er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 1. september 2013, er det i forbindelse med oprydningsarbejdet efter EFI/ DMI således konstateret, at der i flere tilfælde kan være tvivl om, hvorvidt den registrerede modtagelsesdato faktisk er korrekt.

Med den foreslåede ændring vil der fremover kunne administreres på et sikkert hjemmelsgrundlag ved inddrivelse i DMI, og fordringerne vil kunne konverteres fra DMI til PSRM, hvis de i øvrigt ikke på anden måde er fejlbehæftede. Ændringen vil således betyde, at disse fordringer bliver både inddrivelses- og konverteringsparate, forudsat at de ikke er ramt af andre fejl vedrørende datakvaliteten.

I forhold til konsekvenserne af den foreslåede lovændring i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med indsættelsen af et nyt 5. pkt. skal disse ses i lyset af de hensyn, der oprindeligt var bag indførelsen af dækningsrækkefølgereglen i § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 209, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6753.

Hensynet var i forhold til skyldner, at de mere byrdefulde krav, f.eks. bøder, skulle dækkes før mindre byrdefulde krav. Og i forhold til fordringshaverne var hensynet, at de skulle kende prioritetsstillingen for deres egne fordringer i dækningsrækkefølgen.

Den foreslåede indsættelse i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige af et nyt 5. pkt., hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden for fordringer, der før den 1. september 2013 er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, lægger den i inddrivelsessystemet registrerede modtagelsesdato til grund ved administrationen af dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, 1. pkt., indebærer i princippet en fravigelse af den dækningsrækkefølge, der aktuelt er forudsat i § 4, stk. 2, 1. pkt.

I forhold til skyldneren vurderes ændringen dog ikke at have reel skadevirkning, idet de mest byrdefulde krav fortsat vil have den højeste prioritet i dækningsrækkefølgen, fordi den foreslåede ændring alene vedrører den indbyrdes prioritetsstilling af krav inden for den samme kategori. Alle krav, der er modtaget før den 1. september 2013, vil fortsat blive dækket før krav, der først er modtaget til inddrivelse fra og med den 1. september 2013.

For så vidt angår fordringshaveren kan den foreslåede ændring potentielt være bebyrdende, idet en fordringshaver på grund af en forkert registreret modtagelsesdato kan risikere at blive indplaceret senere i dækningsrækkefølgen, end den pågældende reelt var berettiget til. Omvendt kan en fordringshaver også opnå at få en bedre indplacering i dækningsrækkefølgen som følge af en modtagelsesdato, der er registreret med en for tidlig dato.

Det bør i den forbindelse bemærkes, at denne risiko for fordringshaver for at få en bedre eller dårligere indplacering alene vil gælde for den ældste del af fordringsmassen, altså de fordringer, der er registreret i

systemet før den 1. september 2013, samt at fordringerne i øvrigt har været registreret med denne potentielt forkerte modtagelsesdato i hele perioden siden konverteringen til EFI/DMI, uden at fordringshaver har gjort indsigelse.

Formålet med den i nr. 7 foreslåede ændring er at løse et stort problem, som restanceinddrivelsesmyndigheden er stødt på grundet usikkerhed om stamdatakvalitet, og som aktuelt betyder, at et betydeligt antal fordringer hverken er inddrivelses- eller konverteringsparate. Der drejer sig om potentielt forkert registrerede modtagelsesdatoer for en pulje af fordringer, som blev sendt til inddrivelse før den 1. september 2013, dvs. fordringer fra den ældste del af fordringsmassen. Disse fordringer er konverteret fra de tidligere inddrivelsessystemer KMD og KMD Ind i forbindelse med idriftsættelsen af EFI/DMI-systemet, og der har i den forbindelse ikke været et sikkert grundlag for i alle tilfælde at identificere fordringernes faktiske modtagelsesdato, således som denne i dag er defineret i § 4, stk. 1, og § 49, stk. 1, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De tidligere inddrivelsessystemer registrerede således ikke en modtagelsesdato på samme måde som i dag. Det er i den forbindelse oplyst af Skattestyrelsen, at den registreret modtagelsesdato for Skattestyrelsens egne konverterede fordringer kan være udtryk for enten den dato, hvor skyldneren blev oprettet i inddrivelsessystemerne KMD eller KMD Ind, eller den dato, hvor skyldneren senere er »genoprettet« i inddrivelsessystemet, fordi pågældende har skiftet bopælskommune.

Der er således en generel risiko for, at de registrerede modtagelsesdatoer for fordringer, der er modtaget til inddrivelse før den 1. september 2013, kan ligge enten tidligere eller senere end den dato, hvor fordringen faktisk blev modtaget i inddrivelsessystemet, dvs. den »korrekte modtagelsesdato«.

Skattestyrelsen har oplyst, at de registrerede modtagelsesdatoer i EFI/DMI for fordringer, der er overdraget fra KOBRA formentlig ikke kan lægges til grund, hvis fordringen er modtaget i inddrivelsessystemet før idriftsættelsen af EFI/DMI i 2013.

Før idriftsættelsen af EFI/DMI blev fordringer på personskatter m.v. registreret til inddrivelse i systemet KMD Ind (og før 2005 i KMD). Dette fungerede efter det oplyste således, at en skyldner ved misligholdelse med betaling af f.eks. en restskatterate blev registreret i inddrivelsessystemet. Den misligholdte fordring ville da fremgå i systemet som værende under inddrivelse. Senere fordringer på skyldneren blev imidlertid herefter automatisk registreret i KMD Ind (og før 2005 i KMD) med henblik på inddrivelse, såfremt betalingsfristen ikke blev overholdt.

De registrerede modtagelsesdatoer før den 1. september 2013 kan dermed reelt afspejle, hvornår skyldneren første gang var oprettet i inddrivelsessystemet, selv om den konkrete fordring faktisk først blev sendt/modtaget til inddrivelse senere. Modtagelsesdatoen kan derfor være forkert.

Derudover er det oplyst, at modtagelsesdatoer i KMD Ind kan have ændret sig, i forbindelse med at en skyldner har skiftet bopælskommune. I disse tilfælde vil skyldneren være overgået til den nye kommune, og skyldneren kan i den forbindelse være blevet genoprettet i inddrivelsessystemet med en ny og senere modtagelsesdato. Modtagelsesdatoen kan derfor være forkert.

Skattestyrelsen har endvidere oplyst, at man ved konverteringen af fordringer fra KMD Ind til EFI/DMI var opmærksom på problemstillingen med forkert registreret modtagelsesdato. For så vidt angår Skattestyrelsens egne fordringer, f.eks. restskatter, blev dette forsøgt imødegået ved at lægge et antal dage til den registrerede sidste rettidige betalingsdato. Det har dog alligevel ikke i alle tilfælde været muligt at registrere en korrekt modtagelsesdato.

Hvis det registrerede stamdatafelt »modtagelsesdato« som beskrevet ikke er retvisende, er retsvirkningen heraf blandt andet, at restanceinddrivelsesmyndigheden i de tilfælde, som § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer, ikke kan placere fordringer korrekt i den indbyrdes dækningsrækkefølge ved anvendelse af et beløb, der er inddrevet eller frivilligt indbetalt. En sikker administration af dækningsrækkefølgen forudsætter, at en korrekt modtagelsesdato er registreret for samtlige

fordringer i inddrivelsessystemet. En modtagelsesdato, der i inddrivelsessystemet er registreret med en for sen dato, kan føre til, at fordringen først dækkes efter en senere modtaget fordring, der derfor fremstår med bedre prioritet. Modsat kan en fordring med en modtagelsesdato, der er registreret med for tidlig en dato, fremstå med bedre prioritet og dermed uretmæssigt blive dækket før et reelt tidligere modtaget krav.

Det bemærkes, at der ud over denne dækningsrækkefølgerregel i § 4, stk. 2, også er andre retsvirkninger knyttet til stamdatafeltet modtagelsesdato. Inddrivelsesrente tilskrives således fra den 1. i måneden efter modtagelse af et krav hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1. Derudover vil retskraftige fordringer, der i dag er modtaget til inddrivelse, være omfattet af forældelsesudskydelsen i § 18 a, stk. 1, og/eller have fået en tillægsfrist på 3 år regnet fra modtagelsesdatoen, jf. § 18 a, stk. 7. Da problemstillingen med usikkerhed om korrekt registrering af modtagelsesdatoen er begrænset til fordringer modtaget i inddrivelsessystemet før idriftsættelsen af EFI/DMI-systemet, er disse senere indførte regler ikke relevante for disse fordringer. Den faktiske modtagelsesdato for de omhandlede fordringer bør således i alle tilfælde ligge før september 2013.

Tvivlen om korrektheden af stamdatafeltet »modtagelsesdato« betyder, at, og at fordringerne aktuelt ikke kan konverteres til PSRM. Antallet af fordringer i DMI, der er sendt til inddrivelse før den 1. september 2013, og som allerede er blevet vurderet (maskinelt eller manuelt) som ikkeforældede, udgjorde i november 2019 i alt ca. 2,8 mio. Disse fordringer havde samlet set en nominel værdi på ca. 16,4 mia. kr. og en beregnet kursværdi på ca. 3,6 mia. kr. For disse fordringer kan der på grund af usikkerheden om datakvalitet således aktuelt ikke ske inddrivelse i DMI.

Der er således tale om et betydeligt antal fordringer og et betydeligt inddrivelses- og/eller konverteringspotentiale, hvis der med den foreslåede ændring kan etableres en sikker administration i inddrivelsesarbejdet i forhold til den registrerede modtagelsesdato for den nævnte pulje af fordringer, der er oprettet i inddrivelsen før den 1. september 2013 og senere er konverteret til EFI/DMI.

Til nr. 8

Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden med undtagelse af bøder, forrentes ifølge § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Det er forudsat i forarbejderne til loven, at inddrivelsesrenten er en simpel rente, hvorfor der ikke beregnes rentes renter, jf. lovforslag nr. L 212, Folketingstidende 2012-13, tillæg A, side 16. Efter § 5, stk. 2, 2. pkt., kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der inden den 1. august 2013 er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Ifølge § 9, stk. 2, nr. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige beregnes der ikke inddrivelsesrente på fordringer, der er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Efter § 9, stk. 2, nr. 6, beregnes der ikke inddrivelsesrente af fordringer tilhørende fordringstyper, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har viden om, at der inden for fordringstypen oversendes fordringer uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer.

I nr. 8 foreslås, at der indsættes en ny bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor skatteministeren kan bestemme, at § 5, stk. 1, ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning at stk. 1 anvendes.

Skatteministeren vil med den foreslåede ordning kunne bestemme, at fordringer, der er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter den 1. august 2013 uden den nødvendige særskilte angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, vil blive fritaget for tilskrivning af inddrivelsesrenter, hvilket er en naturlig følge af § 5, stk. 1. Forslaget skal dermed fjerne den tidsmæssige afgrænsning i bemyndigelsen i § 5, stk. 2, 2. pkt.

Skatteministeren vil også med den foreslåede ændring af ordlyden i bemyndigelsen i § 5, stk. 2, 2. pkt., have en klar hjemmel til at kunne fastsætte regler, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden vil kunne undlade at beregne inddrivelsesrenten i en situation, hvor der ikke er konkret viden, men hvor restanceinddrivelsesmyndigheden blot har en mistanke om, at en fordringspopulation kan indeholde fordringer med sammenlagte hovedkrav og renter. Dette kan f.eks. være relevant, hvis mistanken ikke kan afkræftes af fordringshaver, eller hvor det ikke med sikkerhed kan lægges til grund, at problemet er løst, dvs. hvor der ikke er sikker viden om, at en eller flere fordringer i en population kan indeholde renter.

Skatteministeren skal efter den foreslåede bemyndigelse også kunne fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og muligheden for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at kravene efterfølgende vil kunne forrentes. Skatteministeren vil efter den foreslåede bestemmelse eksempelvis kunne fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil kunne sætte en rimelig frist, hvor fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan undersøge forholdet og søge mistanken afkræftet eller efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning søge forholdet berigtiget. Berigtigelsen vil i den forbindelse skulle kunne ske efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning, som i den konkrete sag kan forudsætte tilbagekaldelse af hele fordringen som fejlramt med henblik på overdragelse på ny med særskilt angivelse eller ved nedskrivning af det beløb, som svarer til renten. Hvilke berigtigelsesmuligheder der vil kunne anvendes, vil afhænge af den enkelte sag.

Skatteministeren vil også få mulighed for at kunne fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved mistanke om, at fordringer er oversendt uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, i første omgang kan vælge alene at suspendere inddrivelsesrenten eller suspendere inddrivelse af hele fordringen inklusive renter. Suspensionen af inddrivelsesrenten vil kunne være relevant i det tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden meddeler fordringshaveren en frist til at berigtige forholdet.

Endelig vil skatteministeren kunne fastsætte nærmere regler om, fra hvilket tidspunkt fordringen igen vil kunne forrentes, hvis fordringshaveren efter en af restanceinddrivelsesmyndigheden meddelt frist afkræfter mistanken om, at fordringen indeholder opkrævningsrenter. Hvis mistanken derimod ikke afkræftes, eller forholdet ikke berigtiges efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning inden fristens udløb, skal restanceinddrivelsesmyndigheden have mulighed for at lade allerede tilskrevne renter bortfalde, da bestemmelsen i § 5, stk. 1, i så fald ikke finder anvendelse for den pågældende fordring, hvorved allerede tilskrevne renter må anses for uberettigede.

Fordringshaveren vil ikke i stedet kunne beregne eventuelle opkrævningsrenter, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle undlade at beregne inddrivelsesrente som følge af den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt.

I forbindelse med oprydningsarbejdet af fordringsmassen i det gamle inddrivelsessystem, DMI, med henblik på konvertering af fordringer til det nye inddrivelsessystem, PSRM, er der identificeret en række udfordringer vedrørende fordringernes datakvalitet. Det er således bl.a. konstateret, at fordringshavere også efter den 1. august 2013, hvor bestemmelsen i § 5, stk. 1, trådte i kraft, har sendt hovedstol og renter til inddrivelse som én fordring. Det er ikke på baggrund af de i inddrivelsessystemet registrerede oplysninger muligt at adskille renter fra hovedstol, når disse er registreret som én fordring. Det betyder, at fordringen bestående af både hovedkrav og rente kun kan behandles på en og samme måde. Der er i den forbindelse ikke udviklet funktionalitet til kun at forrente en procentdel af en fordring. Hvis der bliver beregnet inddrivelsesrente i medfør af § 5, stk. 1, af en fordring bestående af både hovedstol og rente, vil det derfor medføre, at der bliver beregnet renters renter. Der er i medfør af § 5, stk. 1, ikke hjemmel til at forrente renter, hvilket betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden må afstå fra at forrente sammenblandede fordringer, når det ikke er muligt at adskille hovedstol fra renter. Den tidsmæssige afgrænsning af den gældende bemyndigelse i § 5, stk. 2, 2. pkt., betyder, at der ikke er en klar lovhjemmel til at undlade at beregne inddrivelsesrente for fordringer modtaget efter 1. august 2013, i de tilfælde

hvor fordringen kan indeholde både hovedstol og rente, hvor der således er risiko for, at der vil blive beregnet renters renter i strid med § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endvidere er der ikke en klar lovbemyndigelse, der gør det muligt for skatteministeren at fastsætte regler om, at hele fordringspopulationen ikke forrentes, hvis der for disse består en mistanke – men ikke viden – om at dele af fordringspopulationen indeholder fordringer bestående af både hovedstol og renter. Dette er dog i dag forudsat i § 9, stk. 2, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.9.

Til nr. 9

Når restanceinddrivelsesmyndigheden rykker for betaling af gæld under inddrivelse, foreskriver § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der betales et rykkergebyr på 140 kr. for udsendelse af rykkerskrivelsen vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Loven indeholder ikke mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan undlade at pålægge rykkergebyret. Rykkergebyret skal således med de gældende regler opkræves i alle tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden udsender en rykkerskrivelse i tilknytning til inddrivelsen.

Det foreslås i nr. 9 med et nyt § 6, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde skal kunne undlade at pålægge rykkergebyr.

Den foreslåede bestemmelse er en fravigelse af hovedreglen om, at der betales et rykkergebyr på 140 kr. ved udsendelse af en rykkerskrivelse, jf. den gældende § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at tilvejebringe et hjemmelsgrundlag for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan undlade at pålægge et rykkergebyr i særlige tilfælde. Bestemmelsen vil være særligt aktuel at have mulighed for at anvende i paralleldriftsperiode, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden benytter flere forskellige it-systemer til inddrivelse, jf. kapitel 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelsens anvendelsesområde omfatter såvel enkeltsager som en flerhed af sager vedrørende enkeltstående fordringer eller grupper af fordringer. Det er dog ikke hensigten med bestemmelsen, at den skal bringes i anvendelse ofte. Det er i den forbindelse afgørende, at der for den pågældende gruppe af fordringer eller i den konkrete sag gør sig særlige hensyn gældende.

Det skal desuden bemærkes, at det ikke er hensigten med bestemmelsen, at den enkelte skyldner får et retskrav på, at der ikke pålægges et rykkergebyr i forbindelse med en rykkerskrivelse, medmindre skyldnerens sag indgår i en gruppe af fordringer, hvor andre fordringer i gruppen ikke er blevet pålagt et rykkergebyr ved udsendelse af rykkerskrivelser, jf. det forvaltningsretlige ligebehandlingsprincip. Det er således udelukkende restanceinddrivelsesmyndigheden, der tillægges kompetence til at kunne bringe bestemmelsen i anvendelse, såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden konkret vurderer, at der foreligger et særligt tilfælde i forbindelse med udsendelse af rykkere. Det er endvidere ikke hensigten med bestemmelsen, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal overveje at bringe bestemmelsen i anvendelse i sin almindelige administration af inddrivelsen, men derimod at restanceinddrivelsesmyndigheden alene i særlige tilfælde skal kunne overveje at bringe den i anvendelse.

Et eksempel på en konkret situation, hvor det efter forslaget skal kunne overvejes at undlade at pålægge rykkergebyr, kan være tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at gøre skyldnere opmærksomme på deres gæld til det offentlige, men hvor det kan være urimeligt at opkræve rykkergebyr, fordi restanceinddrivelsesmyndighedens eller eventuelt fordringshaverens forhold har betydet, at skyldneren ikke har haft kendskab til gælden under inddrivelse. Et andet eksempel kan være, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden til skyldneren tidligere har udsendt en rykkerskrivelse inklusive rykkergebyr, hvor

den gæld, der ligger til grund for den nye rykkerskrivelse, burde have været medtaget i den første rykkerskrivelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.10.

Til nr. 10

I § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er dækningsrækkefølgen ved modregning fastlagt. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvist skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.

2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.

3) Andre fordringer under opkrævning.

I § 7, stk. 2, er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvist dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Efter § 7, stk. 4, kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, og regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning.

Det foreslås i nr. 10, at der i § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 2. pkt., hvorefter skatteministeren skal kunne fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen.

Restanceinddrivelsesmyndigheden varetager både modregning med fordringer, der er modtaget til inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer, der er under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3. Fordringer under opkrævning registreres i den forbindelse til modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, der i praksis er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI. Når fordringshaveren er tilsluttet det nye inddrivelsessystem, PSRM, kan fordringer inklusive renter og gebyrer derfor i en periode være registreret i fordringsregisteret i DMI med henblik på modregning for senere – når betingelserne herfor er opfyldt – at blive kaldt tilbage fra dette system og sendt til inddrivelse i PSRM. Det kan derfor være nødvendigt at kunne registrere det samme gebyr til modregning i både fordringsregisteret i DMI og inddrivelsessystemet PSRM, og det kan i den forbindelse være nødvendigt også i fordringsregisteret i DMI at kunne registrere gebyrer med og uden en relation til hovedkravet.

Den foreslåede regel skal ses i sammenhæng med den i nr. 5 foreslåede udvidelse af skatteministerens bemyndigelse i § 3, stk. 8, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 11

Særlige regler om dækningsrækkefølgen ved modregning og om restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for at modregne følger af §§ 7-9 a og § 12, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev det gennem en nyaffattelse af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige præciseret, at alle fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan modregnes i udbetalinger fra staten.

Det følger af de almindelige modregningsbetingelser, at modfordringen skal være retskraftig, hvilket

betyder, at hovedmanden (skyldneren) skal være retligt forpligtet til at opfylde fordringen. Modfordringen skal være retskraftig på modregningstidspunktet, dvs. på det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til hovedmanden.

Ved tvungen modregning indtræder virkningen af modregning som udgangspunkt ved fremkomsten af modregningserklæringen, idet modregningserklæringen indeholder et påbud, som har virkning ved fremkomsten.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret i to former for modregning, nemlig modregning under inddrivelse og modregning under opkrævning.

En fordringshaver skal ved overdragelse af en fordring efter § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende i det konkrete tilfælde, har restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af officialmaksimen pligt til at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

Ved transporter i udbetalinger fra statslige myndigheder kan der ske modregning, hvis betingelserne i § 28 i lov om gældsbreve er opfyldt.

Lov om gældsbreve regulerer i § 28 således, i hvilket omfang en fordringshaver kan modregne sin fordring (modfordringen) mod skyldneren, hvis skyldneren mod fordringshaveren tilsvarende har en fordring (hovedfordringen), der er overdraget (transporteret) til en tredjemand. Ved en sådan overførsel af hovedfordringen ophører det gensidighedsforhold, der efter de almindelige modregningsregler er en betingelse, for at fordringshaveren (modregneren) kan foretage modregning over for sin skyldner (hovedmanden), jf. ovenfor.

Når fordringer overdrages til inddrivelse, medsender fordringshaver relevante data om fordringen. Det fremgår således af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ved overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren eller dennes repræsentant benytte skyldners personnummer eller cvr-nummer som journalnummer. Oplysninger om personnummer eller cvr-nummer kan dog undlades, hvis fordringshaveren eller dennes repræsentant godtgør, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger. Fordringshaveren skal ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvist kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen, jf. § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Udtrykket »helt eller delvist« anvendes i bestemmelsen, idet der, afhængig af hvilken fejl der er tale om, kan forekomme situationer, hvor et eller flere inddrivelsesskridt vil kunne iværksættes, mens andre – som følge af fejlen – ikke kan.

Der henvises i øvrigt til beskrivelsen af gældende ret i afsnit 2.8.2 i de almindelige bemærkninger.

Med nr. 11 foreslås som ny bestemmelse § 8 a indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 8 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning skal kunne lægge de datooplysninger, som for fordringer, herunder renter og gebyrer, er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, til grund, når

modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra det offentlige er overdraget til tredjemand, jf. dog stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil skulle finde anvendelse for alle former for modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden enten træffer afgørelsen om modregning – enten med fordringer under inddrivelse eller ved intern modregning med Skatteforvaltningens fordringer under opkrævning – eller yder bistand til fordringshavers modregning ved at tilbageholde beløbet og orientere skyldneren om, at fordringshaveren vil træffe en afgørelse om modregning.

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden med den foreslåede bestemmelse skal kunne anvende en for sen dato som kontroldato ved vurdering af mulighederne for modregning i en transporteret udbetaling. Anvendelse af en senere kontroldato end stiftelsesdatoen eller sidste rettidige betalingsdato kan betyde, at en modregningsadgang ikke vurderes at foreligge efter § 28 i lov om gældsbreve, og at penge i stedet udbetales til transporthaver. Derimod vil den foreslåede bestemmelse ikke medføre risiko for uberettiget modregning.

Hermed vil de aktuelle udfordringer med for sene stamdatoer (stiftelsesdato og sidste rettidige betalingsdato) blive imødegået, idet der herved skabes hjemmel til, at disse kan lægges til grund ved vurdering af, om der kan modregnes i en transporteret udbetaling. Det skal hertil bemærkes, at den foreslåede bestemmelse vil kunne medføre, at en transporthaver stilles bedre end forudsat i § 28 i lov om gældsbreve.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere restanceinddrivelsesmyndigheden hjemmel til at ændre datoen til eller anvende en senere kontroldato (stiftelsesdato eller sidste rettidige betalingsdato) ved vurderingen af modregningsbetingelserne i § 28 i lov om gældsbreve, da en senere dato ikke medfører risiko for uberettiget modregning. Anvendelse af en senere kontroldato vil ikke nødvendigvis føre til den vurdering, at en registreret transport skal respekteres, men anvendelse af en senere dato sikrer en forsigtig tilgang til modregning, når der er tvivl om de registrerede datooplysninger.

Restanceinddrivelsesmyndigheden søger som en del af oprydningsarbejdet i DMI at berigtige forkerte datooplysninger, så de svarer til stamdatofelternes betegnelser og de datoer, der i lovgivningen forudsættes lagt til grund for vurderingen af et inddrivelsesskridt. Det skal hertil bemærkes, at hensigten med den foreslåede bestemmelse ikke er at skabe en ret for skyldneren, tredjemand eller fordringshaver for så vidt angår de datoer, som restanceinddrivelsesmyndigheden anvender ved modregning. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således fortsat kunne stille krav om, at fordringshaverne skal levere korrekte datooplysninger. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne berigtige datooplysninger i forbindelse med flytning af fordringer fra DMI til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Derudover forventes det ved systemtilretning i 2020 også at blive muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at ændre datoerne i DMI-systemet, hvorved en fordring kan beriges med nye oplysninger efter den foreslåede § 8 a, stk. 2, og som herefter uden risiko for uberettiget inddrivelse vil kunne anvendes efter den foreslåede § 8 a, stk. 1. Det er derimod ikke muligt i PSRM at ændre i de registrerede datooplysninger. Opstår der i PSRM viden eller mistanke om fejl i datooplysninger, der kan have betydning for inddrivelsen, f.eks. hvis skyldner retter henvendelse herom, kan restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet helt eller delvist suspendere inddrivelsen efter § 2, stk. 6 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter fordringshaveren må identificere og tilbagekalde de berørte fordringer for herefter på ny at overdrage disse til inddrivelse med de forudsatte data. Et sådant tilbagekald kan indebære at eventuelle dækninger foretaget under inddrivelse af fordringen mistes.

Hvor korrekte stamdatoer ikke er registreret, kan det ikke udelukkes, at der vil forekomme tilfælde, hvor der ikke vil være noget andet alternativ hertil end helt at afstå fra modregning efter den foreslåede § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 8 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har mistanke om, at en registreret datooplysning medfører risiko for uberettiget

modregning, skal restanceinddrivelsesmyndigheden for den eller de fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen, kunne anvende en senere dato eller ændre den registrerede dato til en senere dato, der lægges til grund efter stk. 1.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at skabe hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne ændre ikke retvisende stamdatooplysninger til en senere dato eller anvende en senere kontroldato end den registrerede datooplysning med henblik på i tilfælde med transport i en udbetaling at undgå den risiko for uberettiget modregning, som en for tidlig stiftelsesdato eller sidste rettidig betalingsdato vil kunne medføre.

Den foreslåede bestemmelse vil skulle finde anvendelse for samtlige fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, herunder både fordringer under inddrivelse og fordringer under opkrævning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden enten træffer afgørelse om modregning eller hvor restanceinddrivelsesmyndigheden placerer opkrævningsfordringer til modregning i dækningsrækkefølgen, og på den baggrund overfører beløb til fordringshaver med henblik på fordringshaverens egen modregning.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes til at ændre en for tidlig stiftelsesdato eller sidste rettidig betalingsdato til en senest mulig dato, der vil kunne anvendes som kontroldato ved vurdering af mulighederne for modregning i en transporteret udbetaling, med henblik på at der ikke opstår en risiko for uberettiget modregning. Den foreslåede bestemmelse vil derudover også kunne anvendes i PSRM med henblik på at kunne anvende en senere dato, hvis der senere måtte opstå tvivl om den registrerede dato.

Det foreslås også med den foreslåede bestemmelse, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal have mulighed for at fastholde den registrerede dato, men ved modregning anvende en sådan senere kontroldato. Det vil i den forbindelse kunne være nødvendigt at anvende en senere dato eller ændre datoen til en senere dato for en større population af fordringer, hvori én eller flere fordringer kan være registreret med en for tidlig dato.

Den bestemmelse, der foreslås, vil kunne gøre det muligt at ændre datoen til en senest mulig dato – eller at anvende en sådan senere dato – for en større population af fordringer, hvori en eller flere fordringer kan være registreret med en for tidlig stiftelsesdato eller sidste rettidig betalingsdato. Dette vil være nødvendigt, når det ikke lader sig gøre at afgrænse de konkret fejltramte fordringer i en større population af fordringer.

Den foreslåede bestemmelse vil forudsætte, at der foretages en vurdering af mulighederne for modregning, men det vil af forskellige årsager kunne være vanskeligt at lægge dage til med henblik på at muliggøre en sikker vurdering af, om inddrivelsesbetingelserne er opfyldt. Således vil både en for tidlig og en for sen stiftelsesdato kunne medføre udfordringer i forbindelse med modregning efter konkurslovens regler, hvorved den foreslåede bestemmelse ikke vil kunne bringes i anvendelse. I dette tilfælde bør det overvejes at bringe den foreslåede § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i anvendelse.

Når en datooplysning for en fordring af restanceinddrivelsesmyndigheden ændres til en anden dato end den, der aktuelt er registreret i et af inddrivelsessystemerne, vil datooplysningen i senere breve, gældsopgørelser m.v. være ændret i forhold til den datooplysning, der tidligere er anvendt i kommunikationen med skyldneren fra restanceinddrivelsesmyndigheden og fra fordringshaver. Dette gælder, uanset om datoen ændres til den dato, der var forudsat registreret i det pågældende datafelt, eller blot en anden og egnet dato, der kan anvendes efter den i dette lovforslag foreslåede § 8 a, stk. 1. Gældsstyrelsen forventes i den forbindelse på sin hjemmeside at vejlede generelt om, at datooplysninger kan blive ændret i tilfælde, hvor de ikke oprindeligt var udtryk for den forudsatte dato. Derudover forventes restanceinddrivelsesmyndigheden med en generel tekst i gældsopgørelser fra PSRM at kunne vejlede skyldnerne om, at de registrerede datoer potentielt ikke i alle tilfælde er retvisende, og at yderligere information om gælden kan fås på Gældsstyrelsens hjemmeside eller lignende samt ved henvendelse til

fordringshaveren. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal derimod ikke underrette og vejlede den enkelte skyldner, når data ændres.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat vil kunne stille krav om, at fordringshaverne skal levere korrekte datooplysninger, og at det i forløbet for tilkobling af fordringshaveren til PSRM og med indgåelsen af fordringshaveraftalerne søges sikret, at der ikke fremover overdrages fordringer med for tidlige stamdatoer, der medfører risiko for uberettiget modregning.

Det foreslås med § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl i fordringen skal kunne beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i en udbetaling, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Begrebet »datafejl« skal forstås på samme måde, som det anvendes i § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Herved forstås fejl i de oplysninger, som fordringshaveren skal give restanceinddrivelsesmyndigheden ved overdragelsen af fordringen.

Bestemmelsen kan anvendes for den enkelte fordring, der således ikke dækkes ved modregning. Hvis der for skyldneren er registreret andre dækningsparate fordringer, kan udbetalingen i stedet anvendes til modregning med disse, hvorved den fejlramte fordring ikke dækkes. Det følger af § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det vil først og fremmest kunne være aktuelt at bringe den foreslåede bestemmelse i anvendelse, hvis det ikke på baggrund af de i inddrivelsessystemet registrerede datoer kan vurderes, om betingelserne for modregning er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne være relevant i forbindelse med restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering af, om der kan modregnes efter konkursloven, da denne vurdering kan forudsætte præcise oplysninger om fordringens stiftelsesdato. I disse tilfælde vil det med den foreslåede bestemmelse være muligt ud fra en konkret vurdering ikke at søge yderligere oplysninger fremskaffet forud for en udbetaling, f.eks. fordi udbetalingsbeløbets størrelse ikke står mål med de ressourcer, der ville skulle afsættes for at kunne fremsøge de retvisende datooplysninger.

Betingelserne for den foreslåede bestemmelses mulighed for at kunne undlade modregning svarer til sidste led af § 50, stk. 5, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning kan fravige rækkefølgen i 2. pkt. for vurderingerne af fordringer ramt af tvivl om retskraft eller datafejl eller kan beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Den foreslåede bestemmelse vil tillige kunne være relevant også efter ophøret af den nuværende periode med systemmæssig paralleldrift hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor både det gamle inddrivelsessystem DMI og det nye inddrivelsessystem PSRM anvendes. Der vil således kunne være behov for ved inddrivelsen i PSRM at kunne afstå fra at modregne med en fordring, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt under hensyntagen til de i bestemmelsen nævnte forhold.

Det skal desuden bemærkes, at en fordring fortsat anses for at være under inddrivelse, og at kravet ikke er opgivet, selv om restanceinddrivelsesmyndigheden måtte afstå fra modregning på grundlag af den foreslåede bestemmelse i § 8 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i § 8 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne aftale med en fordringshaver eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen,

at de datooplysninger, der skal gives om en fordring ved dens overdragelse til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, bliver angivet som senere datoer end de rigtige.

Det kan eksempelvis være relevant at bringe bestemmelsen i anvendelse i relation til de tilfælde, hvor der som følge af lovgivning, systemtekniske udfordringer, praksis hos fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, kan være tvivl om de rigtige datoer.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke skal kunne medføre, at fordringen får en senere forældelsesdato.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der på samme måde som efter den foreslåede bestemmelse i § 8 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke foretages uberettiget inddrivelse i form af modregning. Bestemmelsen vil være relevant i forhold til tilkoblingen af fordringshavere til PSRM, hvor der bliver aftalt for sene datoer ud fra et forsigtighedsprincip.

Datooplysninger knyttet til gæld under inddrivelse er i flere tilfælde relevante for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringer. Hver fordring er i inddrivelsessystemerne registreret med stamdatoer, som skal oplyses af fordringshaver ved overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden. Med stamdatoer forstås i denne sammenhæng henholdsvis stiftelsesdato, periode for stiftelse, forfaldsdato og sidste rettidige betalingsdato. Stamdatoerne anvendes i forbindelse med visse inddrivelsesskridt, og de registrerede oplysninger om stiftelsesdato eller periode kan indgå ved beskrivelse af fordringer i gældsopgørelsen fra restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Når fordringer er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal betalingsfristen være overskredet, og den tidsmæssige betingelse for modregning, udlæg eller lønindeholdelse vil dermed være opfyldt.

Tidligere lovgivningsmæssige krav til oplysning af visse stamdatoer er lempet, således at visse stamdatoer i dag ikke skal oplyses i forbindelse med konkrete inddrivelsesskridt. Bl.a. blev udfordringer med fejl i de datooplysninger (sidste rettidige betalingsdato) imødegået ved lov nr. 551 af 29. maj 2018. Der blev ved denne lov indsat en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i form af § 9 a, stk. 2, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene er forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. En tilsvarende lempelse blev gennemført i § 10, stk. 2, om lønindeholdelse.

Visse stamdatoer er fortsat relevante i forbindelse med gennemførelse af inddrivelsesskridt, ligesom de registrerede oplysninger anvendes ved beskrivelse af fordringer, der undergives inddrivelse. En forkert registreret stiftelsesdato og/eller sidste rettidige betalingsdato kan således give udfordringer for en vurdering af mulighederne for at modregne i transportererede udbetalinger, og hvis skyldner er under bobehandling.

I forbindelse med Skatteforvaltningens analyser af fordringsmassen i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem DMI er det konstateret, at en række fordringspopulationer er registreret med stamdatoer, som ikke umiddelbart svarer til stamdatafelternes betegnelse. De registrerede datoer i DMI kan ligge både før og efter den dato, som datafeltet efter sin betegnelse forudsættes at indeholde.

Regelgrundlaget, som de enkelte fordringshavere administrerer efter, er tillige forskelligt, hvilket bidrager til yderligere forskellighed i anvendelsen af stamdatoer. Nogle fordringshavere administrerer eksempelvis et retsgrundlag, der indeholder en specifik angivelse af, hvad den sidste rettidige betalingsdag for det pågældende krav er, mens andre fordringshavere administrerer et retsgrundlag, der ikke indeholder en sådan regulering.

Eksempelvis er fordringer på bødekraft og sagsomkostninger fra Rigspolitiet i DMI registreret med en stiftelsesdato, der er udtryk for en afgørelses- eller vedtagelsesdato, selv om et bødekraft anses for at være stiftet allerede på gerningstidspunktet. Datoen i DMI ligger således for sent. Fordringer overdraget fra Rigspolitiet kan også være registreret med en for tidlig sidste rettidig betalingsdato. Dette gælder bl.a. alle

politiets bødekra, sagsomkostninger, offererstatning og konfiskationskrav, der i 2013 blev konverteret til DMI. Datoen kan også for nyere fordringer i nogle tilfælde ligge for tidligt, hvor den registrerede sidste rettidige betalingsdato ikke er udtryk for den betalingsfrist, der er fastsat i forbindelse med opkrævningen.

Herudover er alle fordringer i DMI på misligholdt studielån registreret med den samme datooplysning i samtlige stamdatofelter. Den registrerede datooplysning er udtryk for enten datoen for opsigelsen af lånet eller forfald for første tilbagebetalingsrate (»tilbagebetalingsstartdatoen«), afhængigt af om der er tale om konverterede fordringer til EFI/DMI eller ej. Datooplysningen i stamdatafeltet for stiftelsesdatoen ligger således senere end den dato, der er forudsat i målbillede for datakvalitet for tilkoblingen til PSRM. Det er usikkert, om det er muligt at bringe data i overensstemmelse med målbilledet for PSRM for samtlige fordringer på misligholdt studiegæld. Fordringer i DMI vedrørende tilbagesøgning af studiestøtte, der er udbetalt efter, at støttemodtager har afbrudt eller afsluttet sin uddannelse (»FM-krav«) for flere måneder er samlet som ét krav. Den registrerede stiftelsesdato kan ligge både for tidligt og for sent, afhængigt af om der er tale om konverterede fordringer til EFI/DMI eller ej. Desuden er den registrerede stiftelsesdato ikke korrekt for hele kravet som følge af, at tilbagebetalingskrav for flere måneder er samlet som ét krav.

For Skattekontoens (opkrævningssystem for virksomheders skatter og afgifter) fordringer ligger de registrerede datooplysninger, herunder stiftelsesdato og sidste rettidige betalingsdato, i flere tilfælde senere eller tidligere end de datoer, der følger af det retlige grundlag. Det forekommer bl.a. ved efterangivelser for flere perioder og for foreløbige fastsættelser af krav, der senere er blevet endeligt fastsat. Som følge af en tidligere mulighed for at efterangive samlet for flere afregningsperioder, er en del af Skattekontoens fordringer vedrørende moms, A-skat og AM-bidrag udtryk for, at flere krav er samlet i én fordring. For fordringer vedrørende moms medfører dette en risiko for, at den registrerede stiftelsesdato kan ligge for sent. Den registrerede stiftelsesdato er i disse tilfælde udtryk for den sidste dag i den sammenlagte periode, som angivelsen vedrører, og er ikke korrekt for dele af kravet. For fordringer vedrørende A-skat og AM-bidrag medfører dette en risiko for, at perioden ikke er retvisende for dele af kravet, samt at stiftelsesdatoen kan ligge for tidligt. Den registrerede stiftelsesdato er i disse tilfælde udtryk for den sidste dag i den første af de perioder, som den samlede angivelse vedrører, og er ikke korrekt for dele af kravet. Det er ikke muligt at adskille kravene og registrere korrekte data.

Oprydningsarbejdet med henblik på konvertering af fordringer fra DMI til PSRM har hidtil koncentreret sig om at bringe fordringers data i overensstemmelse med det målbillede for datakvalitet, som gælder for fordringer i PSRM, og beror på de for den enkelte fordringstype specificerede krav til stamdatoer, der gælder i forhold til tilkoblingen af fordringshavere til PSRM.

Det har under oprydningsarbejdet vist sig, at det ikke i alle tilfælde som forudsat er muligt at bringe data i overensstemmelse med det gældende målbillede for datakvalitet i PSRM. Årsagen hertil er, at det i mange tilfælde ikke er muligt at rekvirere korrekte oplysninger hos fordringshaverne, eller at en sådan fremsøgning af data vil være forbundet med uforholdsmæssigt store omkostninger og/eller kræve manuelle ressourcer, der ikke er til rådighed.

Det følger af § 28, 1. pkt., i lov om gældsbreve, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt kan modregne i en udbetaling, hvis den i inddrivelsessystemet registrerede fordring (modfordringen) er stiftet (erhvervet) før det tidspunkt, hvor transporten kom den udbetalende myndighed til kundskab. Af § 28, 2. pkt., følger imidlertid, at hvis modfordringen var uforfalden på kundskabs tidspunktet, kan modregning dog kun ske forud for dækning af transporthavers ret til betaling, hvis fordringen forfalder senest samtidig med udbetalingen. Hvis den registrerede stiftelsesdato og/eller sidste rettidige betalingsdato ligger for sent, kan en transporthaver blive stillet bedre end forudsat, så transporten dækkes forud for en modfordring, der kunne være dækket ved en berettiget modregning. Hvis en eller begge datoer derimod ligger for tidligt, kan transporthaver blive stillet dårligere end forudsat, så fordringer uberettiget modregnes forud for dækning af transporthavers ret til betaling. Det giver derfor problemer i forhold til

at foretage korrekt inddrivelse, at restanceinddrivelsesmyndigheden i nogle tilfælde ikke kan stole på de registrerede stamdata.

Tilsvarende gør sig gældende ved vurderingen af en modregningsadgang, når skyldneren er under konkurs, fordi en korrekt modregning efter reglerne forudsætter kendskab til stiftelsesdatoen, jf. konkurslovens § 42. Af konkurslovens § 42 følger, at både modfordringen, dvs. den fordring, der er under inddrivelse i forhold til skyldneren, og hovedfordringen, dvs. skyldnerens krav mod det offentlige, skal være stiftet enten senest på fristdagen eller i perioden mellem fristdagen og klokkeslættet for afsigelse af konkursdekretet. Konkurslovens § 42 finder også anvendelse ved modregning i forbindelse med anden bobehandling end konkurs, jf. konkurslovens § 12 g om rekonstruktion (i stedet for konkursdekretets afsigelse træder rekonstruktionsbehandlings indledning, og i modsætning til konkurs kræves, at modfordringen er forfalden), § 201 om gældssanering (i stedet for konkursdekretets afsigelse træder gældssaneringssagens indledning) og § 70, stk. 4, i lov om skifte af dødsboer om insolvente dødsboer (i stedet for tidspunktet for konkursdekretets afsigelse træder tidspunktet for skifterettens afgørelse om insolvensbehandling ved anvendelse af konkurslovens § 42). Modregning i forbindelse med en skyldners bobehandling kan dermed forudsætte præcise oplysninger om stiftelsesdatoen, der ved en konkurs skal kunne placeres korrekt i forhold til henholdsvis fristdag og konkursdekretets afsigelse. Både en for sen og for tidlig registreret stiftelsesdato kan derfor skabe udfordringer for restanceinddrivelsesmyndigheden i forhold til at håndtere modregning i bobehandlingssager.

På baggrund heraf foreslås det at indsætte en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, § 8 a, der bl.a. har til formål at sikre, at det bliver muligt at konvertere fordringer fra DMI til PSRM trods datafejl, når dette ikke medfører risiko for ulovlig inddrivelse, og at det bliver muligt at medtage for sene stamdatoer ved konverteringen af fordringer fra DMI til PSRM. Den foreslåede bestemmelse, der lempet kravene til de registrerede stamdatoer, er derfor af afgørende betydning for konverteringspotentialet, da det i flere tilfælde ikke er muligt at indhente præcise datooplysninger.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Det fremgår af § 4 a, stk. 1, i lov om offentlige betalinger m.v., at oplysninger i det register, der er nævnt i § 4, stk. 1, om udbetalinger fra offentlige myndigheder, kan videregives til et af Skatteforvaltningen administreret inddrivelsessystem med henblik på modregning i gæld til det offentlige. Det er i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden, der anvender det nævnte inddrivelsessystem. Hvis et beløb skal udbetales af en offentlig myndighed til en fysisk eller juridisk person, der har gæld til det offentlige, kan Skatteforvaltningen – i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden – anmode om, at udbetalingsbeløbet overføres til Skatteforvaltningen med henblik på hel eller delvis modregning i udbetalingsbeløbet. Hvis Skatteforvaltningen gør dette, udbetales beløbet ikke fra den udbetalende myndighed til betalingsmodtageren, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. Når beløbet overføres til Skatteforvaltningen, bliver det registreret som ét samlet beløb i én udbetalingstype uden særskilt angivelse af hovedstol og de eventuelle renter, der måtte være tilskrevet hovedstolen. Ved overførslen af udbetalingen til Skatteforvaltningen efter stk. 2 anses betaling at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, jf. stk. 3.

Hvis udbetalingsbeløbet efter overførslen til Skatteforvaltningen, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., modregnes med en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, træffes afgørelsen om modregning af restanceinddrivelsesmyndigheden. Modregnes udbetalingsbeløbet med en fordring under opkrævning, for hvilken den udbetalende myndighed også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, træffes modregningsafgørelsen af fordringshaveren, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret. I de tilfælde, hvor et udbetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, træffes afgørelsen om modregning dog af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen. I andre

tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet modregnes med en fordring under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, faciliterer restanceinddrivelsesmyndigheden modregningen ved indledningsvist at anvende beløbet, der i modsat fald ville være blevet udbetalt til skyldnerens NemKonto eller en anden konto, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., til modregning med fordringer fra den relevante fordringshaver, men det er fordringshaveren selv, der herefter træffer afgørelsen om modregning og meddeler skyldneren denne afgørelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter i den forbindelse skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og markerer, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningsafgørelse om. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter parallelt fordringshaveren om, at der skal udsendes en modregningsafgørelse til skyldneren.

Lovgivningen, der regulerer udbetalingsbeløbet, kan indeholde regler om forrentning af udbetalingsbeløbet, hvis beløbet udbetales senere end en lovfæstet frist. Eksempelvis forrentes overskydende skat, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 1, med godtgørelse efter stk. 2, der udbetales efter den 1. september i året efter indkomståret, med en simpel rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 3, 2. pkt. Ligeledes følger det af kildeskattelovens § 62 A, stk. 3, 2. pkt., at det beløb, der efter 1. pkt. udbetales som følge af en ændret årsopgørelse, forrentes med en simpel rente svarende til renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret.

Da den udbetalende myndighed, der har overført udbetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen, anses for at have betalt med frigørende virkning, jf. § 4 a, stk. 3, i lov om offentlige betalinger m.v., er det fra og med overførelstidspunktet Skatteforvaltningen (i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden), der beregner og udbetaler de yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på. Hvis der efter gennemført modregning er et overskydende beløb, udbetales dette af Skatteforvaltningen som udbetalende myndighed, jf. § 4 a, stk. 4.

Lovgivningen, der regulerer fordringer under opkrævning hos fordringshaveren, kan ligeledes indeholde regler om forrentning af ubetalte fordringer. Eksempelvis følger det af kildeskattelovens § 63, 1. pkt., at et beløb, som en skattepligtig efter kildeskatteloven skal indbetale til det offentlige, og som ikke er blevet betalt rettidigt, forrentes med en rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen.

Fordringer, der af fordringshaveren er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes efter reglerne i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger heraf, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.

Modregnes et udbetalingsbeløb med en fordring, der er under opkrævning eller inddrivelse, forrentes udbetalingsbeløbet og de beløb, der modregnes med, til og med den dato, hvor modregningsafgørelsen kommer frem til skyldneren, jf. ovenfor om modregningsafgørelsens virkningstidspunkt.

Med nr. 11 foreslås som ny bestemmelse § 8 b indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i medfør af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., beregner og udbetaler restanceinddrivelsesmyndigheden de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet.

Ved »tidligst fra og med« restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet forstås, at forrentning ikke i alle tilfælde vil kunne kræves fra modtagelsen. I nogle tilfælde vil renterne påløbe pr. begyndt måned (dette er eksempelvis tilfældet for overskydende skat), og dermed kan den udbetalende myndighed have forrentet beløbet for den måned, hvori udbetalingen modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en udbetaling af overskydende skat den 3. i en måned, vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor kunne lægge til grund, at den udbetalende myndighed har beregnet rente frem til udgangen af måneden. Tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens »modtagelse« af udbetalingsbeløbet vil i praksis ofte blive registreret til at være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager meddelelse fra fordringshaveren om, at udbetalingsbeløbet overføres. Hvis den udbetalende myndighed anvender en praksis, som giver mulighed for at identificere et mere præcist modtagelsestidspunkt, vil den udbetalende myndighed kunne aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilken dag der hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal registreres som modtagelsesdatoen.

Det er ikke hensigten med den foreslåede bestemmelse at foreslå at ændre på gældende ret, idet det allerede følger af § 4 a, stk. 3, i lov om offentlige betalinger m.v., at betaling anses at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, når der er sket overførsel af en udbetaling til Skatteforvaltningen efter stk. 2, ligesom det følger af stk. 4, at ved udbetaling af et eventuelt overskydende beløb efter gennemført modregning anses Skatteforvaltningen som udbetalende myndighed. Ved den foreslåede bestemmelse foreslås det dog præciseret, at dette indebærer, at det efter overførslen er Skatteforvaltningen (i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden), der har til opgave at beregne og udbetale de yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet.

Det foreslås i § 8 b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter.

Selv om risikoen for, at der hos restanceinddrivelsesmyndigheden beregnes rente af allerede tilskrevne renter, aktuelt kun er konstateret ved udbetaling af overskydende skatter, er den foreslåede bestemmelse ikke begrænset til at omfatte overskydende skatter. Dette skyldes, at det ikke kan udelukkes, at samme problemstilling kan vise sig aktuel for andre udbetalingstyper.

Den foreslåede bestemmelse foreslås affattet som en »kan-bestemmelse«. Efter den foreslåede bestemmelse vil restanceinddrivelsesmyndigheden få hjemmel til at kunne vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, men vil derimod ikke give skyldneren et retskrav herpå. Baggrunden herfor er, at den foreslåede bestemmelse har til formål at give restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at beregne rente af hele udbetalingsbeløbet, når administrative og ressourcemæssige hensyn taler herfor. Hvis der f.eks. er tale om et særligt stort udbetalingsbeløb, hvorfor den manuelle gennemgang heraf ikke vil være forbundet med uforholdsmæssige ressourcer i forhold til rentes rente-beløbet, kan restanceinddrivelsesmyndigheden derfor vælge i stedet at foretage en manuel gennemgang af udbetalingsbeløbet med henblik på at opdele udbetalingsbeløbet i hovedstol og renter, så den yderligere rente kan beregnes af hovedstolen. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse iagttage den forvaltningsretlige lighedsgrundsætning, således at den foreslåede bestemmelse ikke anvendes vilkårligt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ethvert tilfælde, hvor et udbetalingsbeløb håndteres af restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede bestemmelse vil således også give mulighed for at beregne rente af det samlede udbetalingsbeløb i tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet opstår som følge af nedskrivning, tilbagekald m.v. af en tidligere dækket fordring. Ligeledes vil den foreslåede bestemmelse finde anvendelse, uanset om udbetalingsbeløbet, der skal modregnes i, er overført fra Skatteforvaltningen eller en anden myndighed.

Baggrunden for den foreslåede regel er, at det i forbindelse med arbejdet med den nye modregningsløsning og tilkobling af udbetaling af overskydende skat er konstateret, at der ikke i alle tilfælde kan beregnes en korrekt rente i de tilfælde, hvor lovgivningen vedrørende udbetalingsbeløbet foreskriver, at udbetalingsbeløbet skal tilskrives en simpel rente (dvs. uden rentes rente). Dette skyldes, at udbetalinger, der overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, altid overføres som ét samlet beløb uden særskilt angivelse af hovedstol og eventuelle renter. Hvis det overførte udbetalingsbeløb indeholder allerede beregnede renter, vil tilskrivning af yderligere renter beregnet af det samlede udbetalingsbeløb medføre, at der beregnes renter af allerede tilskrevne renter (rentes rente).

Problemet er foreløbigt konstateret for udbetalinger vedrørende overskydende skat, jf. kildeskattelovens § 62, stk. 1, der med procenttillæg, jf. stk. 2, forrentes med en simpel rente, jf. stk. 3. Når sådanne udbetalinger overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, overføres det som ét samlet beløb. Beløbet overføres i den forbindelse automatisk fra SLUT-systemet, hvori årsopgørelsen med den overskydende skat er dannet. Det er konstateret, at det overførte beløb i nogle tilfælde kan bestå af både en overskydende skat (og/eller tilbagebetaling af en tidligere opkrævet restskat) med procenttillæg, jf. stk. 2, samt renter, jf. stk. 3, af disse beløb. Da beløbet imidlertid overføres uden særskilt angivelse af hovedstol og eventuelle renter, risikeres der ved yderligere forrentning at blive beregnet rentes rente. Derved ydes den skattepligtige en større rentegodtgørelse end forudsat i kildeskatteloven. Det er ikke muligt ved en automatisk renteberegning på grundlag af de registrerede oplysninger at tage højde for, om en udbetaling indeholder renter. En vurdering heraf vil forudsætte manuelle opslag for hver enkelt udbetaling.

Med henblik på at afdække problemstillingens omfang og økonomiske konsekvenser gennemførte restanceinddrivelsesmyndigheden i foråret 2019 en stikprøveundersøgelse af 100 udbetalinger af overskydende skat, der havde en samlet værdi af 6,5 mio. kr., hvoraf der i perioden fra og med den 1. april 2018 til og med den 1. april 2019 var beregnet rente i DMI-systemet. Stikprøven blev gennemført ved manuelle opslag for den enkelte udbetaling, hvorved det kunne afgøres, om der var beregnet rentes rente og i givet fald med hvilket beløb.

Stikprøveundersøgelsen viste, at der af dette samlede beløb var beregnet i alt 48.000 kr. i rente, hvoraf rentes rente udgjorde under 3.000 kr. Stikprøveundersøgelsen viste derudover, at 83 af de 100 udbetalinger var overført med allerede beregnede renter, og at der således var beregnet rentes rente for 83 pct. Af de undersøgte udbetalinger. Rentens rente udgjorde for en enkelt udbetaling helt ned til 0,02 kr. og udgjorde for ca. 43 pct. Af de 83 udbetalinger mindre end 2 kr. Stikprøveundersøgelsen viste endvidere, at den manuelle gennemgang og udsøgning af eventuelle rentebeløb i en udbetaling var forbundet med et tidsforbrug på ca. 30-45 min. Der blev i perioden fra og med den 1. april 2018 til og med den 1. april 2019 beregnet rentegodtgørelse af ca. 11.500 udbetalinger vedrørende overskydende skat i DMI. En manuel gennemgang af et sådant antal udbetalinger vil på årsbasis hos restanceinddrivelsesmyndigheden være forbundet med et ikke uvæsentligt ressourceforbrug, der vil forudsætte flere årsværk. Henset til, at rentes rente-beløbet som nævnt ovenfor ofte er af beskeden størrelse, vil en manuel gennemgang af udbetalingen med henblik på at undgå rentes rente i de fleste tilfælde være uforholdsmæssigt ressourcekrævende sammenholdt med den yderligere rente (rentes rente), der på baggrund af stikprøven vil være resultatet ved at fastholde den nuværende praksis i DMI. Den foreslåede bestemmelse har derfor til formål at forenkle lovgivningen om forrentning af udbetalingsfordringer og de beløb, der modregnes med, for at sikre, at lovgivningen giver restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at beregne renter af hele udbetalingsbeløbet, når f.eks. udbetalingsbeløbets størrelse gør, at en manuel gennemgang heraf vil være uforholdsmæssigt ressourcekrævende.

Det foreslås i § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis udbetalingsbeløbet anvendes til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet, jf. stk. 1, og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om, at der vil blive gennemført modregning.

Den foreslåede bestemmelse foreslås efter ordlyden at skulle finde anvendelse ved modregning, »hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.« Bestemmelsen vil således skulle finde anvendelse, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen vil endvidere skulle finde anvendelse ved modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde faciliterer modregningen ved at anvende udbetalingsbeløbet til modregning med fordringer fra den relevante fordringshaver, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden underretter skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og markerer, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningsafgørelse om. Bestemmelsen vil endelig skulle finde anvendelse, når udbetalingsbeløbet, for hvilket Skatteforvaltningen er udbetalende myndighed, modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde med intern modregning træffer modregningsafgørelsen efter delegation fra Skatteforvaltningen. Derimod vil bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse i de tilfælde, hvor intern modregning efter § 7, stk. 1, nr. 1, foretages af andre end Skatteforvaltningen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at forrentningen af udbetalings- og modregningsbeløbet foretages til og med den dag, hvor »restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om, at der vil blive gennemført modregning«. Beslutningsdagen vil i praksis være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelsen herom, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 2) eller opretter meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor fordringshaveren træffer afgørelsen om modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3). Det vil således være datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsafgørelse eller oprettelse af meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, der er afgørende for, hvornår der ikke længere foretages forrentning af udbetalings- og modregningsbeløbet, uanset hvornår afgørelsen eller meddelelsen afsendes af restanceinddrivelsesmyndigheden og kommer frem til skyldneren, og uanset hvornår en modregningsafgørelse fra fordringshaveren kommer frem til skyldneren.

Bestemmelsen foreslås ifølge ordlyden kun at skulle finde anvendelse, hvis udbetalingsbeløbet anvendes til modregning, dvs. hvis der gennemføres modregning. Som nævnt ovenfor har en modregningsafgørelse virkning fra og med erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning. Hvis der ikke kan gennemføres modregning, fordi modregningsafgørelsen truffet af fordringshaveren eller restanceinddrivelsesmyndigheden ikke kan meddeles skyldneren (fordi skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post, og skyldnerens adresse er ukendt, eller modregningserklæringen kommer retur fra en oplyst adresse), vil restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsafgørelse eller oprettelse af meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, derfor ikke indebære, at der ikke længere skal foretages forrentning af udbetalings- og modregningsbeløbet.

Baggrunden for den foreslåede regel er, at udbetalings- og modregningsbeløbet forrentes til og med den dato, hvor modregningsafgørelsen kommer frem til skyldneren. Denne dato kendes dog ikke af restanceinddrivelsesmyndigheden (eller fordringshaveren, hvis modregningsafgørelsen træffes af denne), når skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget for Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, og modregningsafgørelsen derfor skal meddeles til skyldneren via fysisk brev. I sådanne tilfælde vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor ikke med sikkerhed kunne foretage en korrekt renteberegning. Den foreslåede regel har derfor til formål at sikre, at forrentning af udbetalingsbeløbet foretages til og med en dato, der kan fastslås af restanceinddrivelsesmyndigheden, der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal beregne og udbetale renterne.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.11.

Til nr. 12

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholdskrav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvaltningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Om kravene til en begrundelses indhold kan det generelt anføres, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgere og virksomheder, skal være fyldestgørende og korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

I øvrigt må udstrækningen af myndighedernes begrundelsespligt i henhold til forvaltningsloven som udgangspunkt afgøres konkret i den enkelte sag.

Med nr. 12 foreslås som ny bestemmelse § 9 b indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 9 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden i meddelelser, afgørelser, tilsigelser, underretninger m.v. til skyldner skal kunne beskrive fordringer samt renter og gebyrer heraf ud fra de datooplysninger, der er registreret i inddrivelsessystemet.

Formålet med den foreslåede regel er at give restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at anvende de registrerede stamdatoer i kommunikationen med skyldneren, selv om stamdatoerne ikke i alle tilfælde er udtryk for den korrekte dato. En sådan kommunikation kan være i form af meddelelser, afgørelser, tilsigelser, underretninger og andre lignende henvendelser til skyldneren.

Det vil i praksis betyde, at f.eks. Rigspolitiets bøder, konfiskationskrav og sagsomkostninger m.v. skal kunne beskrives med henvisning til den registrerede stiftelsesdato, som dog i virkeligheden er udtryk for en vedtagelses- eller domsdato.

Derudover vil eksempelvis et sammenlagt krav på A-skat vedrørende flere perioder kunne beskrives med henvisning til den registrerede periode, selv om denne er udtryk for den første af de sammenlagte perioder og dermed ikke er retvisende for hele kravet.

Der vil endvidere kunne være behov for at beskrive fordringer på studielån med en periode på én dag, hvis fordringshaveren ikke kan oplyse den korrekte periode for samtlige fordringer. Datoen i alle datafelter er således udtryk for samme dato, eksempelvis opsigelsesdatoen.

Der vil i forbindelse med anvendelsen af den bestemmelse, der foreslås, skulle tages visse hensyn til skyldneren, der fortsat bør kunne identificere de krav, der omfattes af f.eks. en afgørelse om lønindeholdelse eller et udlæg.

Det foreslås, at den foreslåede bestemmelse også vil skulle omfatte den situation, hvor de registrerede stamdatoer anvendes i tilfælde, hvor der med henblik på at undgå uberettiget inddrivelse er lagt dage til den registrerede dato, jf. den foreslåede bestemmelse i § 8 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der er nærmere beskrevet ovenfor.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil omfatte alle typer af skriftlig kommunikation fra restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder i forbindelse med udlæg. Den foreslåede bestemmelse vil særligt få betydning for fordringer, der er modtaget til inddrivelse i DMI, idet datakvaliteten i forbindelse med forløbet

for tilkobling af fordringshavere til det nye inddrivelsessystem, PSRM, søges sikret fremadrettet. Det kan dog ikke udelukkes, at der også fremadrettet kan ske fejlregistrering i enkelte tilfælde, hvorfor bestemmelsen foreslås generelt formuleret.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på, at det fortsat som udgangspunkt er fordringshavernes ansvar, at de registrerede data for fordringer overdraget til inddrivelse er korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i forbindelse hermed kræve, at korrekte datoer oplyses af fordringshaver både i forbindelse med tilkoblingen af fordringshavere til PSRM og ved oprydningsarbejdet i DMI.

Fordringshaver og restanceinddrivelsesmyndigheden vil ofte have anvendt de i DMI registrerede stamdatoer i tidligere kommunikation med skyldneren, hvorfor det forventes, at skyldneren fortsat vil være i stand til at genkende de fordringer, der kommunikeres om, selv om datoerne ikke i alle tilfælde måtte være retvisende. Det bemærkes hertil, at betegnelserne stiftelsesdato og -periode ikke anvendes i gældsopgørelsen fra PSRM, men at datoerne fra datafelterne med disse betegnelser vil blive indsat i en samlet beskrivelse af fordringen, f.eks. som »Opkrævningsgebyr af [stiftelsesdato]« eller »Medielicens for [periode]«.

Restanceinddrivelsesmyndigheden forventer med en generel tekst i gældsopgørelser fra PSRM at kunne vejlede skyldnerne om, at de registrerede datoer potentielt ikke i alle tilfælde er retvisende, og at yderligere information om gælden kan fås på Gældsstyrelsens hjemmeside, via en portalløsning eller lignende samt ved henvendelse til fordringshaveren.

Det skal endvidere bemærkes, at de datoer, der kan kommunikeres efter den foreslåede bestemmelse, ikke har betydning for fordringernes retskraft eller lovligheden af inddrivelsesskridt, men alene angår restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for at redegøre for fordringerne i skriftlige meddelelser og afgørelser ved anvendelse af de registrerede datoer. Den foreslåede bestemmelse skal i den forbindelse ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 8 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter for sene stamdatoer skal kunne anvendes som kontroldatoer ved modregning i en transporteret udbetaling.

Det skal hertil bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke af egen drift har pligt til at indhente supplerende oplysninger om fordringer fra fordringshaveren, medmindre skyldneren selv retter henvendelse herom.

En række fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem DMI er registreret på en måde, så de ikke umiddelbart kan beskrives med en henvisning til det retlige grundlag, som fordringerne beror på. Dette skyldes bl.a., at flere fordringer med forskellige retsgrundlag er registreret under samme fordringstype, mens beskrivelsen i andre tilfælde er udfordret, som følge af at flere fordringer er lagt sammen til én fordring.

Derudover er det i visse tilfælde konstateret, at renter og gebyrer ikke i alle tilfælde kan beskrives med en henvisning til hovedkravet, da dette ikke er oplyst af fordringshaveren.

Eksempelvis er fordringer på bødekraft og sagsomkostninger fra Rigspolitiet i DMI registreret med en stiftelsesdato, der er udtryk for en afgørelses- eller vedtagelsesdato, selv om et bødekraft anses for at være stiftet allerede på gerningstidspunktet. Datoen i DMI ligger således for sent. Fordringer overdraget fra Rigspolitiet kan også være registreret med en for tidlig sidste rettidig betalingsdato. Datoen kan også for nyere fordringer i nogle tilfælde ligge for tidligt, hvor den registrerede sidste rettidige betalingsdato ikke er udtryk for den betalingsfrist, der er fastsat i forbindelse med opkrævningen.

Herudover er alle fordringer i DMI på misligholdt studielån registreret med den samme datooplysning i samtlige stamdatafelter. Den registrerede datooplysning er udtryk for enten dato for opsigelsen af lånet eller forfald for første tilbagebetalingsrate ("tilbagebetalingsstartdatoen"), afhængigt af om der er tale om konverterede fordringer til EFI/DMI eller ej. Datooplysningen i stamdatafeltet for stiftelsesdatoen ligger således senere end den dato, der er forudsat i målbillede for datakvalitet for tilkoblingen til PSRM. Det

er usikkert, om det er muligt at bringe data i overensstemmelse med målbilledet for PSRM for samtlige fordringer på misligholdt studiegæld. Fordringer i DMI vedrørende tilbagesøgning af studiestøtte, der er udbetalt efter, at støttemodtager har afbrudt eller afsluttet sin uddannelse ("FM-krav") for flere måneder er samlet som ét krav. Den registrerede stiftelsesdato kan ligge både for tidligt og for sent, afhængigt af om der er tale om konverterede fordringer til EFI/DMI eller ej. Desuden er den registrerede stiftelsesdato ikke korrekt for hele kravet, som følge af at tilbagebetalingskrav for flere måneder er samlet som ét krav.

For Skattekontoens (opkrævningssystem for virksomheders skatter og afgifter) fordringer ligger de registrerede datooplysninger, herunder stiftelsesdato og sidste rettidige betalingsdato, i flere tilfælde senere eller tidligere end de datoer, der følger af det retlige grundlag. Det forekommer bl.a. ved efterangivelser for flere perioder og for foreløbige fastsættelser af krav, der senere er blevet endeligt fastsat. Som følge af en tidligere mulighed for at efterangive samlet for flere afregningsperioder, er en del af Skattekontoens fordringer vedrørende moms, A-skat og AM-bidrag udtryk for, at flere krav er samlet i én fordring. For fordringer vedrørende moms medfører dette en risiko for, at den registrerede stiftelsesdato kan ligge for sent. Den registrerede stiftelsesdato er i disse tilfælde udtryk for den sidste dag i den sammenlagte periode, som angivelsen vedrører, og er ikke korrekt for dele af kravet. For fordringer vedrørende A-skat og AM-bidrag medfører dette en risiko for, at perioden ikke er retvisende for dele af kravet, samt at stiftelsesdatoen kan ligge for tidligt. Den registrerede stiftelsesdato er i disse tilfælde udtryk for den sidste dag i den første af de perioder, som den samlede angivelse vedrører, og er ikke korrekt for dele af kravet. Det er ikke muligt at adskille kravene og registrere korrekte data.

Der henvises i øvrigt til beskrivelsen af datafejl i afsnit 2.8.2 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås med § 9 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens beskrivelse af fordringer samt renter og gebyrer i afgørelser, meddelelser, underretninger m.v. til skyldner og andre, herunder regler om de oplysninger, der skal meddeles heri.

Det vil i praksis være relevant på grundlag af den foreslåede bestemmelse at fastsætte regler i tilfælde, hvor det på baggrund af de registrerede oplysninger i inddrivelsessystemet er nødvendigt at beskrive fordringen på anden vis end normalt forudsat for det pågældende krav. Dette vil f.eks. være relevant for sammenlagte krav, der er oversendt som én fordring, samt for fordringer, der er registreret i en generisk fordringstype, når der ikke for det pågældende krav er oprettet en særskilt fordringstype.

Derudover vil den foreslåede bestemmelse gøre det muligt at fastsætte nærmere regler om beskrivelse af fordringer uden særskilt angivelse af hovedkrav og rente og af fordringer vedrørende flere perioder, ligesom det i andre tilfælde vil være nødvendigt at kunne beskrive renter og gebyrer uden oplysning om hovedkravet. Hertil kommer muligheden for at kunne lave en generisk beskrivelse af gæld til en fordringshaver, når der er tale om fordringer i en fordringstype, der rummer fordringer efter flere forskellige retsgrundlag.

Den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor det er nødvendigt at kunne beskrive renter og gebyrer uden oplysning om hovedkravet. Dette kan dels blive nødvendigt for så vidt angår gebyrer, der forudsættes overdraget til inddrivelse som særskilte hovedkrav. Derudover vil det være relevant, hvis konverterings- og inddrivelsesparate hovedkrav forudsættes konverteret til PSRM, mens relaterede ikkeinddrivelsesparate underfordringer (renter og gebyrer) efterlades i DMI.

Ved fastsættelsen af regler efter den foreslåede bestemmelse skal der foretages en afvejning, der sikrer, at skyldneren på baggrund af de samlede oplysninger i gældsopgørelser m.v. fortsat modtager tilstrækkelige oplysninger til at identificere kravet, samtidig med at restanceinddrivelsesmyndigheden kan basere inddrivelsen på de stamdatooplysninger, der er til rådighed i inddrivelsessystemet. Det skal hertil bemærkes, at skyldneren uanset den foreslåede bestemmelse fortsat vil have muligheden for at kontakte fordringshaveren for yderligere information om gælden, såfremt der måtte være behov for dette.

Da der kan være forskel på funktionalitet i og beskrivelse af fordringer i den kommunikation, der udgår fra restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer (DMI, PSRM og SAP 38), forudsættes det, at den foreslåede bestemmelse skal kunne anvendes til at fastsætte regler for hvert inddrivelsessystem for sig.

På nuværende tidspunkt er der forskel på, hvilke stamdatoer der vises i gældsopgørelser fra henholdsvis DMI og PSRM. Da PSRM blev udviklet, er det således lagt til grund, at datoer var retvisende, og derfor er der medtaget de oplysninger, der blev vurderet tilstrækkelige og nødvendige, herunder periode eller stiftelsesdato for fordringen samt evt. supplerende beskrivelsestekst, hvor en sådan er aftalt mellem restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringshaverne i forbindelse med tilslutningsprocessen.

Nogle fordringshavere sender kun sjældent fordringer til inddrivelse, ligesom ikke alle potentielle fordringer kan forudses og beskrives på forhånd. Der forventes derudover også i PSRM at være behov for en eller flere fordringstyper, der kan rumme fordringer under en mere generisk fordringstypetekst. Det kan eksempelvis være tilfældet for visse civile krav.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Til nr. 13

I § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1.

I bilag 1, afsnit I, er der fra adgangen til lønindeholdelse gjort en undtagelse for civilretlige fordringstyper. I litra a, nr. i-vi, er der dog fastsat en række undtagelser til denne undtagelse:

- i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.
- ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.
- iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.
- iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.
- v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.
- vi. Underholdsbidrag.

Det foreslås i nr. 13, at der i § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 2. pkt., der bestemmer, at et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.

Det vil være tilfældet, hvis hovedkravet er et civilretligt krav, der ikke omfattes af en af undtagelserne i bilag 1, afsnit I, litra a, nr. i-vi.

Det i nr. 13 foreslåede 2. pkt. i § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal således omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 2. pkt., dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 1. pkt., og for hvilke

restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 14

I § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1.

I bilag 1, afsnit II, er der fra adgangen til udpantning gjort en undtagelse for civilretlige fordringstyper. I litra a, nr. i-vi, er der dog fastsat en række undtagelser til denne undtagelse:

- i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.
- ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontrakt-mæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.
- iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.
- iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.
- v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.
- vi. Underholdsbidrag.

Det foreslås i nr. 14, at der i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 2. pkt., der bestemmer, at et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.

Det vil være tilfældet, hvis hovedkravet er et civilretligt krav, der ikke omfattes af en af undtagelserne i bilag 1, afsnit II, litra a, nr. i-vi.

Det i nr. 14 foreslåede 2. pkt. i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal således omfatte dels gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden skal behandles som selvstændige hovedkrav, fordi der ved overdragelsen af gebyret ikke er givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 2. pkt., dels gebyrer, om hvilke fordringshaveren ved deres overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har givet oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. den foreslåede regel i § 2, stk. 10, 1. pkt., og for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden har besluttet, at de fremover under inddrivelsen skal behandles som selvstændige hovedkrav.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 15

Forældelsen af fordringer er reguleret af forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i anden lov.

Forældelsesfristerne regnes ifølge forældelseslovens § 2, stk. 1, fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb, jf. § 2, stk. 2.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er ifølge 2. pkt. den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er fastsat, at for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er forældelsesfristen 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog § 18 a, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For private underholdsbidrag og regioner og kommuners privatretlige fordringer gælder dog den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Forældelsesfristen for fordringer omfattet af forældelsesloven kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens kapitel 5, ligesom foreløbig afbrydelse kan ske efter reglerne i kapitel 6. Afbrydelse af forældelsesfristen kan bl.a. ske ved skyldners erkendelse af gældsforpligtelsen (§ 15), retslige skridt foretaget af fordringshaver (§ 16), indgivelse af konkursbegæring m.v. eller anmeldelse af fordringen i et konkursbo m.v. (§ 17) eller indgivelse af anmodning om udlæg til fogedretten, pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning eller restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldner om lønindeholdelse eller modregning (§ 18). Efter afbrydelsen løber en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven, jf. forældelseslovens § 19, stk. 1. Er forældelsesfristen reguleret i en særlov, kan særloven have bestemt en anden frist efter afbrydelsen eller eventuelt en anden afbrydelsesmåde, jf. forældelseslovens § 28.

Bestemmelserne i § 18 a, stk. 2-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældeshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM. Samtidig blev det tidligere stk. 2 til stk. 7, og bestemmelsens ordlyd blev ændret, jf. nedenfor.

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det nu – for fordringer i PSRM – bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt. Ordlyden i 1. pkt. har været gældende siden den 17. december 2019, og den finder alene anvendelse for fordringer i inddrivelsessystemet

PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.).

§ 18 a, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at hvis lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen er stillet i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, er afbrudt med virkning fra afgørelsesdatoen. Den nye forældelsesfrist regnes fra afgørelsesdatoen. Inden afgørelsen træffes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden et forslag til afgørelse til skyldneren med en frist for denne på mindst 21 dage regnet fra forslagens dato til at fremkomme med eventuelle bemærkninger til forslaget.

§ 18 a, stk. 8, blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder fra ikrafttrædelsen alene anvendelse for fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Efter § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, tidligst fra den 20. november 2018.

Det foreslås i nr. 15, at der i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »2018« ændres til »2021«. Med ændringen vil det i bestemmelsen være bestemt, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021.

Den eneste ændring i bestemmelsen vil således være, at forældelsesfristen tidligst regnes fra den 20. november 2021 i stedet for den 20. november 2018.

Det vil derfor stadig være en betingelse for forældelsesudskydelsen, at en fordring, der var under inddrivelse den 19. november 2015, var retskraftig denne dato. For udenlandske fordringer under inddrivelse i Danmark gælder fortsat, at bestemmelsen alene har betydning, hvis forældelsen af den udenlandske fordring er undergivet dansk forældelseslovgivning.

Det foreslåede nye starttidspunkt for forældelsesfristen – den 20. november 2021 – vil indebære, at forældelse herefter tidligst vil kunne indtræde torsdag den 21. november 2024.

Bestemmelsen i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blev indsat med § 1, nr. 1, i lov nr. 1253 af 17. november 2015. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 18 som fremsat, side 4, at den skulle give restanceinddrivelsesmyndigheden mere tid til i interimperioden med udviklingen af det nye inddrivelsessystem at udføre inddrivelsesarbejdet, der som følge af ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse, efter at systemunderstøttelsen fra EFI blev suspenderet den 8. september 2015, i en periode i vidt omfang ville skulle foregå manuelt og dermed ville være betydeligt mere tids- og ressourcekrævende. Hertil kom, at der kunne rejses tvivl om, hvorvidt alle de forældelsesdatoer, der var registreret i systemet DMI, var korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden ville med bestemmelsen få mulighed for – uden at der indtrådte yderligere utilsigtet forældelse – at gennemgå de fordringer, der ikke lovligt ville kunne inddrives som følge af tvivl om deres korrekte opgørelse og fortsatte retskraft. I indledningen på side 2 anføres, at Skatteudvalget i maj 2014 blev

orienteret om utilsigtet forældelse af krav for 902 mio. kr. for 2012 og 2013 (SAU 2013-14, Alm. Del – bilag 199), og en særlig orientering til Skatteudvalget i marts 2015 omtaler yderligere forældelse for 1,3 mia. kr. for 2014 (SAU 2014-15 (1. samling), Alm. Del – bilag 134). Der er i orienteringerne taget forbehold for yderligere utilsigtet forældelse for årene 2013 og 2014 og fremadrettet.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 9, stk. 5, i lovforslag nr. L 26, Folketingstidende 2019-20, A, L 26 som fremsat, side 128, at den forældelsesudskydelse, som § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har givet fordringer, der den 19. november 2015 var eller senere er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, idet forældelsesfristen for disse fordringer tidligst regnes fra den 20. november 2018, formentlig vil være utilstrækkelig til at kunne nå en forældelsesafbrydelse af samtlige de fordringer, for hvilke forældelsen vil indtræde den 23. november 2021, medmindre forældelsen forinden afbrydes. Det anføres endvidere, at med forslaget om et fordringskompleks, jf. reglen i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil forældelsesfristen for fordringer, der på dagen for ikrafttræden af den bestemmelse, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 18, om indførelsen af fordringskomplekset, er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som udgangspunkt skulle regnes fra den 20. november 2018, jf. ovenfor, og dermed vil antallet af fordringer, for hvilke forældelse vil indtræde den 23. november 2021, medmindre forældelsen forinden er afbrudt, blive forøget i forhold til det antal, der følger af gældende regler. Det anføres, at det derfor vil være nødvendigt at overveje, om den forældelsesudskydelse, som et samlet Folketing bakkede op om med vedtagelsen af lovforslag nr. L 18 den 12. november 2015, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 18 som fremsat, skal forlænges, så utilsigtet forældelse af fordringer kan undgås.

Oprydningsarbejdet i det gamle inddrivelsessystem DMI har vist sig at være forbundet med betydelige vanskeligheder, hvorfor der med lovforslagets § 1, nr. 24 foreslås regler, der skal muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift.

Konvertering af fordringer fra DMI til det nye inddrivelsessystem, PSRM, forudsætter, at fordringshaveren er tilkoblet PSRM. Denne tilkoblingsproces har også vist sig at være mere tidskrævende end forudsat.

Restanceinddrivelsesmyndighedens gennemgang og manuelle retskraftvurdering af de såkaldte »grå fordringer« – dvs. fordringer med tvivl om retskraften – forventes ikke afsluttet før udgangen af 2021, og fordringer konverteres ikke, før retskraften er fastslået.

En udsøgning i november 2019 har vist, at der i perioden til og med den 20. november 2018 i inddrivelsessystemet DMI er modtaget ca. 23,9 mio. fordringer – med en kursværdi på 24,9 mia. kr. – der aktuelt er vurderet retskraftige eller er modtaget efter ikrafttrædelsen af § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om udskydelse af forældelsen. Heraf har op til 14,1 mio. fordringer en forældelsesfrist på 3 år, og disse fordringer kan dermed potentielt forældes den 23. november 2021. Derudover er der i DMI efter den 20. november 2018 modtaget yderligere ca. 3,4 mio. fordringer – med en kursværdi på ca. 4,3 mia. kr. – der tilsvarende har en 3-årig forældelsesfrist.

En forældelsesudskydelse har afgørende betydning for mulighederne for at håndtere fordringsmassen og undgå utilsigtet forældelse den 23. november 2021. Uden en sådan forlængelse er der risiko for utilsigtet forældelse af fordringer i både DMI og det nye inddrivelsessystem, PSRM.

Størstedelen af fordringsmassen vil således med den gældende bestemmelse i § 18 a, stk. 1, bortfalde ved forældelse den 23. november 2021. Det forventes ikke muligt at afbryde forældelsen af den samlede fordringsmasse i DMI, der i november 2019 indeholdt ca. 26,7 mio. fordringer. DMI understøtter således ikke bl.a. lønindeholdelse, der er et vigtigt forældelsesafbrydelseskridt, og forældelsesafbrydelsen af fordringer i DMI er således forbundet med langt større kompleksitet og ressourceanvendelse end for fordringer i PSRM. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 23. november 2021 skal gennemføre forældelsesafbrydelse for størstedelen af fordringsmassen i DMI, vil det inden for de nuværende rammer være forbundet med betydelige manuelle ressourcer, som vil skulle tages fra andre opgaver.

Derudover vil de nye regler om et fordringskompleks, jf. § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, få betydning for forældelse af fordringer efter konvertering. Med ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 9, stk. 5, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 vil fordringers forældelsesfrist ved konvertering som udgangspunkt skulle regnes fra den 20. november 2018, og forældelsesfristen vil for flere fordringstyper i medfør af § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blive reduceret til 3 år, der senest regnes fra konverteringsdatoen. Det gælder f.eks. fordringer på forskudsvist udlagte underholdsbidrag, der p.t. har en forældelsesfrist på 10 år.

Endelig var der i november 2019 i DMI ca. 5,5 mio. fordringer af fordringstypen forskudsvist udlagte underholdsbidrag – med en nominel værdi på ca. 9,8 mia. kr. – der er indstillet til konvertering med de regler, der foreslås i nærværende lovforslag.

Dermed opstår der ved konvertering i 2021 og herefter risiko for utilsigtet forældelse i PSRM, da det må anses for meget usikkert, om alle konverterede fordringer kan nå at blive inkluderet i eksisterende indsatser og dermed opnå en forældelsesafbrydelse.

Når fordringer flyttes fra DMI til PSRM, vil disse fordringer blive omfattet af de regler, der er gældende i PSRM. Hvis § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om fordringskomplekset på datoen for konvertering alene er sat i kraft i PSRM, er forældelsesdatoen for det konverterede hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter (»fordringskomplekset«) den for hovedkravet i DMI gældende forældelsesdato på tidspunktet for konverteringen. Har hovedkravet ved konvertering mere end én forældelsesdato i DMI, er forældelsesdatoen for fordringskomplekset den tidligste af disse datoer. Forældelsesfristen er dog højst 3 år regnet fra konverteringen for de fordringer, der er omfattet af § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 16

Det følger af § 18 a, stk. 2, 9. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., når de er under inddrivelse, i relation til forældelse anses som hovedkrav, der ikke indgår i noget fordringskompleks.

Det fremgår af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., at renter og gebyrer, der opkræves af Skatteforvaltningen, og renter og gebyrer, der opkræves af en fordringshaver via fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse behandles som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse, uden at det i forbindelse med overdragelsen er oplyst, hvilket hovedkrav renterne eller gebyrerne vedrører.

Det følger af § 18 a, stk. 2, 10. pkt., at det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.

Det foreslås i nr. 16, at § 18 a, stk. 2, 9. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så det af bestemmelsen vil fremgå, at hvis en eller flere renter, der i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse eller i medfør af en beslutning truffet i henhold til § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem er registreret som én rentefordring, udgør den registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks efter 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer.

Den foreslåede nyaffattelse har til formål at tage hensyn til, at systemindretningen af PSRM forudsætter, at en registreret rentefordring, uanset om denne består af én eller flere renter, har én og samme forældelsesdato. Dette vil i praksis ofte kræve, at renterne indgår i et fordringskompleks. Det forhold, at den registrerede rentefordring udgør hovedkravet i et fordringskompleks, vil således bl.a. sikre, at der kun indtræder forældelsesafbrydelse for den registrerede rentefordring, hvis afbrydelsen omfatter

hele den registrerede rentefordring, jf. § 18 a, stk. 2, 4. pkt. Dette sikrer, at der ikke efterfølgende kan opstå forskellige forældelsesdatoer for den registrerede rentefordring – hvilket som nævnt ikke vil kunne systemunderstøttes af PSRM – hvis en forældelsesafbrydelse kun omfatter en del af den registrerede rentefordring. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis skyldneren erkender, jf. forældelseslovens § 15 om afbrydelse ved erkendelse, en del af den registrerede rentefordring, men samtidig tilkendegiver, at den anden del af den registrerede rentefordring ikke erkendes. Det sikres endvidere, at den registrerede rentefordring omfattes af den foreløbige forældelsesudskydelse efter § 18 a, stk. 7, 1. pkt., der bl.a. omfatter hovedkrav nævnt i stk. 2. Da det som nævnt ikke fremgår af inddrivelsessystemet, om en registreret rentefordring består af én eller flere renter, og da der af hensyn til systemindretningen af PSRM også kun må gælde én forældelsesdato for en registreret rentefordring bestående af én rente, foreslås den foreslåede bestemmelse også at skulle finde anvendelse, når en registreret rentefordring kun består af én rente, selv om fordringskomplekset i dette tilfælde kun vil bestå af én rente.

Fordringskompleksreglerne i § 18 a, stk. 2 og 3, blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.), men finder alene anvendelse for fordringer i PSRM. Renter, der konverteres fra DMI til PSRM sammen med et hovedkrav, vil derfor fra og med konverteringstidspunktet have samme forældelsesdato som hovedkravet, jf. § 18 a, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Derimod vil renter, der under inddrivelsen i DMI måtte blive skilt fra hovedkravet som følge af en beslutning truffet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3 D, stk. 1, ikke få den samme forældelsesdato som hovedkravet, hvis renterne på et senere tidspunkt konverteres til PSRM. Dette skyldes, at reglerne om fordringskomplekset ikke anvendes på fordringer i DMI, jf. ovenfor. Hvis renter, der er registreret som én rentefordring, havde forskellige forældelsesdatoer før konverteringen til PSRM, vil renterne efter gældende regler således også have dette efter konverteringen til PSRM, hvilket som nævnt ovenfor ikke kan håndteres af PSRM. Den foreslåede regel har til formål at håndtere dette ved at sikre, at sådanne renter vil udgøre deres eget fordringskompleks efter § 18 a, stk. 2, 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den tidligste forældelsesdato, der er gældende for de enkelte renter i den registrerede rentefordring. Da samme udfordring gør sig gældende i forhold til de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., foreslås det samme at skulle gælde for disse renter. Den foreslåede regel vil – både i forhold til renter, der skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., og renter, der vil skulle behandles som selvstændige hovedkrav i medfør af en beslutning truffet i henhold til den foreslåede regel i § 3 D, stk. 1 – stille skyldneren bedre i forhold til forældelse, idet den tidligst mulige forældelsesdato vil blive gældende for den registrerede rentefordring, når denne udgør hovedkravet i et fordringskompleks.

Baggrunden for forslaget er, at de renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i forbindelse med overdragelsen til inddrivelse vil være oplyst at vedrøre et hovedkrav. Fordringshaveren vil således ved overdragelsen have registreret renterne med en relation til et hovedkrav, med henblik på at restanceinddrivelsesmyndigheden kan håndtere og beskrive renterne sammen med hovedkravet. Typisk vil én registreret rentefordring i inddrivelsessystemet bestå af flere renter. Hvis renterne under opkrævning påløber dagligt, kan fordringshaveren f.eks. have opgjort renterne ved udgangen af hver måned, hvorved én registreret rentefordring i inddrivelsessystemet kan være udtryk for de daglige renter for én måned. I andre tilfælde påløber renter under opkrævning pr. påbegyndt måned frem til en bestemt dato, og fordringshaveren kan i sådanne tilfælde have opgjort renterne samlet på denne dato. Dette ses f.eks. for renter af restskat, hvor der ved ændring af en årsopgørelse vil blive beregnet renter fra den 1. september i året efter indkomståret og frem til udskrivning af den ændrede årsopgørelse, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 1, 3. pkt. Det

fremgår ikke af de registrerede oplysninger i inddrivelsessystemet, om en registreret rentefordring består af én eller flere renter.

Hvor restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3 D, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige måtte beslutte, at renter skal behandles som selvstændige hovedkrav, vil renterne herefter ikke kunne bortfalde accessorisk ved hovedkravets forældelse. Renternes selvstændige forældelsesdatoer vil dog ikke herved blive ændret, og én registreret rentefordring i DMI kan dermed fortsat have mere end én gældende forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring består af flere renter. Reglerne i § 18 a, stk. 2, om et fordringskompleks med én forældelsesdato for et hovedkrav og dets tilhørende renter finder således ikke anvendelse i DMI. Som følge af de særlige regler om forældelse af fordringer under inddrivelse vil renter i én registreret rentefordring dog på nuværende tidspunkt som udgangspunkt også i DMI have én og samme forældelsesdato. Efter § 18 a, stk. 1, regnes forældelsesfristen således tidligst fra den 20. november 2018, der i lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021. Derudover følger det af § 18 a, stk. 2, i affattelsen af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige før ikrafttrædelsen af § 1, nr. 19, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 den 17. december 2019, hvor reglen i § 18 a, stk. 2, om foreløbig afbrydelse af forældelsen af fordringer, der modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, blev nyaffattet som § 18 a, stk. 7, der dog alene finder anvendelse for PSRM, at forældelse tidligst indtræder 3 år efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af fordringen. For fordringer, der er modtaget i DMI til og med den 16. december 2019, vil der derfor være opnået en foreløbig afbrydelse af forældelsen.

Det foreslås endvidere, at § 18 a, stk. 2, 10. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så det af bestemmelsen også vil fremgå, at gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, med tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.

Hvis der er mere end ét gebyr, der er berørt af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, og som følge heraf af restanceinddrivelsesmyndigheden besluttet at skulle behandles som selvstændige hovedkrav, vil hvert af disse udgøre et selvstændigt fordringskompleks med deres tilhørende renter.

De foreslåede ændringer skyldes den i lovforslagets § 1, nr. 6, foreslåede regel, hvorefter der med § 3 D, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås indsat en ny bestemmelse om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at renter eller gebyrer fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav, hvis der for renterne eller gebyrerne, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og vedrører et hovedkrav, der også er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, og der for hovedkravet ikke er kendskab til eller mistanke om sådanne datafejl eller tvivl om retskraften.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.6.

Til nr. 17

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden,

regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

Ordlyden i § 18 a, stk. 7, 1. pkt., har været gældende siden den 17. december 2019, og den finder alene anvendelse for fordringer i inddrivelsessystemet PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.).

Det foreslås i nr. 17, at ordlyden i § 18 a, stk. 7, 1. pkt., ændres, således at det bestemmes, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 5. og 6. pkt. Der er tale om, at henvisningen til 3. og 4. pkt. foreslås ændret til en henvisning til 5. og 6. pkt. som følge af de ændringer, der foreslås i nr. 18 og 21, jf. nedenfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 18

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

Ordlyden i § 18 a, stk. 7, 1. pkt., har været gældende siden den 17. december 2019, og den finder alene anvendelse for fordringer i inddrivelsessystemet PSRM, jf. bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.).

Det foreslås i nr. 18, at der i § 18 a, stk. 7, efter 1. pkt. indsættes et nyt punktum, hvor det bestemmes, at for fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder forældelse ligeledes – dvs. som efter 1. pkt. – tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog § 18 a, stk. 7, 5. og 6. pkt. (der svarer til den gældende henvisning i § 18 a, stk. 7, 1. pkt., til 3. og 4. pkt.).

Det har været antagelsen, at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således som bestemmelsen blev affattet ved § 1, nr. 15, i lov nr. 551 af 29. maj 2018, også efter at § 1, nr. 19, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 trådte i kraft den 17. december 2019 og ændrede ordlyden i stk. 2, 1. pkt., der blev stk. 7, 1. pkt., ville finde anvendelse for fordringer, der ved deres modtagelse

hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i inddrivelsessystemet DMI. Antagelsen har dog af lovtekniske grunde en tvivlsom berettigelse, og da der fortsat er behov for at kunne modtage og registrere fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og eventuelt andre systemer end det nye inddrivelsessystem PSRM, er det nødvendigt at foreslå at indføre en regel om foreløbig afbrydelse med en ordlyd, der svarer til beskrivelsen af de fordringer, der registreres i DMI og eventuelt andre systemer, for hvilke reglerne i § 18 a, stk. 2 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om et forældelsesmæssigt fordringskompleks ikke finder anvendelse. Reglerne om fordringskomplekset finder alene anvendelse for fordringer, der er registreret i PSRM, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 1332 af 9. december 2019 om ikrafttræden af § 1, nr. 1, 11 og 17-20, og §§ 3-8 i lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.).

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 19

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

Det foreslås i nr. 19, at henvisningen i § 18 a, stk. 7, 2. pkt., der bliver 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til 1. pkt. ændres til en henvisning til 1. og 2. pkt. Baggrunden er forslaget i nr. 18 om indsættelsen af et nyt punktum efter § 18 a, stk. 7, 1. pkt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 20

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

Det foreslås i nr. 20, at henvisningen i § 18 a, stk. 7, 3. pkt., der bliver 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til 2. pkt. ændres til en henvisning til 3. pkt. Baggrunden er forslaget i nr. 18 om indsættelsen af et nyt punktum efter § 18 a, stk. 7, 1. pkt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 21

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

Lov nr. 551 af 29. maj 2018 bestemmer i § 11, stk. 3, 1. pkt., at § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved den nævnte ændringslovs § 1, nr. 15, ikke finder anvendelse på fordringer m.v., der første gang modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018. For sådanne fordringer m.v. finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. ændringslovens § 11, stk. 3, 2. pkt. For fordringer, der modtages i restanceinddrivelsesmyndighedens paralleldriftssystem DMI fra og med den 1. juni 2018, finder § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved ændringslovens § 1, nr. 15, dog også anvendelse, selv om fordringerne første gang er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 3. pkt. For sådanne fordringer, der modtages til og med den 31. december 2020, gælder § 18 a, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – hvorefter fristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring regnes fra det første modtagelsestidspunkt – ikke, jf. ændringslovens 11, stk. 3, 4. pkt.

§ 11, stk. 3, 3. og 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 blev indsat i det fremsatte lovforslag, lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, A, lovforslag nr. L 226 som fremsat, ved et ændringsforslag. Ændringen skyldes, at det for fordringer, der modtages i DMI, ikke vil være muligt systemmæssigt at konstatere, om fordringen modtages første gang eller er blevet genindsendt efter en tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af denne forestår opkrævningen, hvorfor det i praksis ikke vil være muligt at afgøre, om disse fordringer første gang er modtaget til inddrivelse før den 1. juni 2018, jf. lovforslag nr. L 226, Folketingstidende 2017-18, A, Betænkning, side 4.

Det foreslås i nr. 21, at der i § 18 a, stk. 7, efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., indsættes et nyt punktum, der bestemmer, at reglen i 4. pkt. (der svarer til den gældende regel i 3. pkt.), hvorefter tillægsfristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden regnes fra det første modtagelsestidspunkt, til og med den 31. december 2024 ikke skal gælde for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt.

For at muliggøre en forlængelse af perioden med systemmæssig paralleldrift foreslås det således, at reglen i § 18 a, stk. 7, 3. pkt., der bestemmer, at tillægsfristen på 3 år ved en genfremsendelse af en fordring til inddrivelse regnes fra den første modtagelsesdag, og som ved en gennemførelse af de foreslåede ændringer i stk. 7 vil blive stk. 7, 4. pkt., i perioden til og med den 31. december 2024 ikke skal gælde for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt.

Med andre ord foreslås tillægsfristen på 3 år også efter den 31. december 2020, jf. herved undtagelsen i § 11, stk. 3, 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018, at skulle regnes fra den aktuelle modtagelse

af fordringer, der modtages i DMI, selv om fordringerne første gang er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juni 2018. Dette foreslås også at skulle gælde for eventuelle andre systemer end DMI, hvis disse systemer i lighed med DMI ved en genfremsendelse af en fordring ikke kan konstatere, om fordringen er genfremsendt eller første gang sendes til inddrivelses, jf. ovenfor.

Forslaget svarer til, at fristen i § 11, stk. 3, 4. pkt., i lov nr. 551 af 29. maj 2018 blev forlænget fra den 31. december 2020 til den 31. december 2024 og fortsat ville kunne anvendes for fordringer, der modtages i DMI og eventuelt andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er blevet genfremsendt, jf. ovenfor.

Det vil fortsat være en betingelse for anvendelsen af den 3-årige tillægsfrist, at fordringen er retskraftig ved sin modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved at forlænge perioden med 4 år opnås overensstemmelse med perioden med paralleldrift, der med de foreslåede ændringer i §§ 18 b og 18 c skal kunne vare til og med den 31. december 2024.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 22

I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog § 18 a, stk. 7, 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, jf. 2. pkt. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt, jf. 3. pkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse, jf. 4. pkt.

Det foreslås i nr. 22, at der i § 18 a, stk. 7, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der ved en gennemførelse af forslagene i nr. 18 og 21 vil blive til stk. 7, 6. pkt., foretages en ændring af henvisningen til 1. pkt., således at der tillige henvises til 2. pkt. Baggrunden er den i nr. 18 foreslåede indsættelse af et nyt punktum – det nævnte 2. pkt. – efter § 18 a, stk. 7, 1. pkt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 23

Når en fordring overdrages til inddrivelse, omfattes den af forældelsesudskydelsesreglen i § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger heraf, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018, der ved dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021, jf. afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger. Fordringer, der overdrages til inddrivelse, omfattes endvidere af reglen i § 18 a, stk. 7, om foreløbig forældelsesafbrydelse. Det følger af bestemmelsens 1. pkt., at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter samt de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Derudover indeholder forældelsesloven og lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regler om, hvornår forældelsen for fordringer under inddrivelse afbrydes.

For det første følger det af forældelseslovens § 15, at forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse. Hvorvidt der som følge af skyldnerens »handlemåde« er sket en erkendelse af forpligtelsen, beror på en konkret vurdering, men en erkendelse kan f.eks. foreligge ved skyldnerens betaling af rente, hvis renten som et særskilt beløb er beregnet som en procentdel af hovedstolen. Betaling af afdrag udgør derimod kun erkendelse, hvis det fremgår af omstændighederne, at det kun drejer sig om et afdrag på en større gæld, og at der ikke er tvist om restfordringens størrelse. Det er således ikke en betingelse, at skyldneren lover at betale gælden eller i øvrigt udtrykkeligt indrømmer dens eksistens. En stiltiende erkendelse kan ligge i skyldnerens henvisning til fordringshavers opgørelse af gælden, når der ikke i forbindelse hermed fremsættes indsigelser mod den eller i øvrigt rejses tvivl om den.

For det andet følger det af forældelseslovens § 17, stk. 1, at forældelsen afbrydes ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling, jf. nr. 1, ved anmeldelse af fordringen i et konkursbo, jf. nr. 2, ved anmeldelse af fordringen til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i forbindelse med indledning af gældsaneringssag, jf. nr. 3, ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dettes udstedelse af proklama, jf. nr. 4, og ved anmeldelse af fordringen, efter at skyldneren har udstedt proklama, jf. nr. 5.

For det tredje kan forældelsen afbrydes ved visse forvaltningsretlige afgørelser.

Det følger af forældelseslovens § 18, stk. 4, at forældelsen afbrydes ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om lønindeholdelse eller modregning. »Lønindeholdelse« omfatter både lønindeholdelse, jf. § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og særskilt lønindeholdelse, jf. § 11. Efter § 13, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige kan lønindeholdelse iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldneren ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige. Tilsvarende fremgår af § 14, stk. 8, for særskilt lønindeholdelse. Træffes der afgørelse om lønindeholdelse uden varslings, har afgørelsen alligevel afbrydelsesvirkning. Træffes der derimod afgørelse om lønindeholdelse uden underretning, vil afgørelsen ikke have afbrydelsesvirkning. Hvis den manglende underretning skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens ukendskab til skyldnerens opholdssted eller en hindring, som ikke beror på restanceinddrivelsesmyndighedens forhold, indtræder forældelse dog tidligst 1 år efter, at restanceinddrivelsesmyndigheden fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, henholdsvis 1 år efter hindringens ophør, jf. forældelseslovens § 14, stk. 1. Bestemmelsen i stk. 1 kan dog ikke medføre en forlængelse af fristerne efter § 3, stk. 3, og kan højst forlænge andre frister eller tillægsfrister med 10 år, jf. § 14, stk. 2.

Det følger endvidere af § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen er stillet i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, er afbrudt med virkning fra afgørelsesdatoen.

Fristerne for at klage over eller gøre indsigelse imod restanceinddrivelsesmyndighedens forvaltningsretlige afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v. fremgår af §§ 17 og 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i

medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 2. pkt. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, jf. 3. pkt. Indsigelser, der omhandler perioden, hvor fordringen var under opkrævning, er ikke omfattet af § 17, stk. 1, 1. pkt., og behandles i stedet af fordringshaveren, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., der får tilsendt indsigelsen af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 8, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fogedretten efter begæring træffer afgørelse om indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber, som skyldneren fremsætter over for restanceinddrivelsesmyndigheden om dels kravets berettigelse, dels berettigelsen af en afgørelse om lønindeholdelse og om en gennemført modregning. Det følger af § 18, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fristen for begæring om indbringelse af indsigelser efter stk. 1 er 4 uger, fra skyldneren har modtaget meddelelse om lønindeholdelse eller modregning. Det følger af stk. 4, 2. pkt., at fogedretten dog undtagelsesvis indtil 1 år efter meddelelsen om lønindeholdelse eller modregning kan tillade, at en indsigelse behandles.

Foretager restanceinddrivelsesmyndigheden lønindeholdelse eller særskilt lønindeholde uden underretning, jf. de ovenfor nævnte bestemmelser i § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal fristerne efter § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3, og stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes fra det tidspunkt, hvor skyldneren – efter iværksættelsen af lønindeholdelse – modtager underretning herom.

For det fjerde følger det af forældelseslovens § 18, stk. 2, at når der foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse. Pantefogeders udlæg er ikke en forvaltningsretlig afgørelse, men en del af de judicielle kompetencer, der er tillagt pantefogeder i medfør af lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Pantefogeders udlæg er derfor ikke omfattet af det administrative rekursystem. Indsigelser mod pantefogedens udlæg behandles i stedet af fogedretten, jf. § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., og skal fremsættes inden for en frist på 4 uger fra forretningens foretagelse, jf. stk. 3, 3. pkt. Fogedretten kan dog undtagelsesvis indtil 1 år efter forretningen tillade, at en indsigelse behandles, jf. 5. pkt.

Når forældelsesfristen for en fordring er udløbet, kan skyldneren fremsætte indsigelse om, at fordringen er forældet. Skyldneren kan efterfølgende give afkald på denne indsigelse, f.eks. ved under en retssag at undlade at gøre forældelsesindsigelsen gældende. Spørgsmålet om forældelse påses således ikke ex officio af domstolene, hvis skyldneren har givet fremmøde under sagen. Skyldnerens efterfølgende afkald på en forældelsesindsigelse kan både gives udtrykkeligt og stiltiende. Et stiltiende afkald forudsætter, at skyldneren undlader at fremkomme med en forældelsesindsigelse, uanset at skyldneren har haft særlig anledning hertil. Hvornår en sådan særlig anledning foreligger, beror på en konkret vurdering af de foreliggende omstændigheder.

I nr. 23 foreslås, at der med § 18 a, stk. 10, indsættes en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 18, stk. 10, 1. pkt., at skyldnerens indsigelse om, at en fordring er forældet, senest skal fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt.

Det er med forslaget det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt, der er afgørende for, hvornår skyldnerens forældelsesindsigelse senest skal fremsættes. Hvis der ifølge skyldneren er indtrådt forældelse i 2019, og restanceinddrivelsesmyndigheden efterfølgende foretager forældelsesafbrydende skridt i

2021 og 2023, vil skyldnerens indsigelse om, at der er indtrådt forældelse i 2019, senest skulle fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det forældelsesafbrydende skridt i 2021.

Det er alene forældelsesafbrydende skridt, som skyldneren kan påklage eller gøre indsigelse imod, der ifølge forslaget skal medføre en frist for skyldneren til at fremsætte en forældelsesindsigelse. Det vil således være udlæg og forvaltningsretlige afgørelser om modregning, lønindeholdelse efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige samt forældelsesafbrydelse efter § 18 a, stk. 8, der er omfattet af forslaget. Forslaget omfatter derimod ikke inddrivelsesskridt, der ikke i sig selv har forældelsesafbrydende virkning, f.eks. afgørelser om fastsættelse af en afdragsordning for gæld under inddrivelse, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ligeledes omfatter forslaget ikke forældelsesafbrydende skridt, der ikke kan påklages eller gøres indsigelse imod, f.eks. skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, jf. forældelseslovens § 15, eller ved universalforfølgning, jf. forældelseslovens § 17.

Forslaget omfatter alle indsigelser om, at fordringen skulle være forældet forud for det forældelsesafbrydende skridt, uanset om fordringen på det af skyldneren angivne forældelsestidspunkt var overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesindsigelser, der omhandler, hvorvidt der er sket forældelsesafbrydelse under opkrævningsfasen som følge af f.eks. skylderkendelse, jf. forældelseslovens § 15, omfattes således også af forslaget.

Med forslaget vil skyldnerens frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse skulle følge fristerne for at påklage eller gøre indsigelse imod det pågældende forældelsesafbrydende skridt. Ved udlæg vil fristen for at fremsætte en forældelsesindsigelse således være 4 uger efter forretningens foretagelse, jf. § 6, stk. 3, 3. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., der dog undtagelsesvis kan forlænges til 1 år, jf. 5. pkt. Ved forvaltningsretlige afgørelser om modregning, lønindeholdelse efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og forældelsesafbrydelse efter § 18 a, stk. 8, vil fristen for at fremsætte en forældelsesindsigelse derimod være 3 måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., som der dog kan bortses fra, hvis der foreligger særlige omstændigheder, jf. 3. pkt. Særligt for forvaltningsafgørelser om modregning og om lønindeholdelse efter §§ 10 eller 10 a vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber vil fristen dog være 4 uger, jf. § 18, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der dog undtagelsesvis kan forlænges til 1 år, jf. stk. 4, 2. pkt.

Ved udlæg løber indsigelsesfristen fra og med »forretningens foretagelse«, jf. § 6, stk. 3, 3. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Ved forvaltningsretlige afgørelser om f.eks. lønindeholdelse løber klage-/indsigelsesfristen derimod fra og med det tidspunkt, hvor skyldneren har »modtaget« underretning om afgørelsen, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3 og 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Da fristen for at fremsætte en forældelsesindsigelse følger fristen for at påklage eller gøre indsigelse imod det forældelsesafbrydende skridt, vil den foreslåede frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse, når restanceinddrivelsesmyndigheden på grund af manglende kendskab til skyldnerens adresse foretager lønindeholdelse eller særskilt lønindeholde uden underretning, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, blive regnet fra det tidspunkt, hvor skyldneren – efter iværksættelsen af lønindeholdelsen – modtager underretning herom. Dette harmonerer med, at en sådan afgørelse om lønindeholdelse heller ikke vil have forældelsesafbrydende virkning, før skyldneren har modtaget underretning om afgørelsen, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4. Sådanne tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har kendskab til skyldnerens opholdssted, vil dog efter omstændighederne kunne omfattes af forældelseslovens § 14, stk. 1, om foreløbig afbrydelse. Derimod vil det ikke have betydning for den foreslåede frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse, at lønindeholdelsen – i medfør af § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige – foretages uden varsel.

Forslaget omhandler alene, hvornår skyldnerens forældelsesindsigelse senest skal være fremsat. Forsla-

get vil derfor ikke ændre på gældende regler om, hvilken myndighed der skal behandle forældelsesindsigelsen. Hvis forældelsesindsigelsen fremsættes i forbindelse med en indsigelse imod et udlæg, skal forældelsesindsigelsen derfor behandles af fogedretten, jf. § 6, stk. 1, 1. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. Tilsvarende vil fogedretten skulle behandle forældelsesindsigelse, der fremsættes i forbindelse med en indsigelse imod et forældelsesafbrydende skridt vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber, jf. § 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter også indsigelser om kravets berettigelse – f.eks. om bortfald ved forældelse – skal behandles af fogedretten. Forældelsesindsigelse, der i andre tilfælde fremsættes i forbindelse med en klage over et forældelsesafbrydende skridt, vil skulle behandles af Landsskatteretten, hvis forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt, mens fordringen var under inddrivelse, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., og af fordringshaveren, hvis forældelsen ifølge skyldnerens opfattelse er indtrådt, mens fordringen var under opkrævning, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt.

Ovenstående vil indebære, at forældelsesindsigelsen ikke altid skal behandles af den myndighed, der behandler klagen over eller indsigelsen imod det pågældende forældelsesafbrydende skridt. Hvis en forældelsesindsigelse fremsættes i forbindelse med en afgørelse om forældelsesafbrydelse, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (der ikke nævnes i § 18, stk. 1, 1. pkt.), vedrørende en kontrolafgift for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber, vil klagen over afgørelsen om forældelsesafbrydelse, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skulle behandles af Landsskatteretten, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., mens forældelsesindsigelsen vil skulle behandles af fogedretten, idet der er tale om en indsigelse imod kravets berettigelse, jf. § 18, stk. 1, 1. pkt. Tilsvarende vil indsigelser om en under opkrævningen indtrådt forældelse vedrørende andre fordringstyper end kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber skulle behandles af fordringshaveren, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens klagen over det forældelsesafbrydende skridt vil skulle behandles af Landsskatteretten, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt., hvis indsigelsen fremsættes i forbindelse med en klage, der omfattes af § 17, stk. 1.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i forbindelse med et forældelsesafbrydende skridt, der er omfattet af forslaget, så vidt muligt give skyldneren skriftlig vejledning om den foreslåede frist for at fremsætte en forældelsesindsigelse. Det vil ikke være muligt at give skyldneren vejledning, hvis en udlægsforretning foretages, uden at skyldneren er underrettet om forretningen, fordi det ikke har været muligt at give skyldneren en sådan underretning, jf. ordene »så vidt muligt« i retsplejelovens § 493, stk. 1.

Det er i forslaget forudsat, at restanceinddrivelsesmyndigheden kun foretager forældelsesafbrydende skridt for fordringer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden vurderes at være retskraftige. Med henblik på at afklare dette er restanceinddrivelsesmyndigheden aktuelt i gang med at retskraftvurdere den samlede fordringsmasse. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at en fordring ikke er retskraftig, vil fordringen således blive afskrevet og ikke forsøgt inddrevet. Hvis der er tvivl om en fordrings retskraft, vil forslaget ikke ændre ved, at restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at afklare denne tvivl, før fordringen kan inddrives.

Det er en forudsætning for den foreslåede regels anvendelse, at det forældelsesafbrydende skridt er gyldigt foretaget. Hvis det efterfølgende viser sig, at f.eks. et udlæg er ugyldigt, vil den foreslåede frist for skyldnerens forældelsesindsigelse ikke være begyndt at løbe.

Med § 18 a, stk. 10, 2. pkt., foreslås, at skyldnerens indsigelse bortfalder, hvis den ikke fremsættes i overensstemmelse med 1. pkt.

Forslaget vil indebære, at skyldnerens forældelsesindsigelse bortfalder, hvis den senest ikke fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er

indtrådt. Indsigelsen vil herefter ikke længere kunne gøres gældende af skyldneren. Som nævnt ovenfor vil der for forældelsesafbrydende skridt, der påklages efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke kunne fastsættes en slutdato for, hvornår der ikke længere kan bortses fra klagefristen på 3 måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. og 3. pkt., idet der tidsbegrænset vil kunne bortses fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Dette indebærer, at der for sådanne forældelsesafbrydende skridt ikke kan fastsættes en dato for, hvornår forældelsesindsigelsen må anses for endeligt bortfaldet. For sådanne indsigelser vil bortfaldet være betinget af, at skyldneren ikke efterfølgende kan godtgøre sådanne omstændigheder, at der kan bortses fra klagefristen, f.eks. hospitalsindlæggelse eller lignende.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til nr. 24

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 4, stk. 1, er bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt., jf. 3. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. 4. pkt.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslår dækningsrækkefølgen ved modregning. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvist skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

I § 7, stk. 2, er bestemt, at hvis en udbetaling kun delvist dækker fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Bestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder en bemyndigelse, der vedrører perioden med paralleldrift af to inddrivelsessystemer – det nye inddrivelsessystem, PSRM, og det gamle system, DMI – samt Skatteforvaltningens opkrævningssystem SAP38, der også indeholder en række fordringer, der behandles som værende under inddrivelse, selv om de ikke er blevet overført til et af de to inddrivelsessystemer i paralleldriften, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 8. Fordringshavere, der endnu ikke er blevet tilkoblet PSRM, vil stadig skulle bruge DMI til overdragelsen af fordringer til inddrivelse, og DMI indeholder også en lang række fordringer, der skal

retskraftvurderes eller have fjernet datafejl. Når sidstnævnte fordringer er gjort inddrivelsesparate, skal de konverteres til PSRM. Det samme gælder øvrige fordringer, i takt med at deres fordringshavere tilkobles PSRM.

Bemyndigelsen i § 18 b er udmøntet i §§ 47 og 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. I § 47 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor fordringer er registreret til inddrivelse i systemerne DMI og SAP38 og i det nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder følgende regler i forhold til dækning af fordringer:

- 1) § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om dækningsrækkefølge finder anvendelse på hvert system for sig, jf. dog nr. 2, 2. pkt.
- 2) Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog ved anvendelse af et beløb, der modtages i forbindelse med inddrivelsen, eller som opstår, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvende beløbet til dækning af fordringer først i ét system, uanset at beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfattede fordringer i flere systemer. Hvis et overskydende beløb opstår i PSRM og stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfatter fordringer i flere systemer, anvendes det overskydende beløb først til dækning af fordringer i PSRM i medfør af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis der efter gendækning i medfør af 4. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modregning kan foretages via et andet system end det system, hvor fordringerne er registreret. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i PSRM og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i PSRM, kan beløbet efter dækning eller eventuel gendækning i PSRM, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i DMI, hvis det efter gældende regler er muligt. Hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i DMI og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i DMI, kan beløbet anvendes til modregning i DMI via den i § 49, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales. Hvis der efter modregning i medfør af 8. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Modtager restanceinddrivelsesmyndigheden et overskydende beløb fra fordringshaver, fordi fordringshaver ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, kan beløbet udbetales eller anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til modregning. Var den fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, registreret i DMI, kan modregning ske først med fordringer i DMI i medfør af bekendtgørelsens § 49, nr. 1, og herefter udbetales det overskydende beløb, eller det anvendes til modregning med fordringer i PSRM.
- 3) En frivillig indbetaling anvendes til at dække fordringer i det system, hvor den er modtaget. Hvis en frivillig indbetaling ikke er modtaget i et bestemt system, anvendes beløbet til at dække fordringer i DMI, og eventuelle overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer i PSRM.
- 4) Hvis en frivillig indbetaling eller en indsatsspecifik dækning resulterer i et overskydende beløb i et system, og det er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at overføre beløbet til et andet system, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at udbetale beløbet til skyldner.

I bekendtgørelsens § 49 er bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38, jf. dog § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder følgende særlige regler:

- 1) Et overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, placeres i en korrektionspulje, som ved udløbet af hver kalendermåned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner, hvis modregning ikke kan foretages.
- 2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.
- 3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.
- 4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.
- 5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.
- 6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordragens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

Det foreslås i nr. 24, at § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, idet perioden, for hvilken skatteministeren kan fastsætte regler, forlænges med 3 år, således at perioden udstrækkes til at vare til og med den 31. december 2024.

I november 2019 var der ca. 26,7 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 124,6 mia. kr. og en kursværdi på ca. 29,5 mia. kr. under inddrivelse i DMI.

Heraf var ca. 14,3 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 47,9 mia. kr. og en kursværdi på ca. 7,7 mia. kr. ramt af tvivl om retskraft eller mistanke om datafejl. En fortsat paralleldrift og administration af disse fordringer vil afhænge af en forlængelse af de perioder, som de nuværende paralleldriftsregler omhandler.

En forlængelse af disse perioder i paralleldriftsreglerne har betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af hele fordringsmassen, herunder særligt fordringer under inddrivelse i DMI, idet de nuværende regler kun er gældende til og med den 31. december 2021.

Arbejdet med at tilkoble fordringshavere til PSRM og gøre fordringer i DMI inddrivelsesparate vil tage længere tid end oprindeligt forventet. Der er derfor behov for, at paralleldriftsperioden vil kunne vare længere, end det er lagt til grund i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet disse bestemmelser giver skatteministeren mulighed for at fastsætte regler for perioden til og med den 31. december 2021.

Arbejdet med oprydning og konvertering forventes ikke at være afsluttet før udgangen af 2024, hvilket nødvendiggør en forlængelse af perioderne i de regler, der skal understøtte driften i paralleldriftsperioden, hvor fordringer er under inddrivelse i flere it-systemer.

Uden en forlængelse af perioderne i paralleldriftsreglerne – og dermed uden mulighed for at fravige

dækningsrækkefølgen og håndtere fordringerne, når der er tvivl om retskraft og mistanke om datafejl – vil det ikke være muligt i DMI at håndtere driften.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

I § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2021 kan fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bestemmelsen i § 18 c indeholder en bemyndigelse, der vedrører perioden med paralleldrift af to inddrivelsessystemer – det nye inddrivelsessystem, PSRM, og det gamle system, DMI – samt Skatteforvaltningens opkrævningssystem SAP38, der også indeholder en række fordringer, der behandles som værende under inddrivelse, selv om de ikke er blevet overført til et af de to inddrivelsessystemer i paralleldriften, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 8. Fordringshavere, der endnu ikke er blevet tilkoblet PSRM, vil stadig skulle bruge DMI til overdragelsen af fordringer til inddrivelse, og DMI indeholder også en lang række fordringer, der skal retskraftvurderes eller have fjernet datafejl. Når sidstnævnte fordringer er gjort inddrivelsesparate, skal de konverteres til PSRM. Det samme gælder øvrige fordringer, i takt med at deres fordringshavere tilkobles PSRM.

§ 18 c er udmøntet i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I § 50 anføres i stk. 1, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige og uden datafejl, finder § 4 og § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke anvendelse på rækkefølgen for vurderingerne.

I bekendtgørelsens § 50, stk. 2, er bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer, som ikke er berørt af mistanke om datafejl, jf. stk. 3, retskraftvurderes først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Retskraftvurderingerne foretages derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf.

I stk. 3 er bestemt, at ved mistanke om datafejl, der kan have betydning for inddrivelse, modregning eller dækning, vurderes fordringerne i den rækkefølge, som af restanceinddrivelsesmyndigheden skønnes hensigtsmæssig. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved vurderingen af, hvilken rækkefølge der er hensigtsmæssig, bl.a. tage hensyn til fordringernes beløb, fejls karakter, undersøgelsernes kompleksitet og mulighederne for at opnå betaling.

I stk. 4 er bestemt, at ved modtagelsen af en frivillig betaling anvendes beløbet til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl under inddrivelse, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i stk. 2 og 3 så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I stk. 5 er bestemt, at i forbindelse med en modregning og i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4

og 5, kan rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Endelig er i stk. 6 bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl. En vurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en vurdering af dem.

Det foreslås i nr. 24, at § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, idet perioden, for hvilken skatteministeren kan fastsætte regler, forlænges med 3 år, således at perioden udstrækkes til at vare til og med den 31. december 2024.

I november 2019 var der ca. 26,7 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 124,6 mia. kr. og en kursværdi på ca. 29,5 mia. kr. under inddrivelse i DMI.

Heraf var ca. 14,3 mio. fordringer med en nominel værdi på ca. 47,9 mia. kr. og en kursværdi på ca. 7,7 mia. kr. ramt af tvivl om retskraft eller mistanke om datafejl. En fortsat paralleldrif og administration af disse fordringer vil afhænge af en forlængelse af de perioder, som de nuværende paralleldriftsregler omhandler.

En forlængelse af disse perioder i paralleldriftsreglerne har betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af hele fordringsmassen, herunder særligt fordringer under inddrivelse i DMI, idet de nuværende regler kun er gældende til og med den 31. december 2021.

Arbejdet med at tilkoble fordringshavere til PSRM og gøre fordringer i DMI inddrivelsesparate vil tage længere tid end oprindeligt forventet. Der er derfor behov for, at paralleldriftsperioden vil kunne vare længere, end det er lagt til grund i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet disse bestemmelser giver skatteministeren mulighed for at fastsætte regler for perioden til og med den 31. december 2021.

Arbejdet med oprydning og konvertering forventes ikke at være afsluttet før udgangen af 2024, hvilket nødvendiggør en forlængelse af perioderne i de regler, der skal understøtte driften i paralleldriftsperioden, hvor fordringer er under inddrivelse i flere it-systemer.

Uden en forlængelse af perioderne i paralleldriftsreglerne – og dermed uden mulighed for at fravige dækningsrækkefølgen og håndtere fordringerne, når der er tvivl om retskraft og mistanke om datafejl – vil det ikke være muligt i DMI at håndtere driften.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 25

Fordringshaveren overdrager fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen er en videreførelse af dagældende § 2, stk. 3,

1. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005.

Det fremgår af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4648. Som nævnt nedenfor om bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer er det her forudsat, at »sædvanlig rykkerprocedure« kan være, at der ikke praktiseres en rykkerprocedure, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649.

Inden fordringer overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen er en videreførelse af dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der blev indført med virkning fra og med den 1. november 2005.

Det fremgår af bemærkningerne til dagældende § 2, stk. 4, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at underretningen i praksis kan ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure – sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4649. Dette er i administrativ praksis blevet fortolket således, at den skriftlige underretning under opkrævningsproceduren f.eks. kan gives via fortryk på skyldnerens årsopgørelse, såfremt denne underretning er kommet frem til skyldneren, før fordringen overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det fremgår af § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at underretning efter 1. pkt. kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Det fremgår af bemærkningerne til § 2, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at den absolutte hovedregel fortsat er, at fordringshaveren inden overdragelsen af fordringer til inddrivelse skriftligt skal underrette skyldneren om overdragelsen. Det fremgår også af bemærkningerne, at bestemmelsen om, at underretning kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, alene er møntet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg, arrest eller indgivelse af konkursbegæring, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 274.

Det fremgår ikke af bemærkningerne til § 2, stk. 3, 1. pkt., (om fordringshavernes sædvanlige rykkerprocedure) og § 2, stk. 4, 1. pkt., (om fordringshavernes underretningspligt) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, om det i bestemmelserne anførte om, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden efter gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure, og at fordringshaveren forinden skal have underrettet skyldneren om overdragelsen, alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om egentlige gyldighedsbetingelser for at overdrage en fordring til inddrivelse. Forskellen mellem forskrifter af ordensmæssig karakter (ordensforskrifter) og forskrifter, der udgør egentlige gyldighedsbetingelser, er, at det kun er overtrædelse af sidstnævnte, der afføder retsvirkninger af betydning for den materielle retsstilling. Ordensforskrifter kan således være indsat for f.eks. at tjene et orienterende eller vejledende formål, der dog ikke vurderes at være af så væsentlig betydning, at manglende overholdelse bør afføde retsvirkninger.

Det taler for, at § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene udgør ordensforskrifter, at overdragelse til inddrivelse er en forventelig følge af, at betalingsfristen er overskredet. En skyldner, som ikke betaler en fordring inden betalingsfristens udløb, må således indse, at fordringen på et tidspunkt kommer under inddrivelse, hvorefter fordringen kan tvangsinddrives. Det forhold, at en fordring overdrages til inddrivelse, har i øvrigt ikke betydning for skyldnerens indsigelsesret

i forhold til at anfægte fordringens eksistens eller størrelse, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., hvorefter fordringshaveren behandler sådanne indsigelser, jf. dog §§ 17 og 18. Hertil kommer, at de fleste skyldnere, som har fordringer under inddrivelse, vil få anledning til at anfægte, at der er gennemført rykkerprocedure og foretaget underretning, når de får afgørelser eller andre meddelelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden om f.eks. rykkere for betaling, modregning, iværksættelse af lønindeholdelse, udlægsforretning m.v. Med andre ord vil skyldnerne – uanset at fordringshaverne ikke har foretaget rykkerprocedure og underrettet dem om, at fordringerne vil blive overdraget til inddrivelse – erfare, at fordringerne er under inddrivelse, når restanceinddrivelsesmyndigheden kontakter skyldnerne med afgørelser eller andre meddelelser.

Omvendt har overdragelsen af en fordring til inddrivelse nogle retsvirkninger, der er væsentlige for skyldneren og derfor kan tale for, at § 2, stk. 3, 1. pkt., (om fordringshavernes sædvanlige rykkerprocedure) og § 2, stk. 4, 1. pkt., (om fordringshavernes underretningspligt) i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er mere end ordensforskrifter.

For det første vil fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bøder, blive forrentet med en årlig rente (»inddrivelsesrente«) svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, (p.t. 8,05 pct.), jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, 1. pkt., trådte i kraft den 1. august 2013. Før den 1. august 2013 blev fordringer under inddrivelse forrentet med en rente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Inddrivelsesrenten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Inddrivelsesrenter var til og med den 31. december 2019 fradragsberettigede, jf. § 5 b, der blev indsat ved lov nr. 1575 af 27. december 2019 og ophævede fradragsretten med virkning fra og med den 1. januar 2020. Fordringer, der endnu ikke er overdraget til inddrivelse, vil som udgangspunkt få tilskrevet en opkrævningsrente fastsat i den enkelte opkrævningslovgivning. Det vil derfor bero på en konkret vurdering – ud fra en sammenligning af rentesatsen, tidspunktet for rentetilskrivning og adgang til fradragsret – om inddrivelsesrenten er mere byrdefuld for skyldneren end opkrævningsrenten.

For det andet vil fordringer under inddrivelse kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden med de i lovgivningen fastsatte inddrivelsesskridt. Disse omfatter bl.a. modregning, lønindeholdelse og pantefogedudlæg, jf. §§ 7-12 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Sådanne inddrivelsesskridt er tillagt forældelsesafbrydende virkning, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2 og 4. Derudover kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at inddrivelsen stilles i bero, og at forældelsen af de fordringer, der fremgår af afgørelsen, afbrydes med virkning fra afgørelsesdatoen, når lønindeholdelse ikke kan ske, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at skyldneren er uden den betalingsevne, der er nødvendig for at foretage lønindeholdelse, eller fordi skyldneren modtager en indkomst, hvori lønindeholdelse som følge af indkomstens art ikke kan ske, jf. § 18 a, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For det tredje vil fordringer under inddrivelse blive omfattet af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 1 og stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af stk. 1, at for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018, der ved dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås ændret til den 20. november 2021, jf. afsnit 2.1. Det følger af stk. 7, 1. pkt., at for de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter samt de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt.

Praksis på området er ikke helt entydig, i forhold til om § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige alene er af ordensmæssig karakter, eller om der er tale om egentlige gyldighedsbetingelser for at kunne overdrage en fordring til inddrivelse.

Landsskatteretten fandt i afgørelse af 25. oktober 2010 (SKM2010.680.LSR), at inddrivelsesskridt var foretaget med rette, uanset at der ikke var sket underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forud for overdragelsen af fordringerne til inddrivelse. Landsskatteretten lagde i den forbindelse vægt på, at manglende overholdelse af underretningspligten ikke kunne medføre, at der ikke kunne foretages inddrivelse af kravet, og at foretagne inddrivelsesskridt derfor ikke skulle anses for ugyldige.

Landsskatteretten har imidlertid ved en senere afgørelse af 23. november 2017 (SKM2017.661.LSR) skabt tvivl om sin fortolkning af, hvorvidt manglende opfyldelse af underretningspligten, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, i visse tilfælde kan have betydning for adgangen til at beregne inddrivelsesrenter, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt. I afgørelsen fandt Landsskatteretten således, at fordringshaverens manglende underretning medførte, at de efterfølgende inddrivelsesrenter var pålagt uberettiget, idet betingelserne for at overdrage fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden ikke var opfyldt.

Fogedretten i Svendborg fandt i kendelse af 27. april 2018, at det ikke var dokumenteret, at fordringshaverens sædvanlige rykkerprocedure var gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller at der var foretaget underretning, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., og at restanceinddrivelsesmyndighedens udlæg derfor skulle ophæves, fordi fordringen ikke var lovmedholdeligt overdraget til inddrivelse.

Hvis det antages, at manglende gennemførelse af rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens mulighed for f.eks. at beregne inddrivelsesrenter og foretage pantefogedudlæg, vil det efter almindelige forvaltningsretlige principper bero på en samlet og konkret vurdering, i hvilket omfang restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til på eget initiativ at udsøge de fordringer, der er overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført rykkerprocedure og/eller foretaget underretning. Ombudsmanden anførte i FOB 2003.357 (side 374), at der ved vurderingen af, om en myndighed har pligt til på eget initiativ at udsøge og genoptage tidligere afgjorte sager, hvori der er truffet afgørelse ud fra en nu underkendt praksis, skal foretages en samlet vurdering af, om der er tale om væsentlige ændringer til gunst for den pågældende, om myndighedernes nu underkendte praksis var udtryk for en klar lovstridig praksis, og om der er væsentlige praktiske problemer med at identificere de relevante sager. Sidstnævnte kriterium om de praktiske problemer med at identificere de relevante sager vedrører den administrative byrde, der er forbundet med udsøgningen af sagerne. Kriteriet har både et praktisk aspekt, dvs. om det overhovedet er muligt eller dog vanskeligt at fremfinde fordringerne, og et ressourcemæssigt aspekt, dvs. om det vil være forbundet med et uforholdsmæssigt stort ressourceforbrug at udsøge fordringerne.

En tilsvarende vurdering ud fra samme tre kriterier vil skulle foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden, i forhold til om restanceinddrivelsesmyndigheden har pligt til at udsøge fordringer, der er overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført rykkerprocedure og/eller foretaget underretning. Dette gælder, både hvor fordringen fortsat er under inddrivelse, og hvor fordringen er inddrevet og derfor ikke længere er under aktiv inddrivelse. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har mulighed for at udsøge de relevante fordringer eller kun kan finde frem til dem ved et betydeligt ressourceforbrug, eksempelvis ved manuel gennemgang af alle fordringer i de mistankerante fordringstyper, vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke i alle tilfælde være forpligtet til at udsøge fordringerne. Restanceinddrivelsesmyndigheden er da i stedet forpligtet til at informere offentligt om, hvilke typer af fordringer der mistænkes for at være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure

og/eller foretagelse af underretning, så skyldnerne selv kan fremsætte indsigelse, hvis de mener, at de ikke er blevet rykket eller har modtaget underretning.

Det foreslås i nr. 25, at der indsættes en ny bestemmelse som § 18 i i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der skal håndtere fordringer, der forud for den 1. juli 2020, hvor lovens § 1, nr. 1 og 2, foreslås at skulle træde i kraft, jf. lovforslagets § 5, stk. 1, er overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført sædvanlig rykkerprocedure eller foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 18 i, 1. pkt., at fordringer, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 hos restanceinddrivelsesmyndigheden er registreret til at være under inddrivelse, senest denne dato er under inddrivelse.

Forslaget skal sikre, at fordringer, der har været under opkrævning, og som er registreret til at være under inddrivelse, men som på grund af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke måtte være gyldigt overdraget til inddrivelse, vil være gyldigt under inddrivelse fra og med lovens ikrafttrædelsesdato. Datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af sådanne fordringer, der er registreret til at være under inddrivelse, men som ikke før lovens ikrafttrædelse er blevet gyldigt overdraget til inddrivelse, vil herefter være lovens ikrafttrædelsesdato. Derimod skal forslaget ikke ændre på modtagelsesdatoen for fordringer, der forud for lovens ikrafttrædelse er blevet (utvivlsomt) gyldigt modtaget af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.

Forslaget vil kun omfatte fordringer, der har været under opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det sikres herved, at forslaget kun vil omfatte fordringer, som skyldneren må antages at være bekendt med, og som skyldneren derfor vidste eller burde vide ville blive overdraget til inddrivelse, når fordringen ikke betales. Forslaget omfatter endvidere kun fordringer, der ved lovens ikrafttræden er retskraftige. Forslaget vil således ikke indebære, at fordringer, der ved lovens ikrafttræden allerede er forældede, genoplives og anses for at være under inddrivelse.

Forslaget skal som nævnt ovenfor alene sikre, at fordringer, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 er registreret til at være under inddrivelse, senest denne dato er under inddrivelse. Forslaget skal derimod ikke regulere skyldnerens indsigelser, der forud for den 1. juli 2020 måtte være opstået som følge af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Selv om fordringerne fra og med den 1. juli 2020 er under inddrivelse, skal forslaget f.eks. ikke regulere en skyldners indsigelser om, at inddrivelsesrenter eksempelvis for perioden fra og med den 15. april 2018 til og med den 30. juni 2020 er uberettigede, at et inddrivelsesskridt foretaget den 1. maj 2019 er ugyldigt, eller at en indbetaling den 1. december 2019, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales.

Det foreslås med § 18 i, 2. pkt., at skyldnerens indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og være modtaget senest den 1. januar 2021, idet der dog kan ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Med den foreslåede frist er det hensigten, at skyldnernes eventuelle indsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, som udgangspunkt vil skulle fremsættes senest den 1. januar 2021 for ikke at gå tabt. Forslaget skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter fristens udløb kan lægge til grund, at en skyldner ikke kan få medhold i en indsigelse, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, medmindre skyldneren kan dokumentere, at fristoverskridelsen skyldes særlige omstændigheder. De særlige omstændigheder, der kan tale for

en fravigelse, kan eksempelvis være en hospitalsindlæggelse, som har hindret skyldneren i rettidigt at fremsætte indsigelsen. I sådanne og andre tilfælde, hvor det vil være urimeligt at afvise en indsigelse, vil der kunne bortses fra den manglende overholdelse af fristen for at fremsætte indsigelsen senest den 1. januar 2021.

Forslaget omfatter ikke indsigelser, der allerede er fremsat ved lovens ikrafttrædelse. Hvis skyldneren allerede før lovens ikrafttrædelse har fremsat indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil der således ikke være behov for, at skyldneren efter lovens ikrafttrædelse genfremsætter indsigelsen.

Forslaget omfatter alle indsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser. Forslaget omfatter således bl.a. indsigelser om, at inddrivelsesrenter og -skridt er uberettigede, og at tidligere indbetalinger, der er anvendt til dækning af fordringen, skal tilbagebetales. Da uberettigede inddrivelsesrenter efter omstændighederne vil skulle erstattes af opkrævningsrenter, hvis fordringen aldrig er blevet gyldigt overdraget til inddrivelse, må indsigelser om inddrivelsesrenters gyldighed forventes kun at være relevante for fordringstyper, hvor inddrivelsesrenten efter en samlet vurdering – ud fra en sammenligning af rentesatsen, tidspunktet for rentetilskrivning og adgang til fradragsret – er mere byrdefuld for skyldneren end opkrævningsrenten.

Det foreslås med § 18 i, 3. pkt., at i forbindelse med indgivelse af en indsigelse omfattet af 2. pkt. og inden indsigelsen kan behandles, skal skyldneren betale et gebyr på 500 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved den foreslåede gebyrpålæggelse i forbindelse med skyldnerens indsigelser, der måtte udspringe af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er det hensigten at sikre, at det kun er skyldnere, der reelt mener, at de ikke er blevet rykket eller ikke har modtaget underretning, der fremsætter indsigelse herom. Gebyrpålæggelsen har således til formål at undgå, at visse skyldnere, der reelt er blevet rykket eller har fået underretning, anser det som værende »en gratis omgang« at fremsætte indsigelse om ikke at have modtaget en rykker eller underretning.

I de tilfælde, hvor skyldneren ikke får fuldt ud medhold i indsigelsen, eller hvor indsigelsen afvises, vil forvaltningens beslutning herom være udtryk for en forvaltningsretlig afgørelse, der kan indbringes efter reglerne i §§ 17 og 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Det foreslås med § 18 i, 4. pkt., at hvis gebyret ikke er betalt senest 10 dage efter indgivelsen af indsigelsen, afviser restanceinddrivelsesmyndigheden indsigelsen.

Det foreslås med § 18 i, 5. pkt., at gebyret tilbagebetales, hvis skyldneren får helt eller delvist medhold i indsigelsen, eller hvis indsigelsen afvises. Indsigelsen kan f.eks. blive afvist, fordi indsigelsen modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra og med den 2. januar 2021.

Det foreslås med § 18 i, 6. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden lægger til grund, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden for den konkrete fordring konstaterer, at fordringshaveren ikke har gjort dette.

Forslaget skal sikre en klar hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har pligt til af egen drift at udsøge fordringer, der måtte være overdraget til inddrivelse uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Forslaget skal endvidere sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden – uanset om

det antages, at gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., efter gældende regler er en forudsætning for at overdrage en fordring til inddrivelse – kan fortsætte inddrivelsen af fordringer, der indgår i fordringstyper, hvor der er mistanke om, at visse fordringer kan være overdraget uden gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller foretagelse af underretning, indtil restanceinddrivelsesmyndigheden måtte konstatere, at fordringshaveren ikke har gjort dette for den konkrete fordring. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil bl.a. kunne konstatere dette, når skyldneren overfor restanceinddrivelsesmyndigheden fremsætter indsigelse om ikke at have modtaget rykker eller underretning, og restanceinddrivelsesmyndigheden efter at have inddraget fordringshaveren ikke ud fra de foreliggende oplysninger anser det for dokumenteret, at fordringshaveren har gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning. Det vil herefter skulle afgøres ud fra gældende ret, hvad retsvirkningen heraf er for den konkrete fordring. Hvis retsvirkningen antages at være, at fordringen ikke er blevet gyldigt overdraget til inddrivelse, vil restanceinddrivelsesmyndigheden ikke længere have mulighed for at inddrive fordringen, der i så fald vil skulle tilbagesendes til fordringshaveren. Restanceinddrivelsesmyndighedens konstatering af, at der ikke er gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., kan ikke ske alene på baggrund af fordringshaverens oplysning om, at der for en population af fordringer under inddrivelse er mistanke om, at visse af fordringerne kan være overdraget til inddrivelse, uden at der er gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning. Der stilles således større krav til en sådan konstatering end en sådan oplysning fra fordringshaveren.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til § 2

I lov nr. 1110 af 13. november 2019 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love er det i § 9, stk. 5, bestemt, at for fordringer, der på dagen for ikrafttræden af § 1, nr. 18, er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved § 1, nr. 18, i denne lov fra den 20. november 2018, medmindre den nye forældelsesfrist efter en afbrydelse, der senest på dagen for ikrafttræden af § 1, nr. 18, er sket af forældelsen for den fordring, hvis forældelsesdato er gældende for fordringskomplekset, endnu ikke er begyndt at løbe på dagen for ikrafttræden af § 1, nr. 18. I så fald regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset fra den dato, hvorfra en ny forældelsesfrist igen begynder at løbe.

Datoen 20. november 2018 er identisk med den dato, hvorfra forældelsesfristen for fordringer, der den 19. november 2015 eller senere er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, senest løber fra, jf. § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås en yderligere udskydelse af forældelsen af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at forældelsesfristen tidligst løber fra den 20. november 2021.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 2, at der gennemføres den nødvendige ændring i § 9, stk. 5, 1. pkt., i lov nr. 1110 af 13. november 2019.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til § 3

Efter gældende ret kan udgifter til arbejdsløshedsforsikring fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det følger af pensionsbeskatningslovens § 49, stk. 1, 1. pkt., hvorefter der gives fradrag for udgifter til forsikring mod arbejdsløshed. Fradraget omfatter hele arbejdsløhedskassekontingentet, herunder den del af kontingentet, der går til administration, jf. § 77, stk. 7, i lov om arbejdsløshedsforsikring

m.v. Denne del af kontingentet, som vedrører administrationsbidraget, betragtes som accessorisk i forhold til den del, som vedrører forsikringsydelsen, og er derfor omfattet af fradragsretten.

Et såkaldt seniormedlemskab giver folkepensionister mulighed for at få eller bevare et medlemskab af en arbejdsløshedskasse. Et seniormedlem skal efter § 44 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kun betale administrationsbidrag til arbejdsløhedskassen, jf. § 77, stk. 7. Kontingentet for et seniormedlemskab er efter gældende ret ikke fradragsberettiget, fordi seniormedlemskabet ikke giver ret til dagpenge og derfor ikke indeholder et forsikringselement, hvilket er en forudsætning for fradragsret efter pensionsbeskatningslovens § 49, stk. 1, 1. pkt., jf. Skattestyrelsens styresignal af 19. december 2019 om seniormedlemskab i A-kasser (SKM2019.637. SKTST). Kontingentet til seniormedlemskabet er ikke accessorisk til en fradragsberettiget forsikringspræmie, men skal skattemæssigt kvalificeres enkeltstående.

Da seniormedlemskontingentet ikke har den fornødne direkte sammenhæng med udførelsen af et indtægtsgivende arbejde, idet seniormedlemskabet kun giver ret til hjælp til jobsøgning, er der heller ikke fradragsret efter statsskattelovens § 6, litra a. Seniormedlemsbidraget må således betragtes som en ikke fradragsberettiget etableringsomkostning.

Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 49, stk. 1, 1. pkt., således at udgifter til seniormedlemskontingent kan fradrages af seniormedlemmer af en arbejdsløshedskasse ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Ved den foreslåede bestemmelse foreslås det at indføre fradragsret for sådanne seniormedlemmer, uagtet at seniormedlemskabet ikke indeholder et forsikringselement, men alene omfatter et administrationsbidrag.

Det følger af forslaget, at der vil blive givet et ligningsmæssigt fradrag for seniormedlemskontingenter til arbejdsløhedskasser. Indførelsen af fradragsret for seniormedlemskontingenter i arbejdsløhedskasser vil understøtte incitamentet for personer, som har nået folkepensionsalderen, til at få et seniormedlemskab. Seniormedlemskabet er indført for at forbedre beskæftigelsesmulighederne for personer, som har nået folkepensionsalderen, og som ønsker at bevare tilknytningen til det ordinære arbejdsmarked.

Det bemærkes, at arbejdsløhedskasserne hvert år skal foretage indberetning til Skatteforvaltningen af de indbetalinger, der er modtaget fra medlemmer i det forudgående kalenderår, jf. skatteindberetningslovens § 32. Indberetningspligten vil også gælde seniormedlemskontingenter.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.12.

Til § 4

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at udlægsforretninger, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, er omfattet af reglerne i retsplejelovens kapitel 45-47 (dvs. §§ 478-526), medmindre andet er bestemt i loven.

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. gælder for inddrivelse af skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret, jf. lovens § 1.

Der er hjemmel til udpankning i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger således af § 11, at fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan inddrives ved udpankning, medmindre andet følger af lovens bilag 1.

Efter retsplejelovens § 493, stk. 1, underretter fogedretten så vidt muligt skyldneren om tid og sted for udlægsforretningen. Skal forretningen foretages uden for rettens kontor, angives tid og sted så bestemt som foreneligt med tilrettelæggelsen af rettens arbejde. Underretningen kan ske ved tilsigelse til forretningen, jf. § 494.

Det følger af § 493, stk. 2, at underretning kan undlades, hvis fogedretten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldneren, eller hvis det må antages, at muligheden

for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Fogedretten kan i sidstnævnte tilfælde betinge fuldbyrdelsen af forudgående sikkerhedsstillelse.

Hvis fuldbyrdelse forlanges på grundlag af udpantningsret, skal meddelelse om forretningen forkyndes for skyldneren, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Meddelelsen skal indeholde oplysninger om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Ved senere forretninger for samme krav gives alene meddelelse efter reglerne i retsplejelovens § 493, stk. 1 og 2, jf. stk. 3.

Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender som udgangspunkt tilsigelser efter retsplejeloven til brug for sine udlægsforretninger. Efter retsplejelovens § 486, stk. 1, 2. pkt., kan forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, tidligst ske dagen efter sidste rettidige betalingsdag. Forkyndelse kan alene undlades, hvis skyldner samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 486, stk. 2.

Efter retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., skal en meddelelse om udlægsforretning blandt andet indeholde oplysning om fordringens sidste rettidige betalingsdag. Ved lov nr. 551 af 25. april 2018 blev kravene til restanceinddrivelsesmyndighedens meddelelse i forbindelse med pantefogedudlæg imidlertid ændret, så retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., ikke i dag finder anvendelse i disse tilfælde, jf. § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Ifølge § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. skal restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet oplyse skyldneren om blandt andet fordringens modtagelsesdato.

Ændringen af kravene til restanceinddrivelsesmyndighedens tilsigelse skyldtes, at der i flere tilfælde havde været usikkerhed om den registrerede sidste rettidige betalingsdato, som efter retsplejelovens § 493, stk. 3, skal oplyses ved forkyndelser om udlægsforretninger. Der blev i forarbejderne til lov nr. 551 af 29. maj 2018, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, lovforslag nr. L 226 som fremsat, side 29, lagt vægt på, at sidste rettidige betalingsdag skal være overskredet, før fordringer kan overdrages til inddrivelse. Det er således bestemt i § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer først kan overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er udløbet, og der samtidig er gennemført den for fordringshaver sædvanlige rykkerprocedure, uden at betaling er sket.

Som følge af bestemmelsen i § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatte og afgifter m.v., skal restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med forkyndelser til en skyldner om en forestående pantefogedudlægsforretning, således blandt andet oplyse om den pågældende fordrings registrerede modtagelsesdato i inddrivelsessystemet.

Hvis den registrerede modtagelsesdato ikke altid er retvisende, som det nu under oprydningsarbejdet efter EFI/DMI-systemet er konstateret, er der fortsat risiko for, at forkerte oplysninger kommunikerer til skyldneren ved forkyndelse af en udlægsforretning, uanset at ændringen i § 5, stk. 2, indsat ved lov nr. 551 af 29. maj 2018, hvorefter modtagelsesdato skal oplyses i stedet for sidste rettidige betalingsdag, netop havde til formål at undgå lige præcis dette.

For at undgå, at forkyndelser til skyldneren om udlægsforretninger indeholder forkerte oplysninger om modtagelsesdatoen for en fordring, som skal forsøges inddrevet gennem udlæg, foreslås det i nærværende lovforslags § 2, nr. 1, at indføre en hjemmel i § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. til fremover at erstatte oplysningen om en konkret fordrings modtagelsesdato i forbindelse med forkyndelser om udlægsforretninger med en oplysning om, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Med en sådan ændring af kravene til forkyndelsens indhold vil der fremover skulle gives den samme oplysning, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal give skyldneren ved meddelelse af en afgørelse om modregning eller lønindeholdelse, jf. § 9 a, stk. 2, og § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Hvis det som foreslået oplyses i en forkyndelse, at en fordring er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil dens sidste rettidige betalingsdag være overskredet, ligesom den vil være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede ændring vurderes derfor at være ubetænkelig i forhold til skyldneren, når blot skyldneren er klar over, hvilken fordring det drejer sig om. Det vil derfor stadig skulle være beskrevet på en sådan måde, at skyldneren vil kunne genkende fordringen. Det bemærkes i den forbindelse at fordringshaveren så vidt muligt skal have underrettet skyldneren om overdragelsen, jf. forslaget om præcisering af § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Formålet med den i § 2, nr. 1, foreslåede ændring er at afhjælpe et problem, som restanceinddrivelsesmyndigheden er stødt på grundet usikkerhed om stamdatakvalitet i DMI-inddrivelsessystemet, og som aktuelt betyder, at der ligger et betydeligt antal fordringer i DMI, som hverken er inddrivelses- eller konverteringsparate i forhold til det nye inddrivelsessystem, PSRM. Det drejer sig om potentielt forkert registrerede modtagelsesdatoer for en pulje af fordringer, som blev sendt til inddrivelse før den 1. september 2013, dvs. fordringer fra den ældste del af fordringsmassen. Disse fordringer er konverteret fra de tidligere inddrivelsessystemer KMD og KMD Ind i forbindelse med idriftsættelsen af EFI/DMI-systemet, og der var i den forbindelse ikke i alle tilfælde et sikkert grundlag for at identificere fordringernes faktiske modtagelsesdato, således som denne i dag er defineret i § 4, stk. 1, og § 49, stk. 1, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De tidligere inddrivelsessystemer registrerede således ikke en modtagelsesdato på samme måde som i dag. Det er i den forbindelse oplyst af Skattestyrelsen, at den registrerede modtagelsesdato for Skattestyrelsens egne konverterede fordringer kan være udtryk for enten den dato, hvor skyldneren blev oprettet i inddrivelsessystemerne KMD eller KMD Ind, eller den dato, hvor skyldneren senere er »genoprettet« i inddrivelsessystemet, fordi pågældende har skiftet bopælskommune.

Der er således en generel risiko for, at de registrerede modtagelsesdatoer for fordringer, modtaget til inddrivelse før den 1. september 2013, ikke svarer til den dato, hvor fordringen faktisk blev modtaget i inddrivelsessystemet, dvs. den »korrekte modtagelsesdato«. Der er derfor behov for at ændre i § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., så forkerte oplysninger ikke gives til skyldner.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.7.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 13 og 14, dvs. reglerne om henholdsvis behandlingen af gebyrer med henblik på at undgå fordringer i tre niveauer og muligheden for at inddrive gebyrer ved lønindeholdelse og udpankning, selv om de vedrører et hovedkrav, der på grund af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke kan inddrives ved lønindeholdelse og udpankning, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Det foreslås i *stk. 3*, at skatteministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 3, skal finde anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og herunder skal kunne bestemme, at § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved lovens § 1, nr. 3, helt eller delvist finder anvendelse fra forskellige tidspunkter for de enkelte inddrivelsessystemer.

Det kan formentlig være nødvendigt i en periode, mens fordringshavere tilkobles det nye inddrivelsessystem, PSRM, at have forskellige regelsæt for henholdsvis DMI og PSRM.

Det kan formentlig også være nødvendigt i DMI at kunne indgå aftaler midlertidigt frem til tilkoblingen af fordringshavere, der endnu ikke er tilkoblet PSRM og/eller for hvilke en ændring vil kræve systemudvikling eller nye fordringstyper i DMI. Dette kan potentielt også blive relevant for PSRM, hvis

fordringshavers system ikke umiddelbart kan understøtte § 2, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved lovens § 1, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 1, nr. 23, ikke skal finde anvendelse på forældelsesafbrydende skridt, der er foretaget af restanceinddrivelsesmyndigheden før den 1. juli 2020. Forslaget skal sikre, at der ikke vil være forældelsesindsigelser, der fortabes ved lovens ikrafttrædelse. Det vil således kun være forældelsesafbrydende skridt, der foretages fra og med den 1. juli 2020, der kan medføre, at skyldnerens forældelsesindsigelser kan fortabes.

Det foreslås i *stk. 5*, at indførelsen af fradrag for seniormedlemskabskontingenter får virkning for kontingenter, der forfalder til betaling den 1. januar 2020 eller senere.

Det foreslås i *stk. 6*, at regler fastsat i medfør af § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 14, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Overgangsreglen skyldes, at forslaget om at indsætte et nyt stk. 10 i § 2 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (jf. lovforslagets § 1, nr. 3) har den konsekvens, at den gældende bestemmelse i § 2, stk. 13, bliver til § 2, stk. 14.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

Skatteministeriet

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019 og § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019 og senest ved § 1 i lov nr. 1575 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

§ 2. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen. Underretning kan dog undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Stk. 5-9. - - -

1. I § 2, *stk. 3*, indsættes som *4. pkt.*:

»Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning.«

2. § 2, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Inden overdragelse af fordringer til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden underretter fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning efter 1. pkt. er ikke en forudsætning for, at fordringer kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.«

3. I § 2 indsættes efter *stk. 9* som nyt stykke:

Stk. 10. Har skyldneren ikke oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved henvendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. Kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf.

Stk. 11. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 12.

Stk. 12. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan helt eller delvis kalde en fordring tilbage, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Stk. 13. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-12, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatteministeren kan endvidere fastsætte

»*Stk. 10.* Ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog bestemme, at en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal overdrage et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører. Er der ved overdragelsen af et gebyr givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at gebyret fremover under inddrivelsen skal behandles som et selvstændigt hovedkrav. Er der ved overdragelsen af et gebyr ikke givet restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 2. pkt., behandler restanceinddrivelsesmyndigheden gebyret som et selvstændigt hovedkrav. Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved overdragelse af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden skal oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om, hvilket hovedkrav gebyret vedrører, jf. 1. pkt., kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke til restanceinddrivelsesmyndigheden overdrage renter af gebyret, herunder renter, der er tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.«

Stk. 10-13 bliver herefter stk. 11-14.

4. I § 2, *stk. 13, 1. pkt.*, der bliver *stk. 14, 1. pkt.*, ændres »stk. 1-12« til: »stk. 1-13«.

regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

§ 3. - - -

Stk. 2-7. - - -

Stk. 8. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7 og om fradrag af pensionsindbetalinger ved betalingsevnevurdering. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler, hvorefter fordringshavere og andre offentlige myndigheder får elektronisk adgang til oplysninger registreret af restanceinddrivelsesmyndigheden om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restante fordringer i forhold til andre fordringshavere. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter og gebyrer, der opkræves af told- og skatteforvaltningen eller via fordringshaversystemer, der anvender et saldo-princip, i afgørelser og meddelelser til skyldneren og andre.

5. I § 3, *stk. 8, 3. pkt.*, indsættes efter »saldo-princip,«: »og for gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden eller måtte blive indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., uden oplysning om, hvilket hovedkrav de vedrører, for gebyrer, for hvilke restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 2, stk. 10, 3. pkt., har besluttet, at de fremover skal behandles som selvstændige hovedkrav, samt for renter og gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, behandles som selvstændige hovedkrav,«.

6. Efter § 3 C indsættes før overskriften før § 4:

»§ 3 D. Hvis der for renter eller gebyrer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og efter det oplyste vedrører et hovedkrav, der også er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er kendskab til eller mistanke om datafejl, der er til hinder for inddrivelse, eller tvivl om retskraften, og der for hovedkravet ikke er kendskab til eller mistanke om sådanne datafejl eller tvivl om retskraften, kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at renterne eller gebyrerne fremover af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som selvstændige hovedkrav.

Stk. 2. Renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af stk. 1 behandles som selvstændige hovedkrav, omfattes af § 4, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 3. Renter, der som følge af en beslutning truffet i medfør af stk. 1 behandles som selvstændige hovedkrav, forrentes ikke efter § 5.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke renter der skal kunne inddrives ved lønindeholdelse efter § 10 eller udpantning efter § 11, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden

i medfør af stk. 1 har besluttet, at disse renter skal behandles som selvstændige hovedkrav.«

§ 4. - - -

Stk. 2. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet. For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt.

Stk. 3-8. - - -

§ 5. - - -

Stk. 2. Skatteministeren kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Skatteministeren kan endvidere bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der inden ikrafttrædelsen af stk. 1 er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Hvis fordringshaveren senest 6 måneder fra datoen for denne ikrafttrædelse giver restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om hovedstol, renter og gebyrer, tilskrives renten efter stk. 1 dog fra datoen for oplysningens modtagelse. Skatteministeren kan endelig bestemme, at told- og skatteforvaltningen undlader at beregne og opkræve opkrævningsrenter, der vil påløbe registreringsafgift, vægtafgift og andre fordringer, der vedrører told- og skatteforvaltningens køretøjsregister, fra modtagelsen af disse fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden og indtil den dag, hvor der tilskrives rente efter stk. 1.

§ 6. Der skal for udsendelse af rykkerskrivelse vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, betales et rykkergebyr på 140 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden. Skatteministeren fastsætter gebyrer til restanceinddrivelsesmyndigheden for oprettelse

7. I § 4, *stk. 2*, indsættes som 5. *pkt.*:

»For fordringer, der før den 1. september 2013 er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, lægges den i inddrivelsessystemet registrerede modtagelsesdato til grund ved anvendelse af 1. *pkt.*«

8. § 5, *stk. 2*, 2. og 3. *pkt.*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Skatteministeren kan endvidere bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at stk. 1 anvendes.«

9. I § 6 indsættes efter 1. *pkt.* som nyt punktum:

»Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde undlade at pålægge rykkergebyr.«

af ny fordring, iværksættelse af lønindeholdelse m.v. og tilsigelse til udlægsforretning vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1.

§ 7. - - -

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, og regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning.

10. I § 7, *stk. 4*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Skatteministeren kan derudover fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen.«

11. Efter § 8 indsættes:

»§ 8 a. Ved modregning kan restanceinddrivelsesmyndigheden lægge de datooplysninger, som for fordringer, herunder renter og gebyrer, er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra det offentlige er overdraget til tredjemand, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har mistanke om, at en registreret datooplysning medfører risiko for uberettiget modregning, kan restanceinddrivelsesmyndigheden for den eller de fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen, anvende en senere dato eller ændre den registrerede dato til en senere dato, der lægges til grund efter stk. 1.

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl i fordringen beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i en udbetaling, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejlen karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Stk. 4. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan aftale med en fordringshaver eller den, der på vegne af denne opkræver fordringen, at de datooplysninger, der skal gives om en fordring ved dens

overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, angives som senere datoer end de rigtige.

§ 8 b. Hvis der i medfør af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., beregner og udbetaler restanceinddrivelsesmyndigheden de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter.

Stk. 2. Anvendes udbetalingsbeløbet til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet, jf. stk. 1, og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.«

12. Efter § 9 a indsættes før overskriften før § 10:

»**§ 9 b.** Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i meddelelser, afgørelser, tilsigelser, underretninger m.v. til skyldner beskrive fordringer samt renter og gebyrer heraf ud fra de datooplysninger, der er registreret i inddrivelsessystemet.

§ 10. Fordringer omfattet af denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1.

Stk. 2-8. - - -

§ 11. Fordringer omfattet af denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1.

13. I § 10, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved lønindeholdelse, selv om det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse, jf. bilag 1.«

14. I § 11 indsættes som 2. pkt.:

»Et gebyr, der af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles som hovedkrav, jf. § 2, stk. 10, 3. og 4. pkt., kan inddrives ved udpantning, selv om

det vedrører et hovedkrav, der ikke kan inddrives ved udpantning, jf. bilag 1.«

§ 18 a. For fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018.

Stk. 2. Et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, udgør i relation til forældelse et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Er hovedkravet nedbragt til nul i opkrævningsfasen, er forældelsesdatoen for fordringskomplekset forældelsesdatoen for den af rentefordringerne, der først blev modtaget til inddrivelse. Forældelsen kan efter modtagelse af hovedkravet til inddrivelse afbrydes for hele fordringskomplekset, hvis afbrydelsen omfatter hovedkravet. Er hovedkravet nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, medfører en afbrydelse af forældelsen for en tilhørende rente, der er under inddrivelse, en afbrydelse af forældelsen for hele fordringskomplekset. Opskrives hovedkravet ved overdragelse af en opskrivningsfordring, eller overdrages yderligere tilhørende renter, anvendes som forældelsesdato for fordringskomplekset den ved opskrivningsfordringens eller de yderligere tilhørende renters modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden gældende forældelsesdato for fordringskomplekset. Er fordringskomplekset under inddrivelse nedbragt til nul, herunder ved indfrielse, nedskrivning eller afskrivning, og modtager restanceinddrivelsesmyndigheden herefter en opskrivningsfordring, en eller flere opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter eller en opskrivning af opkrævningsrenter eller genindsendte inddrivelsesrenter ved overdragelse

15. I § 18 a, stk. 1, ændres »2018« til: »2021«.

16. § 18 a, stk. 2, 9. og 10. pkt., affattes således:

»Hvis en eller flere renter, der i medfør af § 3 B, stk. 1, 1. pkt., skal behandles som selvstændige hovedkrav med hensyn til forældelse eller i medfør af en beslutning truffet i henhold til § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem er registreret som én rentefordring, udgør den registrerede rentefordring hovedkravet i et fordringskompleks efter 1. pkt., hvor forældelsesdatoen for fordringskomplekset er den forældelsesdato, der gælder for renten eller renterne i den registrerede rentefordring, eller den tidligste forældelsesdato, hvis den registrerede rentefordring indeholder flere renter med forskellige forældelsesdatoer. Det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., og de gebyrer, der som følge af en beslutning truffet i medfør af § 3 D, stk. 1, skal behandles som selvstændige hovedkrav, med tilhørende renter udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.«

af en eller flere nye renter, får fordringskomplekset bestående af opskrivningsfordringen respektive den eller de overdragne renter den forældelsesdato, der følger af stk. 4 sammenholdt med stk. 7. Består fordringskomplekset i det tilfælde, der nævnes i 7. pkt., tillige af en opskrivningsfordring til et hovedkrav, afbrydes forældelsen for fordringskomplekset alene, hvis opskrivningsfordringen får sin forældelse afbrudt. De renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 1. pkt., anses, når de er under inddrivelse, i relation til forældelse som hovedkrav, der ikke indgår i noget fordringskompleks. Det hovedkrav og de renter, der nævnes i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., udgør et fordringskompleks efter 1. pkt.

Stk. 3-6. - - -

Stk. 7. For de hovedkrav, der nævnes i stk. 2, den i stk. 2, 3. pkt., nævnte rente, der først blev modtaget til inddrivelse, de opskrivningsfordringer og renter, der nævnes i stk. 2, 7. pkt., de fordringer, der nævnes i stk. 6, og disses renter og de i § 3 B, stk. 1, 1. og 3. pkt., nævnte gebyrer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes fortsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse.

Stk. 8-9. - - -

17. I § 18 a, stk. 7, 1. pkt., ændres »3. og 4. pkt.« til: »5. og 6. pkt.«

18. I § 18 a, stk. 7, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»For fordringer, der ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden registreres i et inddrivelsessystem, for hvilket 1. pkt. ikke finder anvendelse, indtræder forældelse ligeledes tidligst 3 år efter fordringens modtagelse, jf. dog 5. og 6. pkt.«

19. I § 18 a, stk. 7, 2. pkt., der bliver 3. pkt., ændres »1. pkt.« til: »1. og 2. pkt.«

20. I § 18 a, stk. 7, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »2. pkt.« til: »3. pkt.«

21. I § 18 a, stk. 7, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt., som nyt punktum:

»4. pkt. gælder til og med den 31. december 2024 ikke for fordringer, der ved modtagelsen registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI og andre systemer, der i lighed med DMI ikke kan afklare, om fordringen er genfremsendt.«

Stk. 8-9. - - -

§ 18 b. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2021 fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

§ 18 c. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2021 fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

22. I § 18 a, stk. 7, 4. pkt., der bliver 6. pkt., ændres »Bestemmelsen i 1. pkt.« til: »Bestemmelserne i 1. og 2. pkt.«

23. I § 18 a indsættes som stk. 10:

»Stk. 10. Skyldnerens indsigelse om, at en fordring er forældet, skal senest fremsættes i forbindelse med en klage over eller indsigelse imod det første forældelsesafbrydende skridt, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter det tidspunkt, hvor forældelsen ifølge skyldneren er indtrådt. Skyldnerens indsigelse bortfalder, hvis den ikke fremsættes i overensstemmelse med 1. pkt.«

24. I §§ 18 b og 18 c ændres »2021« til: »2024«.

25. Efter § 18 h indsættes:

»§ 18 i. Fordringer, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 hos restanceinddrivelsesmyndigheden er registreret til at være under inddrivelse, er senest denne dato under inddrivelse. Skyldnerens indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved lov nr. 1333 af 19. december 2008, dog ikke eventuelle forældelsesindsigelser, skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og være modtaget senest den 1. januar 2021, idet der dog kan

ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. I forbindelse med indgivelse af en indsigelse omfattet af 2. pkt. og inden indsigelsen kan behandles, skal skyldneren betale et gebyr på 500 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden. Er gebyret ikke betalt senest 10 dage efter indgivelsen af indsigelsen, afviser restanceinddrivelsesmyndigheden indsigelsen. Gebyret tilbagebetales, hvis skyldneren får helt eller delvist medhold i indsigelsen, eller hvis indsigelsen afvises. Restanceinddrivelsesmyndigheden lægger til grund, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har gennemført sædvanlig rykkerprocedure og foretaget underretning, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved lov nr. 1333 af 19. december 2008, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden for den konkrete fordring konstaterer, at fordringshaveren ikke har gjort dette.«

§ 2

I lov nr. 1110 af 13. november 2019 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om retsafgifter og forskellige andre love (Forenkling af regler om forældelseshåndtering, modregning ved transporter, flere skyldnere på samme fordring, eftergivelse og afskrivning, retsafgift m.v.) foretages følgende ændring:

§ 9. - - -

Stk. 2-4. - - -

Stk. 5. For fordringer, der på dagen for ikrafttræden af § 1, nr. 18, er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes forældelsesfristen for fordringskomplekset i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved § 1, nr. 18, i denne lov fra den 20. november 2018, medmindre den nye forældelsesfrist efter en afbrydelse, der senest på dagen for ikrafttræden af § 1, nr. 18, er sket af forældelsen for den fordring, hvis forældelsesdato er gældende for fordringskomplekset, endnu ikke er begyndt at løbe på dagen for ikrafttræden af § 1, nr. 18. I så fald regnes forældelsesfristen for

1. I § 9, stk. 5, 1. pkt., ændres »2018« til: »2021«.

fordringskomplekset fra den dato, hvorfra en ny forældelsesfrist igen begynder at løbe.

Stk. 6. - - -

§ 49. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for den forsikrede kan fradrages udgifter til arbejdsløshedsforsikring. Personer, som er skattepligtige efter kildeskattelovens § 2, jf. dog kildeskattelovens §§ 5 A-5 D, kan kun opnå fradrag efter 1. pkt. i indkomst omfattet af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1 eller 4, eller i arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge og barselsdagpenge omfattet af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 12, og kun i det omfang udgiften efter udenlandske regler ikke kan fradrages ved beskatning i udlandet. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for personer, som er omfattet af kildeskattelovens § 1, og som anses for hjemmehørende i en fremmed stat, i Grønland eller på Færøerne efter bestemmelserne i en dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Stk. 2. - - -

§ 5. - - -

Stk. 2. Meddelelsen, som er nævnt i retsplejelovens § 493, stk. 3, 1. pkt., skal i tilfælde, hvor retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., ikke finder anvendelse, indeholde oplysninger om fordringshaveren, fordringstype, fordringens modtagelsesda-

§ 3

I pensionsbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 238 af 12. marts 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 496 af 1. maj 2019 og § 5 i lov nr. 1573 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 49, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »arbejdsløshedsforsikring«: », og for seniormedlemmer af en arbejdsløshedskasse kan fradrages udgifter til seniormedlemskabskontingent«.

Justitsministeriet

§ 4

I lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001, som ændret ved § 13 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 1 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, § 2 i lov nr. 114 af 31. januar 2017, § 5 i lov nr. 670 af 8. juni 2017 og § 10 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 5, *stk. 2*, ændres »fordringens modtagelsesdato« til: »at fordringen er under inddrivelse«.

to hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kravets størrelse og, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget oplysningerne herom, tillige periode eller stiftelsesdato.

Stk. 3-4. - - -